

Ölüm Orucu Direnişi 310. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/23 • 25 Ağustos 2001 • 150.000 TL

M.Kodu:192837

*Kapitalistler ve sendika ağaları
yeni bir saldırı hazırlığında!..*

*Hakların gaspı, “esnek çalışma” ve yeni
dayatmalar için 5 Eylül’de buluşuyorlar..*

İÇİNDEKİLER

“Ulusal güvenlik” ve ordu yalakaılığı	3
Emperyalist dünya “barış” günü	
kutlamalarına yine patlayan bombalarla devam ediyor	4
Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!..	5
İHD raporu’ndan: “İşkence ve keyfi uygulamalar yoğun bir şekilde devam ediyor”	6
F Tipi hücreler baskı, terör ve işkence merkezleridir!	7
Düzen cephesi	8
Deprem gerçeği ve devlet gerçeği.	9
Sınıf hareketi	10
Küresel ısınma.	11
Türk dış politikası üzerine/3 (Orta sayfa).	12-13
Hacıbektaş Şenlikleri	14-16
Uluslararası hareket ve politika	17-19
Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma etkinlikleri	20
PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları'nın açıklaması	21-22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/23 • 25 Ağustos 2001

Fiyatı: 150.000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BIRYAY

Kızıl Bayrak'tan

23 Ağustos akşam haberleri. CNN Türk, Ölüm Oruçları sona eriyor manşetiyle bir habere giriyor. Ayrıntıda da Sincan'daki tutukluların Ölüm Orucu'nu bıraktıkları, burada direnişi sürdüren sadece 1 tutuklu kaldığı açıklanıyor. Bu medya organı bu haberi, her zaman olduğu gibi, kesin bir doğruluk ifadesiyle veriyor. Sanki haberi Sincan'dan, tutuklularla görüşerek hazırlamışlar gibi. Oysa yine her zamanki gibi alakası yok. Medya habercilik falan yapmıyor. Sadece sahibinin sesini duyuruyor. Tıpkı 19 Aralık katliamında olduğu gibi. Hatırlanırsa, cezaevlerine kilometrelerce uzakta oldukları, görüntü bile alamadıkları halde “tutukluların ateşli silahlarla karşılık verdiği” türünden ifadeleri nasıl da büyük bir kesinlik ve doğruluk havasında kullanmışlardı...

Ancak çok fazla zaman geçmiyor. Yarım saat içinde farklı bir kanaldan farklı bir haber yayınlanıyor. Olay aynı ama haber çok farklı. Sincan cezaevinde Ölüm Orucu direnişine destek amacıyla açlık grevi yürüten bir grup tutuklu bu eylemlerine son vermiş. Ölüm Orucu direnişçileri cephesinden yaşanan her hangi yeni bir gelişme yok. Ne zorla, ne gönüllü olarak direnişe son veren tek bir kişi yok. Ama medya bu gelişmeyi alıyorsa, Ölüm Orucu direnişini zayıflatacağını düşündüğü bir şekilde büründüren bir habere dönüştürüyor.

Medyanın, bu “sahibinin sesi” görevini sadece devrimcilere karşı üstlenmediği, sistemin ihtiyacına göre herkese, her çevreye yöneltebilen bir silah olarak emre amade beklediği biliniyor. Gün geliyor bir grev ya da direnişi karalamak için, gün geliyor bir kurumun özelleştirme yolunu düzlemek için kullanılıyor. Sistem sağlık sigortası hakkını gaspetmek, sağlıkta özelleştirmeyi yaygınlaştırmak, sağlık hizmetlerini tasfiye etmek mi istiyor? Bakıyorsunuz medyada bir karalama kampanyası açılmış. SSK'da yolsuzluklar, devlet hastanelerinde vatandaşın çektiği eziyetler, doktorların, sağlık emekçilerinin görevlerini ne kadar ihmal ettiği... yeni bir olay, yeni bir gelişme gibi sayılıp dökülüyor.

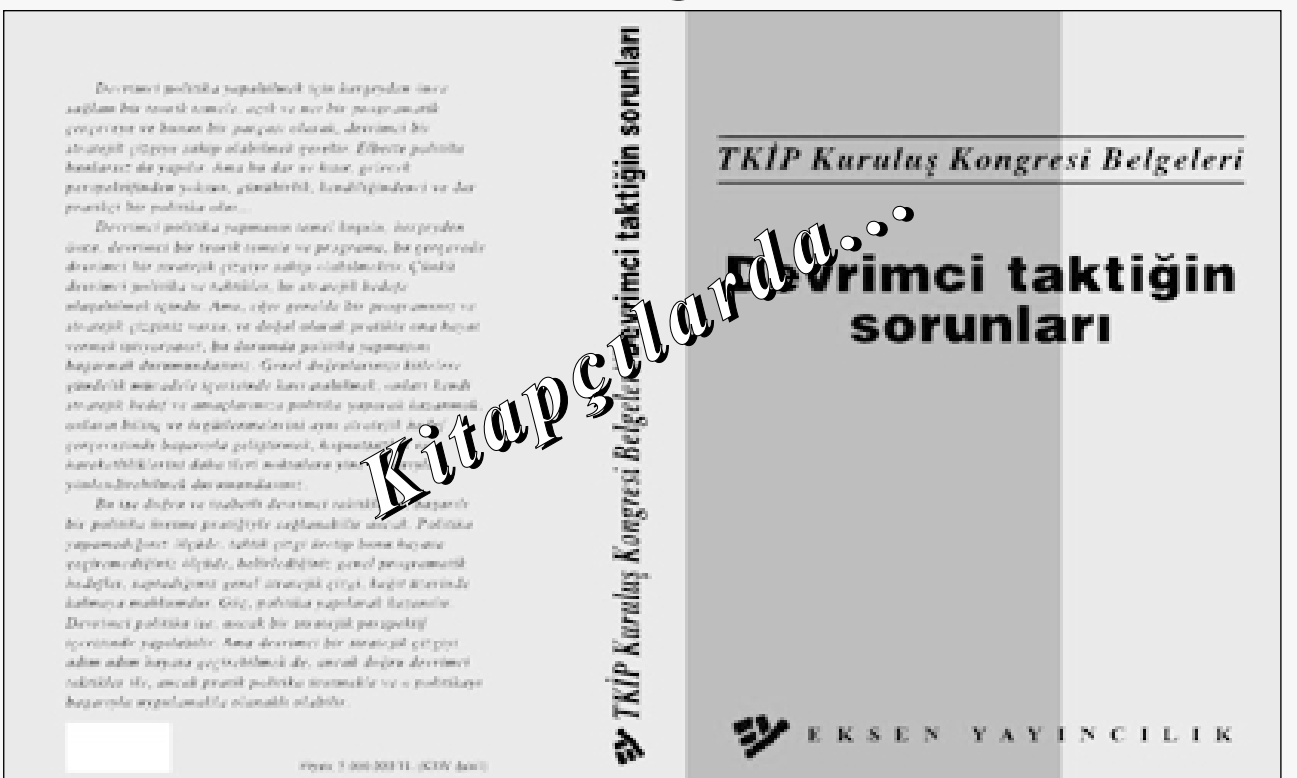
Sincan haberinin yapıldığı geçtiğimiz haftanın böyle

bir başka kampanyası da yeni kurulan “Yenilikçi” din partisinin başkanı Tayyip Erdoğan'a karşı yürütülüyordu. Yani medya silahı, kapsamı son derece geniş tutulan, esasta sistemin kendini tahkim ihtiyacına göre hedefleri belirlenen bir güçtür.

Sistemin elinde silaha dönüşen bu güce karşı, işçi sınıfı ve emekçilerin sesini, sorunlarını duyuracak, medya saldırılarının bir nebze de olsa püskürtülmesini sağlayacak tek güç devrimci basındır. Tüm devrimcilerin devrimci basının işlevine biraz da bu gözle bakması, son derece sınırlı imkanlarla ve çok zor koşullarda yayımı sürdürülebilen gazete ve dergilerimizi, tıpkı düzenin yaptığı gibi, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden düzene yöneltilmiş bir silah gibi kullanabilmeleri gerekiyor. Bu görev, “devrimci basın devrimci basın çalışanları tarafından çıkarılır” bakışını terketmeyi, yayına her türlü katkıyı temel bir devrimci sorumluluk olarak üstlenmeyi gerektiriyor. Bu görev, gazete ve dergilerin en yaygın dağıtımı için daha fazla güç ve emek harcamayı gerektiriyor...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

“Ulusal güvenlik” ve ordu yalakalığı

İşbirlikçi düzen cephesinde patlak veren ve son MGK toplantısıyla şimdilik yatışmış görünen “ulusal güvenlik” tartışması, burjuva gerici cephesindeki iç sıkıntıları dışa vurmanın yanı sıra, reformist soldaki ideolojik çürümenin ve gericileşmenin bir kez daha görülmesine de iyi bir vesile oldu. Bunun karşıt uçlardaki temsilcilerinin Perinçekçi İP ile PKK eksenli teslimiyetçi Kürt cephesi olduğu bilinmektedir. Gelinek yerde kendi bağımsız konum ve kimliklerini tümünden yitirmiş bulunan bu akımlar, artık, düzen içi çatlaklarda politika yapmaktan öteye, bizzat bu çatlakta yaşayan düzen kuvvetlerinin birer uzantısı durumuna düşmüşlerdir ve bu çizgide hareket etmektedirler. Dahası büyük bir utanmazlıkla sol adına onlara avukatlık ve amigoluk yapmaktadırlar.

Perinçekçi İP son tartışmalar üzerinden bu konum ve tutumu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Parti Genel Başkan Yardımcısı Hasan Yalçın, 10 Ağustos '01 tarihli açıklamasında, Genelkurmay bildirisini “Cumhuriyet Devrimi kuvvetlerinin”, dolayısıyla İP'in “programı” ilan etti. Hasan Yalçın'a göre, 28 Şubat'la birlikte “dinci gericiliğe karşı mücadelede bin yıllık kararlılığını ortaya koyan” ordu, 7 Ağustos bildiriyle de “bu programa, emperyalizme karşı mücadele boyutu kazandırıyor”. “28 Şubat Cumhuriyet Devriminin ikinci atılımıydı. 7 Ağustos bu atılımın önemli bir aşamasıdır.” “Böyle olması da kaçınılmazdı zaten. Çünkü büyük irticaya karşı mücadele etmeksizin küçük irticaya karşı mücadeleyi kazanmak mümkün değildir. Emperyalizm bütün gericiiliklerin kaynağı ve merkezidir.”

Artık saflar netleşmiştir diyen açıklama, “Programlar açıklanmış ve taraflar mevziye girmişlerdir. ... Bir tarafa ABD ve AB ile Türkiye'deki işbirlikçileri, karşılarında Türkiye'nin Cumhuriyet Devrimi kuvvetleri.” sözleriyle sürüyor. “Karar günlerine doğru” ilerleyen Türkiye bir yol ayrımındadır. “Ya sömürge olacaktır, ya bağımsız bir cumhuriyet.” “Cumhuriyet Devriminin ordusu vardır. Sorun ulusal bir meclis ve ulusal bir hükümet hazırlamaktır...”

Bu görüşler silsilesi dört dörtlük bir ideolojik çürüme örneğidir. Bu adamlar bilimsel sosyalizmin toplumsal ve sınıfsal ilişkilerden soyutlanmış temel tezlerini ve Türkiye'nin temel gerçeklerini gerçekten bilmeyen kişiler olsalar, bütün bu söylenenleri bilgisizliğin ve derin bir subjektivizmin göstergeleri sayıp geçmek mümkün. Oysa bütün bunları çok iyi bildikleri halde, oturup böyle konuşabiliyorlar. Burada bir bilgisizlik değil, fakat düzen içi burjuva milliyetçi bir konuma oturmuş olmanın getirdiği çok bilinçli bir gerici tutum ve tercih var.

Bilimin gerçeklerini bilmiyor olamazlar; zira geçmişten beri ve yakın zamana kadar bu konuda yazıp söyledikleri ortada. Perinçek'in her kitabının arkasına eklenen “Doğu Perinçek'in kitapları” listesinde, “Kıvılcımlı'nın burjuva devlet ve ordu teorisinin eleştirisi” kitabı da

yeralmaktadır. Perinçek bu kitaptaki makaleleri kaleme alırken, ortada henüz ne 12 Mart ne de 12 Eylül faşist darbesi vardır. Kıvılcımlı'nın karşı karşıya bulunduğu ordu, 27 Mayıs darbesini yapmış ve kendi içinde “ilerici” olmak iddiasındaki bir dizi oluşuma kaynaklık etmiş bir ordudur. Yani temel önemdeki yanılgılarının ve gerici tezlerinin kendine göre hafifletici bazı konjonktürel nedenleri de vardır.

Bu orduya umut bağlamış Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı 1971'deki yazılarında yerden yere vurmuş olan Perinçek, 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de Amerikan emperyalizminin tam denetimi ve yönlendirmesi altında yaptığı iki faşist darbeyle ilerici akımları ve halk hareketini ezmiş ve 12 Eylül'den bu yana da yeni bir halk hareketi çıkışını her yolla dizginlemeye çalışan bugünün Amerikancı ordusunu “Devrimin ordusu” ilan edebilecek kadar, gerçeklerden kopuyor demeyeceğiz, daha da ötesi, alçalıp yerlerde sürünüyor. 1970'lerde kurulu düzenin devleti ve ordusu hakkında halk kitleleri içerisinde hayaller yaymanın burjuvaziye tam boy bir uşaklık demek olduğunu savunan Perinçek, bugün aynı düzen ordusunu göklere çıkarıyor, “Devrimin ordusu” ilan ediyor, emekçileri bu ordu etrafında kenetlenmeye çağırıyor. Bu uğurda dünya devrimi tarihini de en tiksinti verici biçimde döne döne tahrif etmekten çekinmiyor. Tümü de kurulu düzenlere ve dolayısıyla bu düzenlerin mevcut ordusuna karşı mücadele içinde ortaya çıkmış yeni devrim ordularını örnek vererek, “her devrimin bir ordusu vardı” diyor ve bunu bugünkü Amerikancı düzen ordusunu “devrimin ordusu” olarak sunmanın ve yutturmanın dayanağı olarak kullanmaya çalışıyor.

Sorun Perinçek'in '70'lerde kalmış ve o zaman bile gerçek bir inanç ve samimiyetten yoksun görüşlerinden ibaret olsa gene neyse. Ama aynı Perinçek daha '90'lı yılların başında, 28 Şubat'tan yalnızca 4.5 yıl önce, “Kemalist devrim”le kurulan bugünkü cumhuriyetin gelinen yerde artık çürüyüp iflas ettiğini, onu yeniden diriltmenin tarihsel bir imkanı bulunmadığını, gündemde yeni bir cumhuriyet bulunduğunu söylüyordu.

1920'lerin cumhuriyetinden geriye ilerici tarihsel mirasından başka bir şey kalmadığını vurgulayan Perinçek, sözlerine şöyle devam ediyordu: “Bu cumhuriyet 1990'larda ihtiyar, bitkin, gelecekle hesaplaşan, ufku kapanmış, konrt-gerillacı ve militarist bir karakter kazandı.” “İkinci Cumhuriyet” arayışlarını bir “onarım girişimi” olarak tanımlayan Perinçek, bu projenin bir şansı olmadığını, zira bu cumhuriyetin bir onarım değil fakat tarihe gömülmeyi beklediğini söylüyor ve net sözlerle ekliyordu: “Yeni bir cumhuriyet ancak Emekçi Cumhuriyeti olabilir.”

Çürüten ve gömülmeyi bekleyen cumhuriyeti “tarihe havale edecek kuvvetler”i sıralarken de, ilk sırayı işçi sınıfını, ikinci sıraya “Kürt halkının eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik” mücadelesini, ve üçüncü sıraya ise

köylülüğü koyuyordu. “Kemalist Devrim-1/Teorik çerçeve” kitabına yazılan uzun önsözden özetlediğimiz bu görüşler, aynı yerde çok net ve Perinçek'in bugünkü çizgisiyle karşılaştırıldığında ibret verici bir görüntü ortaya çıkaran şu tespit ile birleşiyordu: “Kemalizm, rolünü oynamış ve tarihte kalmıştır.”

Bu düşünce çizgisini alıp yalnızca 4.5 yıl sonraki 28 Şubat sonrası çizgiyle karşılaştırırsanız, ideolojik ilkesizliğin, çürümenin ve iflasın tablosunu bulursunuz. Perinçek'in düşünsel dürüstlüğü ve tutarlılığı zerrinden nasiplenmediğini görürsünüz.

Türk ordusu tipik bir düzen ordusudur. Kurulu düzenin sadık bir bekçisidir; bunu kendi temel misyonu olarak tanımlamakta, her vesile ile bununla övünmektedir. Onun “ulusal güvenlik” kaygısı “dış tehdit”lerden çok “iç tehdit”lere yöneliktir. Son 40 yıldır ve özellikle de 12 Eylül'le birlikte önünü bizzat açtığı dinsel gericiğin kontrolden çıkmış olmasına getirdiği “balans ayarı” sayılmazsa, hedef haline getirdiği değişmez “iç tehdit”, şaşmaz biçimde ilerici halk hareketleri ve bu zeminde yeşeren ilerici ve devrimci akımlardır. Türkiye'nin sert sınıf mücadeleleriyle geçen son 40 yılı buna en bariz biçimde tanıklık etmektedir. Düzen ordusu bu ülkede özgürlüğe yönelik her türlü çıkışın, her türden demokrasi mücadelesinin baş düşmanı ve baş engeli durumundadır. Türkiye'de yaşayıp da bunu bilmezlikten ve inkardan gelmek tam bir gerici iktidardır.

Düzen ordusu bağımsızlığın güvencesi olmak bir yana, Amerikancı ve NATO'cu bağımlılık ilişkilerinin sadık bekçisidir. Türkiye'de '60'lı yıllarda patlak veren büyük anti-emperyalist dalga son 40 yıl içerisinde bu ordu tarafından döne döne ezilmiştir. Emperyalist köleliğe karşı, üstelik kitleler içerisinde varolan tüm öfkeye rağmen, bugün hala aşılamaayan edilgenliğin gerisinde tam da bu ordunun geçmişten bugüne kadarki kanlı icraatı vardır.

Bu orduyu, salt “ekonomik teslimiyetçilik”ten söz etti diye anti-emperyalist ilan etmeye kalkmak arsızlığın ta kendisidir. Bu ülkede, düştüğü utanç verici konumdan hareketle mevcut hükümeti İMF'ye teslimiyetle suçlamayan burjuva muhalefet partisi ya da akımı kaldı mı ki? Amerikancı Çiller bile bunu sabah akşam tekrarlayıp durmuyor mu? Kendi ayrıcalıklarını sınırlamaya yönelik iğreti bir girişime karşı bunu yapanları “ekonomik teslimiyetçilikle” suçlamak, kendi de bir parti gibi hareket eden ve burjuva siyasetine boğazına kadar batmış bulunan ordunun basit bir demagojisinden öteye ne anlam taşıyabilir ki? Bu ordunun İMF'nin ülke ve emekçiler için yıkımı ifade eden programlar karşısındaki tutumu, her ay yinelenen MGK toplantılarından belli değil midir? Emperyalist küreselleşmenin kendisine değil de bunun bu denli teslimiyetçi bir çizgide olmasına, üstelik salt demagojik niyetlerle edilen bir sözü alıp,

“Küreselleşmenin, yani emperyalizmin hedef alınması bu programın (Genelkurmay'ın 7 Ağustos bildirisinin!!) belki de en önemli özelliğidir” diye sunmak arsızlıktan öte her türlü sınırı aşmaktan başka bir anlama gelir mi?

Bu ordunun emperyalizme bakışının ne olduğunu görmek için hiç de güncel ayrıntılara gerek yok. Bu tutumun ne olduğu, bizzat bu ordu tarafından hazırlanan ve dayatılan “Milli Siyaset Belgesi”nde yeterli açıklıkta yer almaktadır. Bu belge emperyalizme sadakatin bir belgesidir aynı zamanda; bunu vurgulamakla kalmıyor, mevcut bağımlılık ilişkilerinin daha da pekiştirilmesini öngörüyor. “Özelleştirmenin hızlandırılması”nı tutup bu belgede kayda geçirmenin başka bir anlamı olabilir mi? Bu, bu kadar açıkken ötesindeki her lafın iğne ucu kadar bir değeri olabilir mi? Bu ordu Amerikan emperyalizminin bugün tüm dünyaya müdahale aracı olarak kullanmaya kalktığı NATO'nun ikinci büyük ordusu değil midir? Tam da bu ordunun damgasını taşıyan antlaşmalarla Türkiye topraklarının her yanı ABD ve NATO üs ve tesisleriyle donatılmamış mıdır? İncirlik Üssü Irak halkına karşı bu orduya rağmen mi kullanılıyor? Bu ordu halihazırda Balkanlar'da emperyalizmin bir müdahale gücü olarak hareket etmiyor mu? Ortadoğu halklarına karşı ABD-İsrail ile miher kuran ve daha bir ay önce Konya Ovası'nda onlarla birlikte saldırgan askeri tatbikatlar yapan bu ordu değil midir? 7 Ağustos bildirisinden yalnızca 4 gün sonra, NATO'yu (dolayısıyla ABD'yi!) kurulmakta olan AB ordusuna karşı “en büyük koz” ve en temel politika ilan eden bu ordu değil midir?

Türkiye'nin gözler önündeki bu temel gerçekleri karşısında Perinçekçi safsatanın zerre kadar bir değeri yoktur. Bu ülkede gerçek bir demokrasi mücadelesi kadar gerçek bir bağımsızlık mücadelesinin temel engeli mevcut düzen ordusudur. Dolayısıyla bu mücadelenin baş hedefi de o olmak durumundadır.

Perinçekçiler'in “Devrim ordusu” cılasıyla düzen ordusu hakkında gerici hayaller yaymaları, devrime yeminli bir düşmanlıktan başka bir anlam taşımaz. Bu çizgi bu çeteyi her türlü devrimci akıma ve bu arada Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı tam bir düşmanlık çizgisine düşürmüş bulunmaktadır. Perinçekçi parti bugün bu ülkede şoven bir milliyetçiliğin ve saldırgan bir militarizmin baş sözcülüğünü ve avukatlığını yapmaktadır. Bu konuda giderek MHP ile yarışacak bir konuma kaymaktadır. Ordu yalakalığı, salt ordu kaynaklı olduğu için hapishane katliamlarını alkışlamaya, F tipi tecrit ve işkence hücrelerine destek vermeye kadar varmıştır.

Bu çizginin sonu bataktır demek bile yetersiz kalıyor artık; zira Perinçekçi parti halihazırda zaten boğazına kadar bu batağın içinde debelenmektedir.

Emperyalist dünya “barış günü” kutlamalarına yine patlayan bombalarla hazırlanıyor

1 Eylül “dünya barış günü” yaklaşırken, dünyanın dört bir yanından emperyalist yayılcılık ve saldırganlığın kanıtı silah patlamaları ve masumların haykırıları yükseliyor. Barış ve savaş, hep olageldiği gibi, politikanın farklı araçları olma işlevini sürdürüyor. Tabii ki, ikiyüzlü, sahtekar, yalan ve demagoji üzerine kurulu burjuva politikasının...

ABD emperyalizminin Ortadoğu bekçisi İsrail devleti, kasap Şaron’un liderliğinde siyonist yayılcılığını bir kez daha Filistin halkının katliamı üzerine inşa etmeye çalışıyor. Efendi ABD’nin ve tüm dünyanın gözleri önünde, günbegün, İsrail tankları Filistin topraklarında ilerlemeyi, İsrail bombaları Filistinlilerin evlerini başlarına yıkmayı ve Filistinlileri katletmeyi sürdürüyor.

Ama İsrail ve bugünkü şefi Şaron, tüm bu saldırganlığını ve katliamcılığını, “barış görüşmelerine hazırız” aşâğılık yalanıyla süslemeyi de ihmal etmiyor. Oysa İsrail’in dünyaya duyurduğunun aksine Filistin kaynakları İsrail’in tüm diyalogu kestiğini belirtiyorlar. ABD patentli barışın Ortadoğu’ya barış getiremeyeceği baştan biliniyordu ve daha ilan edildiği gün iflas etmiş bir projeydi bu. Bunun böyle olduğu bugün çok daha açık biçimde gözler önünde.

Ortadoğu’da silahlar, sadece İsrail tarafından ve sadece Filistin’e karşı kullanılmıyor.

İkide bir Irak’a bomba yağdıran ABD uçakları, Demokles’in kılıcı gibi Ortadoğu semalarından eksik olmuyor. Bu dünya jandarmasının Ortadoğu’daki en büyük üssü ise Türkiye’de bulunuyor. Irak’ın İncirlik’ten kalkan uçaklar tarafından bombalandığını artık gizleme ihtiyacı bile duymuyorlar.

Duymuyorlar, çünkü Türk devletinin ABD’nin peyki ve maşası olduğunu dünya alem biliyor. Artık gizlemiyorlar, hatta işi bu uşaklıkla övünme seviyesine indirdiler. ABD-İsrail-Türkiye suç ittifakı şimdi gizli anlaşmalarla değil, alenen gerçekleştiriliyor.

Filistin halkının katlinden, en az İsrail kadar İsrail ile stratejik ittifaka giden Türk devleti de, her ikisinin arkasında duran ve bu bölgedeki çıkarları gereği barut fıçısını ateşleyen ABD de sorumlu bulunuyor.

Emperyalist dünya 1 Eylül’ü Makedonya’da da bombalar ve mermilerle karşılıyor. Bugünlerde Makedonya işgalini sürdüren NATO’nun sözde “barış kuvvetleri”, büyük olasılıkla bu ülkeyi de Kosova gibi bölme planları yapıyor. Bu saldırganlığın adı ise yine “barış planı” oluyor.

Ortadoğu ve Makedonya başta olmak üzere, dünyanın dört bir yanında emperyalizmin silahları halklara kan kusturuyor, bölgesel çatışmaları kışkırtıyor. Ancak daha önemlisi, daha büyük çatışmaların zeminini hazırlayan silahlanma yarışının kızıştırılması. Emperyalist devletler bir yandan kendi silah teknolojilerini geliştirmek için yarışırken, diğer yandan geri kalmış ülkelerin uydu devletlerine teknoloji artıklarını pazarlıyor, buraları her an patlamaya hazır silah depoları haline getiriyorlar.

Türkiye bütçesinden en büyük pay TSK’ya silah alımları için ayrılıyor. Sınır komşularından bir tekiyle bile “dostane” ilişkileri bulunmayan, kendi nüfusunun üçte birine karşı onyılları bulan bir kirli savaş yürüten, “iç düşman” hobisiyle kontralaşan Türk devleti, İsrail ile birlikte bölgenin en büyük barut fıçılarında birini oluşturuyor. Bu durum, ABD emperyalizminin uyduluğuyla birlikte düşünüldüğünde, Ortadoğu ve

Asya’ya yönelik ABD tehdidinin boyutları görülebilecektir.

1 Eylül dünya barış gününü karşılayan son MGK toplantısının sonuç bildirisine bakılırsa, Türk devleti yine “iç ve dış düşman” sendromunu masaya yatırmış görünüyor. Bildiri, “... ülke güvenliğine yönelik

yasadışı irticai, bölücü ve yıkıcı faaliyetlerle” mücadele sonuçlarının ve “*dönemin önem arzeden ve*

Türkiye’nin güvenliğini yakından ilgilendiren dış politik gelişmelerin” değerlendirildiğini duyuruyor. Bu aynı süreçte çeşitli çevrelerin (özelde HADEP’in) yürüttüğü 1 Eylül dünya barış günü etkinlikleri kovuşturuluyor, engelleniyor, yasaklanıyor.

Sonuç olarak, Türkiye’de ve dünyada kapitalizmin sahte barış havariliği, bizzat kapitalist-emperyalist devletlerin kışkırttığı, yürüttüğü savaşlar tarafından teşhir ediliyor.

Görülmektedir ki, dünyada halkların kardeşliği üzerine kurulu kalıcı bir

barışın önündeki tek engel emperyalist-kapitalist yayılcılık ve saldırganlıktır. Halkların kardeşliği ve kalıcı barışının tek imkanı ve güvencesi ise sosyalizmdir. “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” şiarı bugün çok daha acil bir mücadele çağrısı olmayı sürdürmektedir.

TSK Bakü’de gövde gösterisi yapacak

Türk devletinin ABD ve İsrail ile geliştirdiği saldırgan ittifakın meyveleri ardardına gelişiyor. Yıllardır Kuzey Irak’ı (Güney Kürdistan) taciz eden Türk ve Amerikan savaş uçakları, şimdi de Azerbaycan’da gövde gösterisi yapacak.

Tümüyle bölgedeki ABD çıkarlarına hizmet ettiği açık olan bu girişim, Azerbaycan’la Hazar petroleri üzerinde paylaşım sorunu yaşayan İran kadar, bölgedeki diğer halklar (özellikle “ev sahibi ülke” Azerbaycan halkı) üzerinde ciddi bir tehdit unsurudur.

Sözde Azeri Harp Okulu’nun mezun törenlerine katılmak üzere davet edilmiş olan Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu ve 10 adet F-16 jeti, aslında, emperyalizme köleliği baştan kabullenmiş Azerbaycan devletiyle işbirliği halinde, Azeri halkının kaderini savaştan yana tayin edecek bir kışkırtıcılık faaliyeti için gidiyor. Savaş kışkırtıcılığının sergileneceği kutlamalar ise tam da dünya barış günü 1 Eylül arifesine rastlıyor.

Türk jetlerinin planlanan gövde gösterisine ilk tepki İran’dan geldi. İran Dışişleri yetkililerinin politik bir dille, “Gelişmeleri yakından ve en üst derecede hassasiyetle takip edeceğiz” şeklinde ifadelendirdiği bu tepkinin, hangi ittifaklar üzerinden hangi ülkelerde yankı bulacağını ise önümüzdeki günlerde izleyeceğiz.

Türk devletinin ve ordusunun, ABD güdümünde, komşu halklara karşı bu tür saldırgan ve savaş kışkırtıcısı tutumu, sadece komşu halklar için değil, Türkiye halkları için de büyük bir tehdit unsurudur. Türkiye halkları kaderini emperyalizmin ellerine teslim eden bir hükümetin (son Osmanlı hükümeti) ırkçı Kafkas macerasının cezasını bir kez çok ağır ödedi. Neredeyse bir asıra yaklaşan bir zamandır söylenegelen ve bir türlü unutulmayan Sarıkamış ağıtları, Enveri Paşa’nın Kafkas macerasında kıldığı binlerce gencimizi anlatmaktadır.

Türkiye’nin işçi ve emekçileri Osmanlı paşalarının bu marifetini asla unutmamalı ve Cumhuriyet paşalarının yeni maceralarına, yeni kırımlarına göz yummamalıdır.

Sermaye ve sendika ağalarının ortak saldırısı...

Yeni saldırı dalgası ancak birleşik bir mücadeleyle püskürtülebilir!

Sermaye sınıfının 22 Şubat krizi sonrasında işçi ve emekçilere dönük yoğunlaştırdığı saldırı dalgası, sınıfın tarihsel kazanımlarını gaspetmeyi amaçlayan yeni adımlarla yayılıyor. Kasım krizinden bugüne iki milyon işçinin işten atılması, örgütlü-örgütsüz tüm işyerlerinde yaygınlaşan hak gaspları, kronikleşen ücretsiz izinler, zamlar vb. biçimler altında krizin tüm yükünü emekçilere ödeten sermaye sınıfı, bunlarla da yetinmiyor. Geçmiş toplu sözleşmelerden doğan hakların gaspedilmesi, kıdem tazminatının kaldırılması ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılması amaçlı yeni bir saldırı dalgası daha başlatmış bulunuyor.

Kuşkusuz, faturanın emekçi sınıflara ödetilmesinin gerisinde sermaye ve hükümetin becerikliliği değil, sendika ağalarının ihanetinin derinliği vardır. Bu ihanetçi çete şimdilerde yeni satışlara hazırlanıyor. 10 Temmuz'da işveren örgütü TİSK'le toplantı yapan Türk-İş, DİSK ve Hak-İş yöneticileri, 5 Eylül'de işveren örgütleri ile sendika başkan ve vekillerinin katılacağı bir toplantının yapılması kararı aldılar. Ev sahipliğini TİSK'in yapacağı toplantı Dedeman Otelinde gerçekleşecek.

Üç gündemli 5 Eylül toplantısının birinci gündemini işsizlik, istihdam ve işyeri sorunları oluşturuyor. Bu gündem uyarınca patronlar, "krizin kendilerini zor durumda bıraktığını, işçi atmamak zorunda kaldıklarını" söyleyecekler. Elbette bu yakınmaları, "önceki toplu sözleşmelerin rafa kaldırılması gerektiği, aksi halde işçi çıkarmaya devam edecekleri" tehditi ve kıdem tazminatının kaldırılması talebi takip edecek. Toplantının ikinci gündemini "krizden çıkış yolları ve sivil toplum kuruluşlarının katkıları", üçüncüsünü ise "Türkiye'de üretilen malların satın alınması" oluşturuyor. Kuşkusuz burada "sivil toplum kuruluşları"ndan sendikalar, "katkı"dan ise işçi sınıfı adına sendika ağalarının yapılacağı fedakarlık kastedilmektedir.

Bu gündemler üzerindeki konuşmalarından patronlar, işçilerin yeni fedakarlıklar yapmaları gerektiğini söyleyecek ve "aksi taktirde.." diye başlayan tehditleri tekrarlayacaklar. Krizden çıkmak için rekabet güçlerinin artırılması gerektiğini, bunun için de "esnek çalışma"nın zorunlu olduğunu ileri sürecekler. Bu toplantının son gündemi ise tümüyle emekçileri yanıltmayı amaçlıyor. Türkiye'de üretilen malların satın alınması kampanyası ile tüketimin yönlendirilmesi sayesinde krizin aşılacağı hayalleri yayılacak.

Kuşkusuz bu toplantıda işçi sınıfı açısından, patronların ne dediği değil, sendika ağalarının ne dediği ve neyi amaçladığı önemlidir. Düşününüz ki, sendika ağaları işçilerin istemlerini dile getirmek üzere değil, patronların istemlerini dinlemek üzere bir toplantıya katılıyorlar. Üstelik toplantının tarihi ve gündemleri işverenlerle birlikte sendika ağalarının belirleniyor.

Sendika bürokratlarının bu toplantıyla neyi amaçladıklarını anlamak için bu davranışın kendisine bakmak bile yeterlidir. Bu toplantı boyunca birkaç istisna dışında sendika bürokratları sermayenin kriz yaygarasına katılacaklar ve toplantı sonrasında "ülke sanayisinin ayakta kalması için fedakarlık yapmaya hazırız" açıklaması yapacaklar. Bu fedakarlıkların ne olacağını ise biliyoruz: Toplu sözleşmelerin rafa

kaldırılması, kıdem tazminatlarının gaspı ve esnek çalışma!

MESS dayatmaları 5 Eylül'ün aynasıdır

Türkiye Metal İşverenleri Sendikası (MESS), Eylül ayında yapılması gereken %32'lik ücret artışlarının verilmeyeceğini açıkladı. Bu açıklamanın hemen ardından işkolunda örgütlü üç sendikayla da görüşme yapan MESS, teklifleri kabul edilmezse işçi çıkarma yoluna gidecekleri tehditini savurdu.

İşkolu nezdinde sendikal ihanetin başını çeken işçi düşmanı Türk Metal Sendikası derhal toplu sözleşme gaspına imza atarak fabrikalarda toplantılar düzenlemeye başladı. "İşçi çıkarmalar yaşanmaması için bu teklifi kabul ettiklerini" ileri süren Türk Metal patronları, toplantı düzenledikleri her işletmede aynı yönde açıklamalar yaparak, işçilerin önüne "ya işten atılma ya zamsız çalışma!" dayatması ile çıktılar. Fakat Türk Metal'in toplantı yaptığı ve işçileri "ikna!" ettiği tüm işletmelerde, daha sendika yöneticileri dışarıya yanaşmadan kıyılar başladı ve listeler hazırlandı. Türk Metal'in düzenlediği işçi toplantılarının ardından Mercedes'te 350 işçi atılırken, Volkswagen patronları 150 kişilik istihdam fazlalarının olduğunu açıkladılar. Profilo Tetra'da ise 250 kişilik bir liste hazırlandı.

Buradan da görülüyor ki, "sendika-patron" işbirliği ile metal işçilerine büyük bir oyun oynanmaktadır. Türk Metal'in bu oyundaki rolü işçileri "ikna" etmek için ilk adımı atmamak iken, metal patronlarının rolü işçi kıyımına giderek "ikna!"nın öldürücü darbesini vurmaktır. Bir yandan Türk Metal işçilerin önüne "ya işten atılma ya sıfır zam" dayatmasını getiriyor, diğer yandan işverenler işçi kıyımına giderek yaratılan korku eşliğinde sıfır zam dayatmasını hayata geçiriyorlar. Böylece MESS patronları hem işçi çıkarmış, hem de zam vermemiş oluyorlar.

Yukarıdaki tablodan da anlaşılacağı gibi, toplu sözleşme zammından fergat etmek, işten atılmaların önüne geçmeyecek. Aksine, patronlar her ikisini bir arada yürütecekler. Yaşanan deneyimlerin açıkça kanıtlandığı bu gerçeğe rağmen, her kim "işten atılmak için sıfır zammı kabul etmek gerektiğini" ileri sürerse, Türk Metal'in konumuna düşecek ve "ihanetçi" yaftasıyla dolaşmak durumunda kalacaktır.

Şimdilik ağız ucuyla da olsa, işkolunda örgütlü diğer iki sendika, Öz Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş, MESS'in dayatmalarını "kabul etmeyeceklerini" ileri sürüyorlar. Fakat bu tutum, her iki sendikanın toplu sözleşme dönemlerinde sergiledikleri klasik tutumdur. Kabul etmeyeceklerdi de neden patronların tekliflerini dinlemek üzere MESS'le görüşme yaptılar? Anlaşılan eski oyun yine sahneleniyor. Önce Türk Metal satacak, sonra bunlar "ne yapalım, Türk Metal imzaladı, gücümüz yok" diyerek dayatmaya boyun eğecekler. Kriz sonrası yaşanan işçi kıyımlarına karşı bu üç sendikanın gösterdiği tutum, önümüzdeki günlerde sergileyecekleri tutumun aynasıdır. İşçi kıyımlarına karşı sessiz kalmayı bir davranış biçimi haline getiren sendika bürokratlarının, "işçi çıkarılmasını" diye MESS dayatmalarını kabul etmeleri hiç şaşırtıcı olmayacaktır. Böylece hem işçi çıkarmalar devam edecek, hem de sıfır zam kabul edilmiş olacaktır.

MESS dayatmaları ile 5 Eylül toplantısı arasındaki ilişkiye gelince. 5 Eylül yeni bir saldırı dalgasının başlatıldığı bir gün olacak. Daha önce lastik işkolunda yaşanan toplu sözleşme gaspları nasıl ki MESS dayatmalarının adımı olduysa, MESS dayatmaları da işçi sınıfına dönük topyekûn bir saldırı dalgasının başlangıcı durumundadır. Bu saldırı dalgası yalnızca sendikal işçileri kapsamıyor. Kriz sonrası örgütsüz işyerlerinde işçi kıyımlarının yanısıra Temmuz zamlarının yapılmaması, mesai ücretlerinin düşürülmesi ve yakacak yardımı, ikramiye gibi sosyal hakların gaspedilmesi gibi çok yönlü bir saldırı başlatılmıştı zaten. 5 Eylül'de ise, sendikal işçilere dönük toplu sözleşmeden doğan hakların gaspedilmesini amaçlayan, kıdem tazminatının kaldırılması, esnek çalışmanın yaygınlaştırılması gibi adımlarla örgütlü-örgütsüz tüm işçilere yönelik bir saldırı dalgası başlatılarak, MESS'in teklifi de bu toplantıda değerlendirilerek onaylanacak.

5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır!

"Sendikacı-işveren" ittifakı biçiminde örgütlenen işçi düşmanı cephe dağıtılmadan sermayenin saldırıları püskürtülemeyeceği gibi, başlatılacak saldırının önü de alınmaz. Sermayenin saldırılarını püskürtmenin yolu, sendikal bürokrasinin yeni ihanetlerine izin vermemekten ve 5 Eylül cephesini dağıtmaktan geçmektedir. "İhanet çetesi" ve "sermaye saldırısı" olarak iki farklı biçimde telaffuz ettiğimiz sözcükler, aslında aynı gerçeğin iki farklı biçimde dillendirilmesinden başka bir şey değildir. Bunlardan birisi sermaye sınıfının kendisini, diğeri ise onun işçi sınıfı içindeki işbirlikçilerini ifade etmektedir. Bu nedenle sendikal çetenin her ihaneti sermaye sınıfının saldırılarının önünü açarken, sermaye sınıfının her saldırısı da sendikal ihanetin belgesi olmaktadır.

Saldırlara karşı mücadelede, bu iki kesimden biri boşta bırakılırsa herhangi bir başarı sağlanamaz. 5 Eylül, tam da bu iki kesimin tek bir düşman cephe olarak sınıfın karşısına çıkacağı bir gündür. Ama 5 Eylül aynı zamanda bu cepheye karşı bayrak açıldığı bir gün olmalıdır.

5 Eylül'de Dedeman kapısına dayanalım!

5 Eylül cephesi püskürtülemezse, bu toplantı ile sermaye sınıfı ve uşakları, işçi sınıfının kazanımlarına karşı topyekûn bir saldırı başlatacaklar. Bu saldırı dalgasına dur demek için, binler halinde Dedeman kapısına dayanılmalıdır. Toplu sözleşme haklarının gaspından kıdem tazminatlarının kaldırılmasına kadar bir dizi saldırı kararı bu toplantıda alınacaktır. Başta metal işçileri olmak üzere, tüm işçi ve emekçiler toplantı gününde sahnedeki yerini almalıdırlar.

Yeni saldırı dalgası ancak birleşik örgütlü bir mücadeleyle püskürtülebilir. Burada en büyük görev sınıf bilinçli işçilere, işyeri temsilcilerine ve ilerici sendika yöneticilerine düşmektedir.

Hiç beklenmeksizin yerelliklerde yanyana gelinmeli, yerel işçi platformları örgütlenerek 5 Eylül'e hazırlanılmalıdır.

5 Eylül'de Dedeman kapısına!

İHD Raporu'ndan: "İşkence ve keyfi uygulamalar yoğun şekilde devam ediyor"

F tipi hücrelerde baskı, terör ve işkence had safhada!

İHD Cezaevi Komisyonu, Kandıra F Tipi Cezaevi'ndeki baskı ve işkenceleri, aile ve avukat başvurularına dayanarak kamuoyuna açıkladı. Hazırlanan raporda işkence ve keyfi uygulamalar ortaya konuldu. Ardından çocuklarının durumuna tanık olan aileler konuşma yaptılar.

Hüseyin Doğan, çocuğunun feci şekilde dövüldüğünü, derisinin bile soyulmuş durumda olduğunu, bu konu hakkında yaptıkları başvurunun reddedildiğini, bundan dolayı İzmit Cumhuriyet Başsavcılığı hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. Gebze Cezaevi'nden Kandıra F Tipi Cezaevi'ne sevkedilen bir tutsak babası ise, sevk sırasında yapılan insanlık dışı uygulamalara değindi ve çocuğunun durumunun çok kötü olduğunu söyledi. Yine Kandıra Cezaevi'nde yakını bulunan Huri Vayış, sayım gerekçesiyle tutsakların sürekli dövüldüklerini, trilyonlarca lira harcanarak yapılan F tiplerinin çok sağlıksız olduğunu, yağın yağmur nedeniyle suların bastığını söyledi. Tutsak yakını Fatma Aslan ise, Edirne F Tipi Cezaevi'ndeki uygulamaları anlattı.

İHD raporundan aşağıda sunduğumuz bölümler, F tipi hücrelerde son zamanlarda çığrından çıkan baskı ve işkencenin Kandıra'da aldığı boyutlar konusunda kesitler sunmaktadır.

"Onur kırıcı yaptırımlar istisnasız herkese uygulanmaktadır"

"(...) Kandıra F Tipi Cezaevi'nde aile görüşü ve avukat görüşü sonrasında son bir buçuk aydır derneğimize sıkça yapılan başvurular göstermektedir ki, insan hakları ihlalleri F tipi cezaevlerinin artırma politikasının bel kemiğini oluşturmaktadır. Baskı, şiddet, onur kırıcı arama, askerileştirme politikası olarak ifade edilen uygulamalar Kandıra F Tipi Cezaevi'nde son aylarda yoğun bir biçimde hayata geçirilmektedir. Bu uygulamaları genel olarak tarif edecek olursak; Ölüm Orucu'nda olan ya da olmayan tüm mahpuslar sayım sırasında ayağa kalkmaya zorlanmakta, sayı saydırma, yanındaki arkadaşlarını dövme, ayakkabı araması, zorla saç, sakal, kulak araması yapmaya çalışmak, sabah-akşam askeri nizam biçiminde sayıma uymayanlara gardiyan ve müdürler eşliğinde düzenli dayak atılması, aile ve avukat görüşlerinden önce ve sonra saçların içine, sakalların içine, ayakların altına, ağız içine bakma, avukat ve mahkeme gidişlerinde makat araması yapma gibi onur kırıcı yaptırımlar istisnasız herkese uygulanmaktadır.

Mahpusların dilekçeleri idare tarafından usul dışı, keyfi olarak kabul edilmiyor, gelen mektuplar zamanında verilmiyor, kendilerinin gönderdiği mektuplar da ulaştırılmıyor. İşkence ve keyfi uygulamalar yoğun şekilde devam ediyor. F tipi cezaevinde tüm bu uygulamaları protesto etmek amacıyla mahpuslar ayakkabılarını çıkararak aile görüşüne çıkıyorlar. Aileler ve avukatlar yaptıkları görüşlerde müvekkil ve yakınlarının vücutlarında darp ve cebir sonucu yoğun morlukların olduğunu belirtiyorlar.

İşkence ve keyfi uygulamaların çok yoğun olduğu Kandıra F Tipi Cezaevi'nden bize yapılan

başvurulardan anlaşılan tüm bu uygulamalara ilişkin aile ve avukat anlatımları şunlardır:

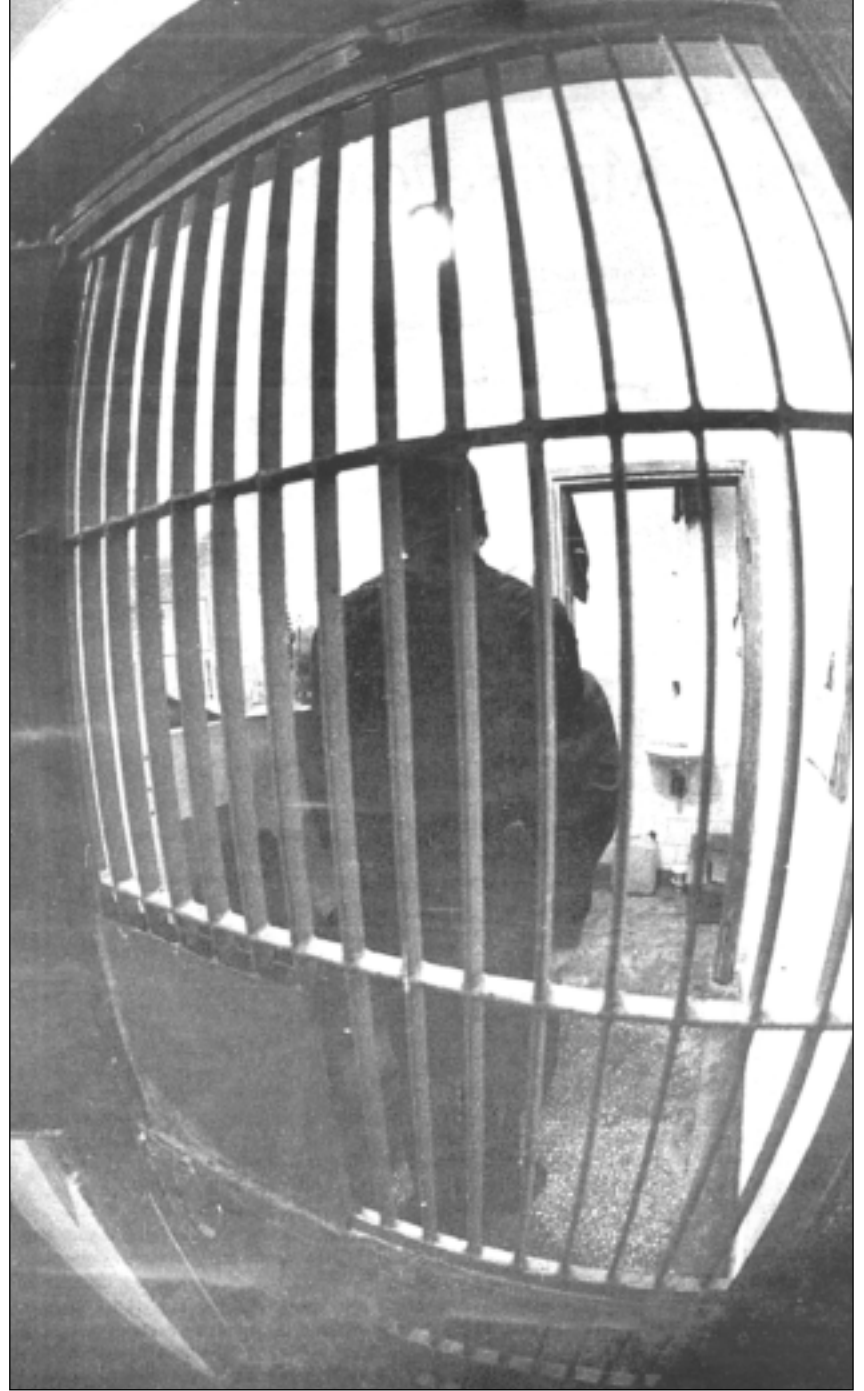
Ali İhsan Kılıç darp nedeniyle kimseyi tanımıyor

* **Ali İhsan Kılıç** isimli tutuklu, ailesinin ve görgü tanıklarının beyanlarına göre: 12 Ağustos 2001 tarihinde akşam sayımında ayağa kalkmadığı için iki gardiyan tarafından kollarına girilerek, duvara fırlatılmak suretiyle darp edilmiştir. Bu darp sonucu, tanıkların ve ailenin anlatımına göre; Ali İhsan Kılıç hiç kimseyi tanımamakta, başı sağ omuza düşük ve kolları iki taraftan birleşmiş bir şekilde duruyor, herkesten ürküyor ve korkuyor. Arkadaşlarının ve ailesinin revire kaldırma istemleri idare tarafından bir şeyi yok gerekçesiyle keyfi bir şekilde reddedilmiştir.

Ali İhsan Kılıç'a yapılan işkenceye tanık olan tutuklu **Zafer Şahin**'in ailesi de görüş esnasında Ali İhsan Kılıç'ın genel durumuna tanık olmuş ve ayrıca Zafer Şahin'in de işkence gördüğüne ilişkin bilgi vermiştir. Zafer Şahin aile görüşü esnasında üzerinde bulunan giysileri çıkararak işkence gördüğünü anlatmış ve vücudundaki darp izlerini göstermiştir. Anlatımlarına göre, ayak kaval kemiğinde darplar sonucu kabuk bağlamış yaralar mevcuttur; sırtında, kollarında dövüldükten sonra oluşan morluklar gözle görülür bir biçimdedir. Zafer Şahin de sayım sırasında dayak yediklerinden bahsetmiştir. Bu görüş sonrası savcılığa yakınlarının işkence görmesiyle ilgili başvuruda bulunmak üzere giden ailelerin suç duyurusu dilekçeleri de keyfi bir biçimde kabul edilmemiştir.

"Hepinizi geberteceğiz"

* Avukat **Gülizar Şahin**'in anlatımlarına göre; Müvekkili **Hüseyin Atıcı**'nın 2 Ağustos 2001 tarihinde yaptığı görüşmedeki anlatımlarına göre; 27 Ağustos 2001 tarihinde Gebze Cezaevi'nden Kandıra F Tipi Cezaevi'ne sevkedilen müvekkili, Kandıra F Tipi Cezaevi'ne geldikten sonra asker ve gardiyanlar tarafından zorla soyundurma, makat araması ve dayak uygulamalarına maruz kalmış. 2 Ağustos 2001 tarihinde Çapa Tıp Fakültesi'ne götürülmüş. Üzeri iki kez gardiyanlar, bir kez de asker tarafından aranmış, her ikisinde de makatına bakılmış, diş, dil altı, ağız araması yapılmak istenmiş ve karşı çıkınca da feci

şekilde dövülmüştür. Görevli astsubay "hepinizi geberteceğiz" vb. tehditlerde bulunmuştur. İkinci müdür Mazlum Bey aramalar esnasında ve dayak atma olayında hazır bulunmuş ve kendisi de dayak atmıştır. Sonrasında arama kabul etmediği için hastaneye götürülmediğine dair tutanak tutulmuş ve hastaneye götürülmemiştir.

"Siz bunların cenazelerini alırsınız"

* **M. Zeki Doğan**'ın ailesinin yaptığı başvuruda beyanına göre; 16 Ağustos 2001 tarihli görüşte yakınlarıyla yaptıkları görüşmede yakınlarının beyanlarından aktarımları derneğimize iletilmişlerdir. Bu anlatımlara göre; 1 Ağustos 2001 Kandıra F Tipi Cezaevi'nde günde iki kez sabah ve akşam olmak üzere sürekli yoğun işkence yapılmaktadır. Yakınıyla 16 Ağustos 2001 tarihli görüşte M. Zeki Doğan'ın yüzünün sağ tarafı morarmış, gözlerinde şişkinlik, bacağına yaralar, gövdesinde kaburga kısmında

eziklik sonucu nefes almakta zorlanma, kesik kesik konuşma, ayakta durmakta zorluk gibi işkence gördüğünü açıkça dışa vuran durumlar tespit edilmiştir. Yakınının beyan ettiğine göre; cezaevi yetkilileri "Adalet Bakanı bize vurun" diyor, "biz de vuruyoruz", "siz bunların cenazelerini alırsınız" şeklinde Kandıra F Tipi'nde yaşananları da resmi olarak sözlü bir şekilde ifade etmiştir.

"Ayakta duramayacak halde, giysileri paramparça"

* Tutuklu **Kemal Toka**'nın ailesinin beyanına göre; Kemal Toka 27 Temmuz 2001 tarihinde Gebze'den sevk edilmiş 31 Temmuz 2001 tarihinde yapmış olduğu aile görüşünde sevk esnasında yaşadıklarına ilişkin şu anlatımlarda bulunmuştur; Sevk esnasında tam gün boyu sevk aracında bekletilmiş, içeriye alındıkları sırada cıvılcıplak soyunmaları istenmiş, reddettiklerinde ise feci şekilde dövülerek giysileri yırtılmak suretiyle soyulmuş, anlatmaktan bile çekindiği kötü muamelelere maruz kalmış, görüşte bitkin ve halsiz hasarlı bir durumda olduğu gözlenmiş. Saçları zorla kazınmış, adeta tanınamayacak durumda. 01 Ağustos 2001 tarihinde yeniden görüşe gittiklerinde; ayakta duramayacak halde, gözleri mor, sol tarafına oturamıyor, vücutta çürükler ve ezikler var, giysileri paramparçadır. Tek kişilik hücrede kalıyor, içme suyu verilmiyor, sayım sırasında ayağa kalkmadığı için sabah akşam dövülüyor, kantin alışverişi yapmasına olanak tanınmadığı gibi alışverişler yaptırım aracı olarak kullanılıyor. Ailesi dayak, baskı ve işkence nedeniyle yaşamından endişeli.

"Makat araması işkencesine maruz kaldı"

* Av. Nesrin Kılıç, müvekkili **Merdan Özçelik** ile yaptığı avukat görüşünde, 15 Ağustos 2001 tarihinde müvekkilinin görüş esnasındaki beyanlarına göre; yoğun hak ihlalden bahsetmektedir. Müvekkili kendilerine her fırsatta idare tarafından işkence ve kötü muamele yapıldığından bahsetmiştir. Özellikle; 11 Ağustos 2001 tarihinde sayımda şiddetli işkence uygulanmış. Mahkemeye götürülme esnasında idare tarafından ağız araması yapılmak istenmiş, kabul etmeyince, beyana göre tek tek odalara alınarak cıvılcıplak soyulup makat araması işkencesine maruz kaldı. APS ve faks kağıdı verilmemekte, alması zorunlu olan esmer şeker hiç verilmediği gibi B1 vitamini de yeterince verilmemektedir.

"Günde iki kez dayak"

* Mahpus **Ahmet Yurt** 6 Ağustos 2001 tarihli görüşte, ailesi tarafından yapılan görüşmede tanıklığa göre; şiddet uygulaması artmış, dilekçe almama, görüşe keyfi çıkarmama, yoğunlaşmış işkence şikayetlerinden bahsetmiştir. 08 Ağustos 2001 Çarşamba günü eşimin kolları, sırt ve göğüs kıyısında darp izleri ve morluklar var, ayakta sayım vermeyi, ayakkabı aramasını, onur kırıcı ve insanlık dışı olduğu için reddettiklerinden, günde iki kez dayak yediklerinden bahsetmiştir. Vücudunda darp ve dayak izleri görülmüştür. (...)"

Kitle örgütleri H. Sami Türk hakkında suç duyurusunda bulundular

F tipi hücrelerde sürdürülen Ölüm Orucu Direnişi 300'lü günleri geride bırakarak tüm kararlılığıyla sürüyor. Devlet direnişçi tutsakları tahliye ederek, hücrelerde baskı ve işkenceyi süreklileştirerek direnişi kırmayı hedefliyor. Devrimci tutsaklar ise direnişi yeni ekiplerle sürdürerek, inançları uğruna şehit düşerek, bu saldırılara yanıt veriyorlar. Kitle örgütleri, 18 Ağustos günü Sultanahmet Cumhuriyet Savcılığı'na, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk hakkında suç duyurusunda bulundular. Eylem saat 14.00'te kitlenin Sultanahmet Adliyesi önünde toplanmasıyla başladı. Adliyeye giren heyeti bekleme sırasında tutsak yakınları, "Muharrem Horoz ölümsüzdür!", "Hücreleri kabul etmeyeceğiz!"

yazılı tişörtler giyindiler. Sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Katil devlet hesap verecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı ve alkışlarla beklenmeye devam edildi. Eyleme yaklaşık yüz kişi katıldı.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: "... Mahkumlar, bakanlığın bu duyarsız duruşu karşısında Ölüm Oruçlarını devam ettirmiş, en son Muharrem Horoz'un, Kandıra, İzmit Devlet Hastanesi'nde 03 Ağustos 2001 236. günde, Osman Osmanağaoğlu'nun Küçükarmutlu'da 14 Ağustos 2001 tarihinde 299. günde hayatını kaybetmesiyle Ölüm Orucunda hayatını kaybedenlerin sayısı 31'e yükselmiştir. Yukarıda açıkladığımız durum çerçevesinde Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün görevinin gerektirdiği tedbirleri almayıp, ölüme sebebiyet verdiği ortadadır. Bu nedenle sayın savcılığınızın, TCY'nin 455. maddesi çerçevesinde soruşturma başlatarak, aynı sevk maddesi ile dava açılması gerektiği kanısındayız."

İHD Adana Şubesi'nin basın açıklaması

İHD Adana Şubesi 17 Ağustos tarihinde F tipi cezaevlerini ve devletin duyarsızlığını protesto etti. İHD Adana Şube Başkanı Şehmuz Kaya yaptığı konuşmada, bugüne kadar hak ihlallerine karşı sessiz kalmadıklarını, bundan sonra da kalmayacaklarını vurguladı.

Galatasaray Postanesi önünde eylem

F tipi cezaevlerinde tecridin kaldırılması için sürdürülen Ölüm Orucu'nun 304. gününde çeşitli kitle örgütlerine üye kadınlar 18 Ağustos 2001 tarihinde Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Grup adına konuşan Meral Kalanç, "Hayata dönüş operasyonunun ardından yitirdiklerimizin sayısı Osman Osmanağaoğlu ile birlikte 63'e ulaştı. Ancak yönetenlerin, toplumun çıldırtıcı duyarsızlığı devam ediyor." dedi.

İHD İstanbul Şubesi'nin basın açıklaması

İHD İstanbul Şubesi tarafından 21 Ağustos'ta, tutsak ailelerinin de katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Kandıra F Tipi Cezaevi'nde yapılan baskı ve işkence kınanarak yetkililer göreve çağrıldı. Açıklamayı okuyan Cezaevleri İzleme Komitesi üyesi Şengül Öztürk, F tiplerindeki insanlık dışı uygulamalara dikkat çekerek, şiddet içeren arıtma ve askerleştirme politikaları uygulandığını vurguladı.

İHD İzmir Şubesi'nden suç duyurusu

Buca Cezaevi'nden 2 Ağustos günü kırıklar F tipi Cezaevi'ne yapılan nakiller sırasında işkenceye maruz kalan tutsaklarla ilgili İHD İzmir Şubesi tarafından; darp, tehdit, hakaret eden ve aşağılayan, keyfi ve kötü muamelede bulunan ve azmettiren görevliler hakkında 17 Ağustos günü İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu. Suç duyurusunda bulunmak için saat 13:00'te Adliye önüne gelen tutuklu yakınları, İHD yönetici ve üyeleri burada suç duyurusu metnini okuyarak basın açıklaması yaptılar.

Ekonomik Sosyal Konsey ve sendikalar:**“Toplumsal uzlaşma” mı,
suç ortaklığı mı?**

Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizlerinin faturasını da işçi ve emekçilere yükleyen burjuvazi, “toplumsal patlama” tartışmalarının arttığı bu dönemde yeni bir manevra geliştiriyor. Hükümet Ekonomik Sosyal Konseyi toplantıya çağırılmaya hazırlanıyor.

Hatırlanacağı gibi, ilk olarak ‘97 yılında gayri resmi oluşturulan konsey, 11 Nisan 2001’de kabul edilen 4641 sayılı yasayla resmileşti. Buna göre konseyin bileşenleri, ilgili devlet ve hükümet temsilcilerinin yanısıra TOBB, Türk-İş, TİSK, TESK, TZOB, Hak-İş ve DİSK’ten oluşmaktadır.

Böylece olası bir “toplumsal patlama”ya karşı tam teşekküllü bir yangın söndürücü olarak inşa edilmek istenen konseyin kuruluş gerekçesi ise, ilgili yasanın yetki ve görevleri tanımlayan 3. maddesinde kendini ele veriyor “*Hükümet ile toplumsal kesimler arasında ve toplumsal kesimlerin kendi aralarındaki uzlaşma ve işbirliğini güçlendirecek çalışmalar yapmak*”.

Bu ne demektir? Eksi %5.5 büyüme hedefi ile daha önceki programlar gibi işsizlik, açlık ve sefaletten başka bir şey veremeyecek olan yeni programa sendikaların suç ortaklığını pekiştirerek, işçi sınıfı cephesinden gelişecek tepkileri bertaraf etmek demektir. Aslında bu adım, sermaye cephesince sendikaların ESK üzerinden ekonomik programa bağlanması planı çok önce, İMF’ye 10 Mart 2000 tarihli gönderilen niyet mektubunda dile getirilmiş, hükümet “Ekonomik ve Sosyal Konsey’de istişareyi artırmak niyeti”ni belirtmişti. Zaten bu süreçte de sendika ağaları üzerlerine düşen görevi layıkıyla yerine getirmiş ve işsizlik sopasıyla korkutulan işçilerin sıfır sözleşmelere boyun eğmesi sağlanmıştı.

İşveren örgütleri böylesi bir “toplumsal uzlaşma”ya dünden razıdılar. TÜSİAD da işçi konfederasyonlarının ESK’ya daha etkin katılımı yönünde temenniler dile getirmektedir. Burjuvazinin ve hükümetin bu gayretkeşliğinin ardındaki gerçek, az çok sınıf mücadelesi deneyimine sahip bir işçi için sır olmasa gerek. Her iki krizin yükü altında artık patlama

noktasına gelmiş emekçilerin öfkesi İMF’yi ve işbirlikçilerini göstermelik adımlar atmaya zorlamaktadır. Bu nedenle, “toplumdaki ekonomik ve sosyal birimlerin, hükümetin ekonomik ve sosyal politikalarının oluşturulmasına katılımlarını sağlamak”, yani sendika ağalarına artık onları daha fazla dikkate alacakları mesajını vermek gerekmektedir. Sendika bürokrasisinin böyle bir mesajı zaten beklediği ise, Öz İplik-İş Sendikası Başkanı Yusuf Egin’in Öz İplik-İş, TEKSİF ve DİSK Tekstil adına yaptığı 30 Eylül 2000 tarihli açıklamasından anlaşılmaktadır: “*Bilindiği üzere sosyal diyalog; hükümetler ile sosyal tarafların yani işveren ve sendikaların biraraya gelerek hem kamusal hem de sektörel menfaatlere uygun düşen, karşılıklı özveriler içeren yaklaşımlarla uzlaşma platformları oluşturmalarıdır*”, “*temel makro sorunlar’a çözüm arayışında önemli platform olabilecek Ekonomik ve Sosyal Konsey’in bir an önce yasalaşarak yaşama geçirilmesi gerektiğini bir kez daha vurguluyoruz.*”

Yaşanan krizin acılarının ve özverilerinin bir bütün olarak işçi ve emekçilerin payına düştüğü, TÜSİAD kodamanlarının kârlarına kâr kattığı biliniyor. Emekçilerin yaşadığı yıkım, bir takım yöneticilerin beceriksizliğinin değil bilinçli bir tarzda uygulanan ekonomi politikalarının sonucudur. TOBB, TÜSİAD patronlarının kârlarına en ufak bir hanel gelmesin diye çırpınanlar, işçileri, emekçileri ve gençliği sefalet ve geleceksizliğe itmişlerdir. Şeker fabrikalarının, TEKEL’in, THY’nin satışını yangından mal kaçırırmasına yapmak isteyen sermaye partileri, sözde işgüvencesi yasasını acil çıkacak yasalar arasına

almadılar. Tescilli işçi düşmanı Refik Baydur, son derece yetersiz olan bu yasayı krizin devam nedeni sayıyor.

“Bizdekine benzer istikrar programlarının, büyük çaplı ve tüm kesimleri kapsayan, toplu özveri gerektiren, orta ve uzun vadeli paketlerin en temel unsuru, hemen her kesimin desteğinin alınması, herkesin gönüllü özveriyi benimsemesi, bunun paylaşılması ve kesimlerin birbirine düşen yükü de denetlemesidir” diyen Zülfikar Doğan gibi burjuva yazarları da, programın “toplumsal ayağının” genişletilememesinden şikayet etmekte ve ESK’in toplanma hazırlıklarını “ESK NİHAYET!” sevinciyle duyurmaktadırlar.

Kısacası İMF, burjuvazi ve onların hükümeti artık yeni soygun ve sömürü kararlarına işçi konfederasyonlarını da ortak etmek istemekte, basının uzlaşma şampiyonları bu “toplumsal diyalog”a methiyeler düzmekte, hain sendika ağaları ise adam yerine konulmanın mutluluğu ile ESK’yi selamlamaktadırlar.

Peki ya işçi ve emekçiler cephesi? Şeker ve tütün yasaları ile yıkıma sürüklenen yoksul köylülüğün ve tarım işçilerinin, sermaye örgütleri ile TZOB ve işçi konfederasyonları arasındaki “diyalog”tan nasıl bir çıkarı olabilir? Her gün büyüyen işsizler ordusuna rağmen işgüvencesi yasasını sermaye örgütlerinin baskısıyla çıkarmayan hükümetin, sendika bürokrasisi ile kuracağı “uzlaşma” nasıl bir uzlaşma olacaktır? Şüphesiz emekçilerin hayrına bir uzlaşma ve diyalog olmayacaktır. Sermaye cephesi, sendika ağaları üzerinden sınıfa ve tüm emekçilere, kendilerini bekleyen daha fazla yoksulluk, daha fazla açlık günlerine razı olmaları çağrısını yapıyor. Bu ise celladına teslim olmak demektir. Oysa Türkiye’dekine benzer bir yıkım saldırısı yaşayan Arjantin emekçileri kendilerine dayatılan reçeteyi reddediyor ve dişe diş bir sokak kavgası veriyorlar. Türkiye işçi sınıfının da, ister açık teröre dayalı isterse “toplumsal uzlaşma” ve ESK makyajlı olsun, yıkım programlarını çöpe atmaktan başka çaresi yoktur.

**17 Ağustos depreminin
2. yıldönümü eylem ve etkinlikleri**

Marmara depreminin ikinci yıldönümü nedeniyle 17 Ağustos 2001 tarihinde saat 03:02’de binlerce kişi meydanlarda toplandı.

* Depremin merkez üssü olan Gölçük’te başlayan etkinlikler, depremde 52 öğrenci ve 5 öğretmenini kaybeden Barbaros Hayrettin Lisesi’nin bahçesinde devam etti. Burada, saat 03:02’ye yaklaştığında, deprem şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

* İzmit’teki anma töreni Cumhuriyet Parkı’nda gerçekleştirildi. Saat 03:02’yi gösterdiğinde, bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

* Valiliğin izin vermemesine rağmen Adapazarı’ndaki anma törenleri saat 20:00’den itibaren Atatürk Bulvarı’nda başladı. Depremzedeler Derneği’nden yüzlerce kişi sloganlar atarak yürümeye başladı. Zaman zaman trafiği kesen kitle, 1.5 saat süren yürüyüşün ardından Demokrasi Çeşmesi önünde yapılan açıklamanın ardından dağıldı. Fakat kitle kent merkezinden ayrılmadı. Gece saat 03:02’ye yaklaştığında halk kendiliğinden Atatürk Bulvarı’nda toplanmaya başladı. Yüzlerce kişi saat 03:02’de saygı duruşunda bulunduktan sonra dağıldı.

Eğitim-Sen Sakarya Şubesi ise Demokrasi Çeşmesi yanında depremde

yaşamlarını yitiren 37 öğretmenin fotoğrafını karanfillerle süsleyerek mum yaktı.

Ayrıca, Adapazarı’nda yaklaşık bin depremzede “Yaşanabilir bir kent” sloganıyla miting düzenledi.

* Karamürsel halkı Dünya Bankası kredisiyle ilçelerinde yapılacak konutların temellerinin dahi atılmamasını protesto ederek Gölçük’e yürüdü.

* Adana İnşaat Mühendisleri Odası Şubesi önünde toplanan bir grup saat 03:02’de yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulundu, ardından gökyüzüne beyaz balonlar bıraktı.

* İstanbul’da Küçükçekmece Deprem ve Dayanışma Grubu İnönü Mahallesi’nde depremde yıkılan bir bina önünde basın açıklaması yaptı.

İstanbul Kartal ilçesine bağlı Karlıktepe Mahallesi’nde mumlar ve fenerlerle düzenlenen etkinlikte, mahalleliler depremi unutmadıklarını ve alınan önlemlerin oldukça yetersiz olduğunu belirttiler.

* Yalova’da depremde hayatını kaybedenler için 17 Ağustos 2001 tarihinde Barış Manço Açık hava Tiyatrosu’nda yaklaşık 4 bin kişinin katılımıyla tören düzenlendi. Saat 03.00’te deprem anıtına yüründü.

17 Ağustos depreminin 2. yıldönümü etkinliklerinin gösterdikleri

“Unutmadık, unutturmayacağız!”

Bu slogan depremin 1. yıldönümünde olduğu gibi 2. yıldönümünde de tüm etkinliklerde öne çıkan slogan oldu. Deprem bölgesindeki demokratik kitle örgütlerinin olduğu kadar, devlet kurumlarının da en çok kullandığı slogandı.

Bölge dışında bu sloganın sık sık kullanılması birçok kurum ve kuruluş için bir ikiyüzlülüğü anlatıyordu. Özellikle bölge halkını kendi kaderiyle başbaşa bırakan, depremin yıkımına bir de krizin yıkımını ekleyen devlet ve kapitalistler açısından tam bir utanmazlık örneği idi. Deprem bölgesindeki halk çoktan unutulmuştu. Verilen onca vaadin arkası gelmemiş, insanlar aç ve açıkta bir yaşama mahkum edilmişlerdi. İçeriden ve dışarıdan gelen yardımlar iç edilmiş, başta devlet olmak üzere soyguncular takımının kasasına aktarılmıştı.

Bölge halkı devlet tarafından ancak depremin yıldönümünde hatırlandı. Bu da bolca demagoji ve şaşalı kurdela kesme törenleriyle sınırlıydı. Birkaç güne sığan bu “hatırlama” gösterilerinden sonra, bölge gelecek yıla kadar “unutulmak” üzere terkedildi.

17 Ağustos etkinliklerine bakıldığında, ilk bakışta karmaşık ve bir o kadar da kalabalık bir etkinlikler tablosu görülüyor. Bu etkinlikler, sünnet törenlerinden protesto gösterilerine kadar uzanıyor ve tüm illere yayılıyor. Ayrıca etkinliklerin düzenleyicileri ve katılımcıları açısından da aynı karmaşa ve yaygınlık söz konusu. Devlettten yerel derneklere kadar birçok kurum ve kuruluş bu etkinliklere katılıyor, düzenleyicisi oluyor. Bu belirsizliği ortadan kaldırmak için, katılımcıları konumları ve politik tutumları çerçevesinde ayırtırmak gerekiyor.

Etkinliklerin düzenleyici ve katılımcılarını üç gruba ayırabiliriz. Birincisi devlettir. İkincisi, kendilerini sivil toplum kuruluşu olarak adlandıran oluşumlardır. Üçüncüsü ise bu STK’larla zaman zaman birlikte hareket eden deprem dernekleri ve sendikalarıdır. Bu üç grup üzerinde ayrı ayrı durarak, etkinliklerdeki konum ve tutumlarını ortaya koyalım.

Devletin sorumluluğunu saklama çabası

Devletin hesapları ve yaklaşımı biliniyor. Sermaye devleti, bölgedeki yıkımın ve sonrasında bitmek bilmeyen kırımın biricik sorumlusudur. Devlet bu etkinlikleri, sorumluluğunu gizlemenin, bölge halkının bilincini bulandırarak aldatmanın bir vesilesi olarak görmüş, buna uygun davranmıştır. Devlet tarafından düzenlenen etkinlikler de bu kirli hesapların damgasını taşımıştır. Bu gerek devletin yıkımın sorumluluğunu üzerinden atmaya dönük yaklaşımında, gerekse etkinliklerin biçiminde tüm açıklığıyla görülmüştür.

Devlet etkinliklerde sorumluluğunu gözlerden saklamak için geniş çaplı bir bilinç bulandırma çabası sergilemiştir. Bu doğrultuda onbinlerce afiş, bez afiş, kokart hazırlanmış ve dağıtmıştır. Bu araçlarda öne çıkarılan sloganlara şunlardır; “Unutmadık, unutturmayacağız, unutanları uyaracağız!”, “Unutmayın, deprem değil bina öldürür!” vb.

Kullanılan bu sloganlar gerçekte tam bir arsızlık örneğidir. Yaşanan yıkımda devletin sorumluluğu

gizlemeye çalışılmakta, depremin sorumluluğu çürük binalara yüklenmektedir.

Devletin hesaplarının yalın bir biçimde açığa çıktığı etkinlik biçimlerinden bir diğeri ise 5-6 ilde okutulan mevlitler ve sünnet törenleridir. Böylece deprem yıkımı Allah’a havale edilmekte, yani dinsel gericilik silahı kullanılmaya çalışılmaktadır. Özellikle bölgede yapılan anketlerde bölge halkının yüzde 71’inin depremi “Allah’ın cezası” vb. olarak gördükleri düşünülürse, bu gerici silahın etkisi ve işlevi de açıkça görülür. Böylece devlet bir yandan sorumluluğundan sıyrılmaya çalışmaktadır, diğer yandan halkı gericiliğin karanlık kuyusunda boğmaya çalışmaktadır.

Devletin bir başka etkinliği ise göz boyama amacıyla yapılanlardır. Buna örnek olarak depremin günah keçisi Veli Göçer’in gözaltına alınmasını verebiliriz. Bilindiği gibi, depremin ardından günah keçisi yapıp tutuklanan Veli Göçer sonra serbest bırakılmıştı. Depremin yıldönümünde yeniden gözaltına alınmasıyla, devletin gerici hesapları doğrultusunda düzenlediği etkinlikler dizisi tamamlanmış oldu.

STK’lar toplumsal öfkeyi yumuşatıcı bir rol oynadılar

Yıldönümü etkinliklerinde öne çıkan ikinci grup “Sivil Toplum Kuruluşları” oldu. Birçok bölgede sayıları onlarla ifade edilen bu kuruluşların etkinlik programı; ışık yakma, kurdela-kokart takma, insan zinciri oluşturma vb.’inden ibaretti. Aydın ve liberal çevrelerden liberal sol güçlere kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan bu “kuruluş”lar, etkinliklerinde “Unutmadık, unutturmayacağız!” sloganını öne çıkardılar. “STK”lar her ne kadar “vatandaş örgütlenmeye” çağırırsalar da devleti karşılarına almıyorlar, tam tersine, gerek soruna yaklaşımları gerekse eylem biçimleriyle, emekçi halkın öfkesini yumuşatma ve boşaltma işlevini görüyorlar.

“STK”ların bir bölümü zaten dünyadaki örneklerinde olduğu gibi devletle organik ilişki içerisindedir. Büyük bir bölümü ise soruna salt insani duyarlılık üzerinden vicdani rahatsızlıklarını gidermek çerçevesinde yaklaşıyorlar. En azından yaklaşım ve tutumlarıyla bu böyle. Şunu da belirtelim ki, “STK”ların büyük bölümü için deprem bölgesinin “hatırlanması”, tıpkı devlet gibi depremin yıldönümü çerçevesindedir.

Mitingler ve protesto gösterileri

Üçüncü grup olarak, deprem bölgesinde bizzat depremin yıkımı üzerinden kurulmuş olan dernekleri, yanısıra bazı sendikal örgütlenmeleri gösterebiliriz. Bu örgütlerin ayırddedici yanı, “hatırlama”nın yıldönümüyle sınırlı olmamasıdır. Bölge halkının duyarlılığı ve öfkesine dayanmakta, onun basıncı ile hareket etmektedirler. Örneğin Adapazarı’nda yıldönümü etkinliklerinin bir ay öncesinden protesto gösterileri düzenli yürüyüşler biçiminde yapılmaktadır. Devletin duyarlılığı ve yardımların iç edilmesi temel protesto konusudur. Yanısıra, eylem ve etkinliklerde bölge halkının başlıca iki sorunu olan ev ve iş talepleri yükseltilmektedir. Bu talepleri “STK”ların düzenlediği etkinliklerde görmek mümkün değildir.

Derneklerin ve sendikaların bu konumu, yıldönümü etkinliklerinde de açık ifadelerini bulmuştur. Yıldönümü etkinlikleri ağırlıklı olarak protesto gösterilerinden oluşmuştur. Protestolarda devletin yıkımdaki sorumluluğu öne çıkarılmış, bölge halkının talepleri dillendirilmiştir. Örnek olarak, deprem derneklerinin Ankara yürüyüşü ve gösterileri, Kocaeli ve Sakarya’da düzenlenen mitingleri verilebilir.

Ankara yürüyüşü sınırlı bir katılımı gerçekleştirmiş olsa da, gerek devletin hedefe alınması, gerekse istemler konusundaki netlik açısından önem taşımaktadır. İlk kez böyle bir eylem vesilesiyle, deprem bölgesinin en bilinçli ve örgütlü kesimleri üzerinden bölge halkının istemleri bütünlüklü ve net biçimde öne sürülmüştür. Bu, bölgedeki bir önceki yıldönümü etkinlikleriyle karşılaştırıldığında, bilinç ve örgütlenme planında yaşanan gelişim düzeyini ortaya koymaktadır.

Kocaeli ve Sakarya mitingleri düzenleyicileri açısından birbirlerinden farklılıklar taşımaktadır. Kocaeli mitinginin örgütleyicisi Kocaeli Sendikalar Birliği iken, Sakarya’da içerisinde “STK”ların da olduğu geniş bir bileşimdir. Bu mitinglere devletin yerel yöneticileri de dahil olmak üzere hiçbir resmi görevlinin katılmaması dikkat çekmektedir. Mitingler böylece etkinliklerdeki farklı konum ve tarafların çarpıcı bir aynası olmuştur.

Emekçi halkın öfkesi akacak kanal arıyor

Şu yeterince açıktır ki, miting ve protesto gösterilerinin örgütleyicileri önemli zaaf ve eksiklerle yüzyüzedirler. Öncelikle politik planda devlet ve düzenle bir kopuşma içerisinde değillerdir. Bu gerçek, özellikle yaklaşımlarında ve devletin yerel kurumlarıyla girilen ilişkilerde açığa çıkmaktadır. Ayrıca bölge halkını arkalarında sürükleyecek yetenekte değillerdir. Elbette bunda bölge halkının bilinç planında yaşadığı gerilik ve bundan temellenen çaresizlik duygusunun önemli bir payı vardır. Bu gerçek kendisini protesto gösteri ve mitinglerinde de göstermiş, sorunların ağırlığı düşünülduğünde, katılım zayıf kalmıştır. Ve bu çaresizlik bölge halkını kaderci, dinsel gerici eğilimlere açık hale getirmiştir. Bunu aşmanın yolu, bölge halkını talepleri çerçevesinde birleştirip mücadele saflarına katacak etkin bir kitle çalışmasıdır. Elbette bu da önemli ölçüde sınıf hareketindeki mevcut durgunluğun parçalanmasına bağlıdır. Yani buzun kırılıp, patlama düzeyine ulaşmış toplumsal öfke dinamiklerinin önünü açmasına ...

Direnişçi Aymasan işçilerine...**“Kazanmak için birbirimize sıkı sıkıya kenetlenerek kararlılıkla direnmemiz gerekiyor”**

Sermaye düzeninin yıkım programlarından toplumun tüm ezilen kesimleri nasibini alıyor. Sektörler, fabrikalar, alanlar farklı olsa da, krizin faturasını ödettirme noktasında dayatılan saldırılar hep aynı: Toplu tensikatlar, sosyal hakların gaspı, düşük ücretler, sigortasız, sendikası çalıştırma, ücretsiz izinler, vb...

İşten atılarak bu saldırılardan payına düşeni alan Aymasan işçileri üç aydır direnişter. Aymasan işçilerinin direnişi, bölgede uzun zamandır devam eden işçi kıyımlarına karşı örgütlü bir karşı koyuş ve tepkidir. Sınıf hareketinin durgunluğu gözönünde bulundurulursa, her anlamlı tepkinin sınıfın kazanması yolunda işçileri tabandan birleştirip mücadeleye çekmek için bir araca çevrilmesi gerekiyor. Aymasan işçileri mücadelelerini bu bilinçle sürdürmeli, direnişi kendi sınırlılıkları içerisine hapsetmemeli, attıkları adımın sınıf adına olduğunu unutmamalıdır. Kazanım da kayıp da sınıfa mal olacaktır. Direnişin kazanılması işçilere güven ve güç sağlayacak, kaybedilmesi ise sermaye sınıfının pervasız saldırılarını daha da azgınlaştıracaktır.

Direnişin zaferle sonuçlandırılması için en büyük görev en başta Aymasan işçilerine düşüyor. Şu anda belli bir kamuoyu yaratılmış durumda. Tüm sınıfın gözü direnişin üzerinde. Bunda kamuoyu yaratılması için ilk günden beri yapılan eylemlerin payı olduğu gibi, işten atma saldırısına karşı bölgede ilk karşı koyuş olması da rol oynuyor. Aynı zamanda işçilerin direnişi kendi dışına taşıma perspektifiyle hareket etmeleri, yeterli olmasa da böyle bir çabaya girişmeleri de kamuoyu yaratma ve direnişe destek sağlamada etkili olmuştur.

Güçlü bir sınıf dayanışmasının örülmesi ve süreklileştirilmesi direnişin başarısının olmazsa olmaz koşuludur. Ancak destek ve dayanışma tek başına yeterli değildir. Bir direnişin başarısı herşeyden önce işçi örgütlülüğünün, birlikteliğinin oturtulması ve disiplinin sağlanmasına bağlıdır. Birliktelik ve beraberlik zayıfladığı noktada, direniş dağılma ve kaybetme ile yüzyüze kalacaktır.

Destek ve dayanışmanın sürekli kılınması işçilerin

moral ve motivasyon sağlıyor. Direnme gücü ve azmi aşıyor. Ancak destek ve dayanışmanın süreklileştirilmesi de işçi örgütlülüğünün ve birlikteliğinin gücünden geçiyor. Bir direnişin başarısının önündeki en büyük engel işçi zayıflık, dağınıklık ve kolektif bir beraberlikten yoksunluktur. İşçilerin dağınık ve disiplinsiz olması direnişin zayıflamasına yolaçar, dökülmeleri kendini göstermeye başlar.

Direnişin kazanılması için işçilerin birbirlerine sıkı sıkıya kenetlenmeleri, tek vücut, tek ses, tek yumruk olmaları zorunludur. Sataşmalar, bölünmeler patronlar cephesine güç vermektense başka bir işe yaramaz. Atılan her olumsuz adım, her dağınıklık, her gruplaşma hep geriye düşmemize neden olacak ve her geçen gün çadırdan bir çivinin sökülmesine hizmet edecektir. En ufak kazanımımız için bile birbirimize sıkı sıkıya kenetlenerek kararlılıkla direnmemiz gerekiyor. Açlığa ve işsizliğe mahkum olmamak için, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için işimize geri dönmekten başka şansımız yok. İşsizler ordusunun her geçen gün büyüdüğü bir ülkede tazminatlarımızı alalım diye kaygı duymamalıyız. Diyelim ki tazminatlarımızı aldık, bu neyi çözecek! Sefaletin ve yoksulluğun batağında debelenmekten kurtaramayacak bizi aldığımız üç kuruş. Kaybedeceğimiz neyimiz var ki? Ama direnerek, mücadele ederek haklarımızı alırsak kazanacağımız çok şey var.

Direniş çadırının harcı sınıf kavgamızın kazanılacağına olan ortak umut ve inancımızın gücü ile karılmıştır. Ortak çıkarlar ve amaçlar için, güzel günler ve gelecek için direniş ateşi yakıldı. 24 saat boyunca

ekmeklerin, umutların, yer yer acıların, mutlulukların paylaşılmasının amacı da kurtuluşumuzun birbirine bağlı olması değil mi? Kaderlerimiz kavgamızda ortaklaşıyor. O halde kişisel çekişmelerin, didişmelerin, bireysel ve keyfi tutumların bu kavgada yerinin

olmaması gerekiyor. İşçi sınıfının bir parçası olarak sınıfımıza yakışır tarzda disiplinli şekilde davranmamız gerekiyor. Sınıfın disiplinine ve kültürüne yabancı olumsuz davranışlar direnişi bölmeye, dağıtmaya, zayıflatmaya yolaçar, patronlar sınıfının çıkarlarına güç katar. O halde tüm işçilerin en sıkı birlikteliği sağlanarak bütün enerji ve inisiyatif direnişin başarısı için yoğunlaştırılmalıdır. Bunun için de direniş

komitesine büyük görevler düşmektedir.

Direniş komitesi, tüm işçilerin birliğini sağlayan, işçi örgütlülüğünü güçlendiren, işçileri disipline eden bir kaldıraç işlevi görebilmelidir. Dışarıda desteği ve dayanışmayı örmeye çabaladığı gibi, asıl olarak içerideki birlikteliği sağlamaya, disiplini ve işleyişi oturtmaya önem vermelidir.

Direniş komitesi, direnişin başarısı için fikirlerin üretildiği, gelişen süreçlerin sağlıklı ve verimli şekilde tartışıldığı, eylemlerin ve dayanışmaların örgütlendiği bir işleve sahip olmalıdır. Ama herşeyden önce sağlıklı bir karar mekanizmasına, işleyiş ve disipline sahip olması gerekiyor. Disiplinden, iç denetimden, kavrayıştan ve bilinç açıklığından yoksun bir komiteden sağlıklı kararlar alması beklenemez. Kararlar alınsa bile ayakları havada kalır. Komite bu bilinç ve açıklıkla yeniden değerlendirilmez ve kurulmazsa, direnişin zayıflığının ve dağınıklığının önüne geçmek mümkün değildir.

Komite, işçilerin dağılmasının, parçalanmasının, umutsuzluklarının önüne geçecek bir çalışmayı oturtmalıdır. Boşluklar doldurulmadığı zaman sabırlar tükenmeye, umutlar erimeye, moraller bozulmaya, dirençler kırılmaya başlar. Bunun önüne geçilmediği takdirde, direnişten kopmalar engellenemez, direniş dağılma tehlikesiyle yüzyüze kalır.

Aymasan direnişinin başarısı için zaman geçirmeden gerekli müdahale yapılmalıdır. İşçi örgütlülüğünün ve birlikteliğinin sağlanması ve güçlendirilmesi, disiplinin oturtulması, zayıflıkların ve dağınıklıkların aşılması için, komitenin sağlıklı işlemesi son derece önemlidir.

Aymasan işçilerinin önemli bir mücadele birikimine ve deneyimine sahip olmaları, Deri-İş Sendikası'nda örgütlü bulunmaları, bugüne kadar kendi sorunlarına olduğu kadar sınıfın sorunlarına da ilgisiz kalmamaları, direnişin kazanılması için önemli avantajlardır. Bu avantajlar değerlendirilerek işçi örgütlülük ve birliktelik sağlanmalıdır, direnişe destek ve dayanışma süreklileştirildiği ölçüde, Aymasan direnişinin kazanmaması için de bir neden kalmayacaktır.

Yaşasın Aymasan işçilerinin onurlu direnişi! İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

D. Ceren

Direnişçi Aymasan işçilerinden DİTAŞ işçilerine...**“Bu örnekler çoğaldıkça gelecek işçi sınıfının olacaktır!”**

Ülkemizde bir sürü olumsuzluklar yaşanmaktadır. Sömürü olabildiğince yoğunlaşmış, sermaye alabildiğince saldırganlaşmıştır.

Emperyalist güçler sömürüyü İMF ve DB aracılığıyla gerçekleştirmektedir. Son zamanlarda Kemal Derviş adında bir şahsiyeti de başımıza bir sömürge valisi olarak atamıştır. Sözümonu o bizim kurtarıcımızdır. Bugünkü sürecin yaşanmasında biz emekçilerin payı da olmuştur. Çünkü bugüne gelinceye kadar yapılan yanlışlıklara karşı bir duruş sergilenmemiş, bu olumsuzluklar kadermiş gibi kabullendirilmiştir. Bu yanlış ve kötü gidişe dur demenin tek yolu örgütlenmeden geçer. Ancak örgütlü bir mücadele sağlıklı bir sonuç verir.

DİTAŞ işçileri de anayasal hakkı olan sendikalı olma hakkını kullanmak istemişlerdir. Fakat sermayenin ülkemizi “ucuz işgücü cenneti”ne dönüştürme amacının önündeki en büyük engel örgütlü işçidir. Bu nedenle işçilerin anayasal hakkı olan sendikalaşmaya tahaammül edememişlerdir. DİTAŞ işçileri de haklı mücadelelerinden

dolayı kapıya konulmuşlardır. Mücadelelerini birlik ve beraberlik içerisinde devam ettirerek başarıya ulaşmışlardır. DİTAŞ işçilerinin bu mücadelesi işçi sınıfı adına örnek teşkil etmektedir. Bu örnekler çoğaldıkça gelecek işçi sınıfının kazanımı olacaktır.

Biz Aymasan direnişçileri olarak DİTAŞ işçilerini, vermiş oldukları onurlu direnişlerini kazanımla sonuçlandırdıkları için işçi sınıfını adına kutluyoruz. Bundan sonraki mücadelelerinde başarılar diliyoruz. Mücadelenizi örnek alıyor ve kazanımımızı kazanımımız olarak görüyoruz. Aymasan işçileri olarak çocuklarımıza eşit, güzel ve onurlu bir gelecek bırakmak istiyoruz.

Gelecek bizlerin ellerindedir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Zafer direnen emekçinin olacak!

Direne direne kazanacağız!

Örgütlüysek herşeyiz, örgütsüzsek hiçbir şeyiz!

Aymasan direnişçileri

Dünyayı tehdit eden felaket:**Küresel ısınma/2****K. Ferhat****Küresel ısınmanın muhtemel sonuçları**

Küresel ısınmanın henüz tüm sonuçlarını göstermediği sıkça ifade edilen bir gerçektir. Muhtemel sonuçlarına dair bazı tahminleri şöyle sıralayabiliriz.

BM'in "Küresel Çevre: 2000 yılına bakış" raporuna göre, sel ve kasırgalar kentleri tahrip edecek. Pek çok bitki ve hayvan türü, mercan kayalıkları, tropikal ormanlar yok olmanın eşiğine gelecek. İçme suyu sıkıntısı çekilecek, çölleşme ve ormanların yok olması hızlanacak. Kuraklık, su savaşları, toplu göç, ekolojik dengenin tahrip olması da küresel ısınmanın yaşanacak sonuçları arasında.

BM'in "21. yüzyılda iklim" adlı raporunun bazı tahminleri ise şöyle: Yeni yüzyıl küresel ısınma dolayısıyla susuz geçecek. Bir yanda kuraklık hüküm sürerken, dünyanın diğer bölgeleri sel altında kalacak. Buna bağlı olarak tarımda üretim düşecek, sağlık sorunlarının boyutları büyüyecek. Yaşanacaklardan geri kalmış ülkeler daha fazla etkilenecek.

BM Çevre Sorumlusu Klaus Töpfer yaptığı bir açıklamada; yeryüzü sıcaklığının artmasının, çölleşme, deprem, toprak kayması, sel gibi doğal afetlere yol açacağını ifade ediyor. İngiltere Çevre Bakanı Michael Maecher'a göre ise küresel ısınma bu yüzyılda insanlığa yönelen en büyük tehdit olacak.

Küresel ısınmanın diğer muhtemel sonuçları ise şunlar:

Uzun vadede dünyanın fiziksel yapısında geri dönüşü olmayan değişiklikler olacak. İklim kuşaklarında kaymalar meydana gelecek. Bu kayma Türkiye'yi de etkileyecek.

Isınan dünyada iklimsel aşırılıklar yaygınlaşacak; kuraklık, orman ve çayır yangını, taşkın ve sıcaklık dalgası gibi olaylarda patlama yaşanacak.

Diğer bir etki ise, az yağış alan bölgelerin kuraklık çekmesi, bol yağış alan yerlerin ise aşırı yağış alması olacak.

Isınma dünya ölçüsünde her bölgede aynı olmayacak. Sıcaklık artışının yüksek enlemlerde ve özellikle kutup bölgelerinde dünya ortalamasının iki katı olması bekleniyor. Bu ise Arktik Denizi'yle Antartika'daki ve dağlardaki buzulların tamamıyla erimesi demek.

Doğal olarak bunlar, hayvan ve bitkilerin doğal yaşam alanlarında değişikliklere yol açacak. Birçok hayvan türünün beslenme düzeni sarsılacak, yaşam alanları daralacak ve büyük göçler yaşanabilecek. Koşullara uyum sağlayamayan çok sayıda bitki, böcek ve kuş türü ortadan kalkacak.

Buzulların erimesinin doğal sonucu olarak deniz suyunda yükselme meydana gelmektedir. 21. yüzyılda bu yükselmenin 9 ile 100 cm arasında olacağı tahminleri ileri sürülüyor. Bu, ABD'nin 25 bin kilometrekare toprak kaybetmesi demek. Bangladeş ise topraklarının %10'unu denize bırakacak. Deniz seviyesindeki 50 cm yükselme Mısır halkının %10'unun, Bangladeş halkının %60'ının ve Çin kıyılarındaki 70 milyon insanın sele kapılmasına yol açabilecek. Hollandalı bilim insanlarına göre, ülkelerinin birçok bölgesi Manş Denizinin suları altında kalabilir.

Dünya nüfusunun yaklaşık üçte biri deniz kıyılarında yaşıyor. Eğer 2100 yılına kadar deniz suyu

seviyesi 40-65 cm arasında yükselirse, birçok ada ve kıyı şeritlerindeki nehir yatakları deniz altında kalacak.

Balıkçılık, turizm ve tarım yaparak geçinenlerin geçim kaynaklarını kaybetmesiyle işsizlik artacak.

Deniz suyunun tatlı sulara karışması içme suyu sıkıntısının artmasına neden olacak. Temiz su kaynakları %20 azalacak.

Okyanuslardaki ısınma akıntı yönlerini değiştirebilir, bu ise karalarda iklim değişikliğine yol açar. Araştırmalara göre, sera gazı üretimi şu anda dursa bile, 20 yıl içinde okyanuslardaki ısınmayı iki katına katlayacak kapasitede.

Kışlar yazlardan, geceler gündüzlerden daha fazla ısınacak. Geceleri karaların soğuması yeterince gerçekleşmeyeceğinden, rüzgar ve fırtınaların yeri ve şiddeti değişecek.

İskoçya'daki Karasal Ekoloji Enstitüsü'nün araştırmalarına göre, 2050 yılından sonra başta Amazonlar olmak üzere Avrupa ve Kuzey Amerika'daki ormanların yok olması sonucunda yılda 2 milyar ton daha fazla karbondioksit atmosfere salınacak.

Uç noktadaki iklim sapmaları salgın hastalıkları artıracak. Enfeksiyon hastalıklarında %20 artış olacak. Sıcaklık ve nem oranındaki artış ölüm oranını da arttıracak. Suptropikal iklim kuşağında yer alan ülkelerde sıtma ve böcek sokmalarıyla bulaşan hastalıklar salgınlara dönüşecek. 5 derecelik ısınmanın ise her yıl 1 milyondan fazla kişinin sıtmadan ölmesine yol açacağı tahmin ediliyor. Sivri sinekler 17 derece sıcaklığın altında 1-2 gün yaşayabiliyor. Bu ise onları dünya nüfusunun %58'inin yaşadığı bölgelerden şimdilik uzak tutuyor.

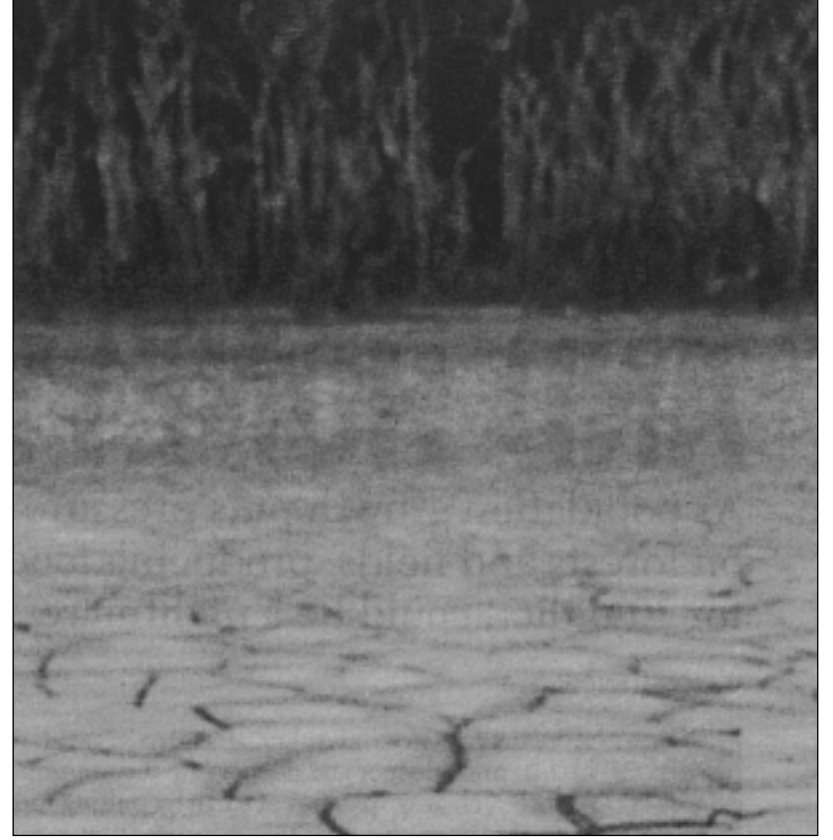
Sera gazındaki artışın sorumluları

Atmofere salınan karbondioksit (sera gazları arasında asıl belirleyen) miktarında ABD'nin payı %36 iken, Avrupa Birliği'nin %24.2, Rusya'nın %17.4 ve Japonya'nın %8.5'dir.

'94 rakamlarına göre dünya nüfusunun yalnızca %4'ünü barındıran ABD'de atmofere salınan karbondioksitin kişi başına düşen miktarı 5.3 ton. Bu rakam Çin'de 0.7 ton, Bangladeş'te 0.04 tondur.

Ülke bazında verilen rakamlara emperyalist tekellerin geri ülkelerdeki icraatları dahil değil. Özellikle son yıllarda emperyalist tekellerin üretimlerini geri kalmış ülkelere kaydırma eğilimleri de göz önüne alınırsa, emperyalistlerin sera gazı üretiminde ezici bir paya sahip olduğu görülecektir.

Sera gazı miktarının azaltılmasını öngören Kyoto Protokolü'nün uygulanması durumunda ABD'nin zararının 100 milyar dolar olacağı söyleniyor. Ve emperyalist tekellere göre küresel ısınma doğal ve kaçınılmaz. Bu argümanlarla, ABD'de Küresel İklim Koalisyonu olarak anılan demir-çelik, enerji ve kömür tekellerinden oluşan bir grup, Kyoto Protokolü'nün ABD Senatosu'nda kabul edilmemesi için milyonlarca

dolara malolan bir kampanya yürüttü. Güçlü petrol ve otomotiv lobilerinin güdümündeki politikacılar, atmofere salınan karbondioksit miktarını azaltmak yerine, gelişmekte olan ülkelerde ağaç dikmek gibi "çözüm"ler peşinde. Nükleer lobi ise, durma noktasındaki satışlarını canlandırmak için, enerji verimliliği ve yenilenebilir enerjilerin görmesi gereken teşvikleri kapmak için çaba harcıyor. Bunlar bir bakıma küresel ısınmayı fırsat olarak görüyorlar.

Dünya Bankası'nın gizli bir iç yazışması Siyaset Çalışmalar Enstitüsü adlı kuruluş tarafından ele geçirilip açıklandı. Dünya Bankası'nın özel sektörün finansmanından sorumlu kolu Uluslararası Finans Kuruluşu'nun ilgili uzmanlarınca hazırlanan söz konusu raporda, Dünya Bankası'nın desteğiyle petrol, gaz, madencilik ve yenilenemeyen güç kaynaklarına yapılan yatırımların toplum sağlığı ve ekolojik denge açısından risk sıralamasında ilk sırayı paylaştığı ifade ediliyor. Aynı raporda, kömür ve petrol gibi yeraltı madenlerinin çıkarılmasının karbondioksit benzeri sera gazlarının etkisini arttıran yatırımlar olduğu bilgisi de yer alıyor.

Uluslararası tekellerin merkezi örgütlerinden biri olan Dünya Bankası, dünyanın ve insanlığın geleceği açısından hayati önemde bir sorunu ancak kapalı kapılar ardında ve gizli belgelerde ifade edebiliyor. Varlık nedeni tekellerin çıkarlarını korumak olan bir kurumun böyle davranması son derece anlaşılır ve bu aslında emperyalist sermayenin genel tutumunu da açıklıyor. Sorunun aldığı boyutu ve yaratacağı sonuçları en iyi onlar biliyorlar, fakat dünyayı ve insanlığı yıkıma götürmekten çekinmiyorlar.

Avrupa Birliği yetkilileri ise, Kyoto Protokolü'nün uygulanmasına ve sera gazlarının azaltılmasına önem verdiklerini, bunu "büyük devletler" açısından bir prestij meselesi olarak gördüklerini ifade eden açıklamalar yapıyorlar. Bunların gerçeği gizlemeye dönük demagojik çabalar olduğu, onların da bu konuda hiçbir ciddi önlem almadığı biliniyor.

(Devam edecek...)

Türk dış politikası üzerine/3

Orta Asya'da ABD ta

Birleştirici bir rol oynayan Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkmasıyla birlikte Avrupa ve Japonya'nın kendisi karşısında daha güçlü konumlar elde etmeye yöneleceğinin farkında olan ABD emperyalizmi, bunun önünü daha baştan kesebilmek için, üstünlüklerini en iyi biçimde kullandı. Enerji kaynakları üzerinde tam denetim, buna yönelik girişim ve önlemlerin en temel unsurlarından biriydi. Kendi dolaysız kışkırtmalarının da önemli bir rol oynadığı Körfez krizi, ona Ortadoğu'da kendi rakipsiz egemenliğini kurmak olanağı sağladı. Körfez savaşının ABD emperyalizminin tek süper güç konumunu muazzam ölçüde pekiştirdiğini ve bu savaşa paralel olarak açıklanan "yeni dünya düzeni" stratejisini hayata geçirme olanağı sağladığını biliyoruz.

Orta Asya: Dış politikada gürültü ve hezimet

Türk dış politikasının Kafkaslar'a ve Orta Asya'ya ilişkin boyutuna geçiyoruz. '90'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nin çözülmesi ve dağılmasının ardından Kafkaslar'da Azerbaycan, Orta Asya'da ise Türki Cumhuriyetler olarak tanımlanan devletlerin ortaya çıkışıyla birlikte, Türk dış politikasına yeni ve üzerine büyük gürültüler koparılan bir alan açıldı. Bu alanda Türk dış politikasının son on yıllık bilançosu, bir kısım burjuva yazarlarının da açıkça tespit ettiği gibi, tam bir "hezimet" oldu.

Fakat hezimete uğrayan öncelikle ABD emperyalizmi ve dolayısıyla Türkiye'dir. Zira Türk burjuvazisi bu alanda kendine özgü çıkar ve tercihlere dayalı bir dış politika çizgisi izlemekten çok, ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin stratejik çıkar ve hesaplarının basit bir taşeronu olmaktan öteye gidememiştir. Zaten Türk burjuvazisinin siyasal sözcüleri de Türk dış politikasının bu alandaki temel misyonunu, "tarihi ve kültürel bağlar"ına dayanarak, emperyalist batı ile Asya'nın Türk cumhuriyetleri arasında "köprü olmak" olarak tanımlamışlardır. Amaç başta ABD emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistlere köprü olmak ve bundan doğal olarak kırıntı kabilinde de olsa pay kapmaktır. Sonuçta bu bile başarısızdır. Çin ve Rusya'nın karşı hamleleriyle,

ABD emperyalizmi, çok büyük önem verdiği bu alanda büyük ölçüde dışlandı.

Gerçek niteliği ve işlevi bu denli açık biçimde ortaya konulmasına rağmen, Özal'dan başlayarak burjuva siyaset adamları tarafından iç politikada halk kitlelerini aldatmaya ve sersemletmeye dayalı iddialı söylemlere dayanak yapılan Türk dış politikasının bu alanı üzerinde biraz durmak gerekiyor. Bilindiği gibi; '90'lı yılların başında ve bu propagandanın halk kitlelerine dönük yüzünde, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne 200 milyonluk Türk dünyası"ndan sözedilir ve Türkiye de bu dünyanın "doğal lideri" olarak sunulurdu. Bu resmi söylemle dış politikada olduğu kadar iç politikada da gerici, ırkçı-turancı ideolojiye ayrı bir kuvvet kazandırılmıştı. 12 Eylül mağduru faşist Türkeş bu yönelimle birlikte rehabilite edilmekten de öteye yeniden rejimin en has adamı haline getirildi. Yeni Türk cumhuriyetlerle kurulacak ilişkilerin önemli bir olanağı, doğal temsilcisi sayıldı. Azerbaycan ve Orta Asya cumhuriyetleriyle ilişkilerde öne çıkarılan bakanlar hep de öteki partilerdeki eski MHP'liler oldu. Azerbaycan'da darbe yapmaya kalkan, Özbekistan'da kirli oyunlara adı karışan DYP'li faşist Ayvaz Gökdemir bunun ilk akla gelen örneklerinden. Fakat bu da kör bir politikaydı ve çok geçmeden ayaklara dolandı.

Başlangıçta etkili bir misyoner güç olarak değerlendirilen ve bizzat ABD emperyalizminin teşvikiyle cömertçe desteklenen şeriatçı Fethullahçılık da aynı akibeti yarattı. ABD emperyalizminin stratejik çıkarları ve hesapları uğruna Orta Asya'ya "köprü" olmaya çalışanların "kardeş cumhuriyetleri" hiç tanımadığı, onların durumunu, sorunlarını ve yönelimlerini doğru değerlendiremediği de böylece açığa çıktı. ABD emperyalizminin soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği'ni kuşatmaya yönelik "yeşil kuşak" projesinin artığı islami gericilik, Türkiye'nin Orta Asya cumhuriyetleriyle ilişkilerinde bir imkan olmaktan çok bir handikapı. Bugün bu ülkelerden en az üçü, Özbekistan, Kırgızistan ve Tacikistan kendi içlerinde islami gericilikle uğraşıyorlar. Şimdilerde Şangay İşbirliği Örgütü ismini alan Şangay Beşlisi içinde yer almalarının temel nedenlerinden biri de, tam da kendi bünyelerindeki şeriatçı akımlarla daha başarılı bir biçimde başa çıkabilmektir.

Fakat Türk devletinin Kafkasya ve Orta Asya politikası tümüyle ABD emperyalizminin bu alanlara yönelik stratejik politikalarının bir uzantısı olarak ortaya çıktığına göre, konuya da oradan bakmak durumundayız.

ABD emperyalizmi ve Avrasya hakimiyeti

Sovyetler Birliği'nin dağılması ABD emperyalizmine dünyanın tek süper gücü konumunu kazandırmakla kalmadı, ona başlangıçta, yani '90'lı ilk yıllarda, Rusya'nın kendisi de dahil geniş bir etkinlik sahası da açtı. Kafkasya ve Orta Asya Türk cumhuriyetleri bu çerçevede çok özel bir öneme sahipti. Zira bu bölge Ortadoğu'nun yanısıra dünyanın en zengin petrol ve doğal gaz rezervlerini

barındırıyordu.

Birleştirici bir rol oynayan Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkmasıyla birlikte Avrupa ve Japonya'nın kendisi karşısında daha güçlü konumlar elde etmeye yöneleceğinin farkında olan ABD emperyalizmi, bunun önünü daha baştan kesebilmek için, üstünlüklerini en iyi biçimde kullandı. Enerji kaynakları üzerinde tam denetim, buna yönelik girişim ve önlemlerin en temel unsurlarından biriydi. Kendi dolaysız kışkırtmalarının da önemli bir rol oynadığı Körfez krizi, ona Ortadoğu'da kendi rakipsiz egemenliğini kurmak olanağı sağladı. Körfez savaşının ABD emperyalizminin tek süper güç konumunu muazzam ölçüde pekiştirdiğini ve bu savaşa paralel olarak açıklanan "yeni dünya düzeni" stratejisini hayata geçirme olanağı sağladığını biliyoruz.

Fakat yıkılışına kadar Sovyetler Birliği'nin oluşturduğu karşı denge ne olursa olsun, Ortadoğu ABD emperyalizminin zaten güçlü bir konuma ve mevzilere sahip olduğu bir bölgeydi. İran hariç fakat Irak da dahil bölgenin petrol kaynakları büyük bir bölümüyle ABD emperyalizminin denetimindeydi. Yeni durumda, yani yıkılış sonrası dönemde önemli olan Avrasya hakimiyeti, bunun içinde de özellikle Hazar ve Orta Asya enerji kaynaklarına hakimiyetti. Nitekim ABD emperyalizminin dünya egemenliği için sürekli fikir üreten akıl hocası stratejistler sürekli bir biçimde, ABD'nin dünyanın tek süper gücü konumunu koruyabilmesi için Avrasya hakimiyetinin mutlak biçimde kurulması gerektiğini döne döne yinelemişlerdir. Bunun için de dağınıklık, kaos ve çöküntü içindeki Rusya'ya nefes aldirmeden, toparlanıp kendini bulmasını her yolla sabote etmek, yanısıra ve belki de daha da önemli olarak Asya'da sürekli yükselen bir güç olan Çin'i etkisiz kılıp tecrit etmek gerekirdi.

Başkalarının yanısıra Henry Kissenger, daha '90'lı ilk yıllarda, hızlı bir büyüme içinde bulunan ve geleceğin en büyük ekonomisi olma potansiyeli taşıyan Çin engelini mutlaka etkisiz kılınması gerektiğine döne döne vurgu yapmıştır. Daha yakın zamanlarda yayınlanan ve ABD emperyalizminin rakipsiz bir dünya egemenliği kurmasının sorunlarını ele alan kitabında (Büyük Satranç Tahtası, 1997), ünlü Zbigniew Brzezinski, Avrasya'nın olağanüstü stratejik önemini enine boyuna irdeleyerek, "Amerika için ana jeopolitik ödül Avrasya" olmalıdır diyor. Brzezinski, kitabında şu temel önemde tespiti de yapıyor: "Amerikanın küresel önceliği doğrudan doğruya Avrasya kıtasındaki hakimiyetinin ne kadar süreyle ve nasıl bir etkiyle sürdürüleceğine bağlıdır."

Bütün bunlar, stratejik konumu ve zengin enerji kaynaklarıyla Avrasya'nın ABD emperyalizmi için olağanüstü önemini ortaya koyuyor. Ve elbette bütün bunlar, Türk devletinin Kafkasya ve Orta Asya politikasının tümüyle ABD emperyalizminin bu bölgeye yönelik stratejik çıkar, hesap ve yönelimlerinden oluşan genel çerçevesini de ortaya koyuyor. Türk burjuvazisi bu bölgeye yönelik politikasının ana misyonunu, "tarihi ve kültürel bağlar"ını kullanarak "batı ile Orta Asya Türk cumhuriyetleri arasında köprü olmak" biçiminde tanımlarken, sadık bir ABD işbirlikçisi olmanın

aşeronluğunun iflası

H. Fırat

gereklere uygun davranmanın yanısıra gerçekçi olduğunu da ortaya koymuştur.

Yıkılış sonrası dünya hakimiyetinin bu en kritik bölgesinde Türk burjuvazisinin kendi başına ve kendi adına yapabileceği hiçbir şey yoktu. İktisadi ve askeri açıdan en güçlü emperyalist devletlerin etkinlik kurma mücadelesi verdikleri bu alanda Türk burjuvazisinin yapabileceği biricik şey, bu mücadelede en avantajlı konumda görünen ABD emperyalizmine taşeronluktan başka bir şey olamazdı. (Türk burjuvazisi bu taşeronluğu yalnızca ABD için değil İsrail için de yaptı; Türk firmaları birçok durumda İsrail'in bölgeye yönelik yatırımlarına aracılık yapmaktan ya da paravan oluşturmaktan öteye gidemediler. '90'lı yılların başında faşist lider Türkeş'in İsrail'le girdiği çok özel ilişkilerin temel bir boyutu ve işlevi de buydu.) Türk devletine bu taşeronluk imkanını sağlayan da, tam da o sözü çok edilen "tarihi ve kültürel bağlar"dı.

Fakat bu bağların temelde iktisadi ve siyasi çıkar ilişkileriyle belirlenen uluslararası politika alanında kendi başına bir şey ifade etmediği; yalnızca, eğer tüm öteki imkanlar ve koşullar uygunsa tamamlayıcı bir işlev gördüğü, son on yılın toplam bilançosu üzerinden ortaya çıktı. Kaldı ki, daha önce de vurgulandığı gibi, Türk devleti bu "bağlar"ı da düşünülebilecek en kötü bir biçimde ve tümüyle kötüye kullandı. İrkçılık-turancılık ile Fethullahçı gerici bu ülkelerle ilişkilerde bir imkan değil bir sorun kaynağı haline geldi. Orta Asya cumhuriyetleri "Şangay Beşlisi" içerisinde yer alırken, buradan beslenen sorunlarını da çözmeye yöneliyorlardı aynı zamanda. Şangay Beşlisi içerisinde yer alan Orta Asya cumhuriyetlerinin Çeçenistan konusunda Rusya'yı ve Çin'in Uygur bölgesi konusunda da Çin'i desteklediğini de bu arada belirtelim. Bu, Türk devletinin bu ülkeleri ABD emperyalizmi hesabına etkilemeye çalışırken temel malzeme olarak kullandığı "tarihi ve kültürel bağlar"ın ne kadarlık bir anlamı olduğunu da bütün açıklığı ile ortaya koyan çarpıcı bir tutum örneğidir.

Fakat Türk burjuvazisinin ve devletinin işi eline yüzüne bulaştırmakla sonuçlanan beceriksizliği ne olursa olsun, daha önce de vurgulandığı gibi, bu alandaki çatışmanın seyri ve sonuçları onun boyunu zaten çok aşırıyordu. Çatışan stratejik Çin-Rusya eksenini ABD emperyalizmi idi ve halihazırda belirgin bir üstünlük sağlayan da Çin-Rusya eksenini oldu. 1996 yılında Rusya, Çin, Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan'tan oluşan Şangay Beşlisi bunun ilk büyük meyvesiydi. Özbekistan'ın başlangıçta gözlemci statüsüyle katıldığı bu oluşum, daha sonra Şangay Forumu'na dönüştü. Ve son olarak da, Özbekistan'ın üye ve bu kez Türkmenistan'ın gözlemci statüsüyle katıldığı "Şangay İşbirliği Örgütü" adını alan bu oluşum, böylece çok yönlü işbirliğine dayanan bir kurumlaşmaya vardı. Taşeronluk rolünü hala bir ölçüde oynayabilmek için Türk devletine kala kala Azerbaycan ile herhangi bir "tarihi ve kültürel bağ"a sahip olmadığımız Şvardnadze'nin komşu Gürcistan'ı kaldı.

İşte bu, Orta Asya'ya yönelik Türk dış politikasının iflas tablosudur.

(Devam edecek...)

Emperyalizme Orta Asya "köprü"sü

Türk burjuvazisi fazlasıyla zayıf, bu zayıflığın tarihsel bilinciyle fazlasıyla güvensiz bir sınıftır. İlerici ve devrimci muhalefet hareketlerine karşı her dönemki aşırı tahammülsüzlüğünün, gerici, baskıcı ve kandökücü çizgisinin, uluslararası ilişkilerdeki kişilsizliğinin, her dönemin en güçlü emperyalist odaklarına köpekçe bağımlılığın gerisinde, hep bu güçsüzlük ve güvensizlik duygusu ve bilinci vardır. Onun özellikle bütün bir ikinci emperyalist savaş sonrası dönem dış politikası, tarihsel temellere dayalı bu iç zayıflığını, emperyalist ilişkiler içinde üstlendiği görevlerle bir ölçüde telafi etmek çizgisine oturur.

Bu bağımlılık ve uşaklık çizgisi, politika ve diplomasiyi ikiyüzlü "incelikler"le örülü dilinde bile ancak "bekçi", "jandarma", "köprü" gibi, bu uşaklığı açığa vuran kaba deyimlerde ifade bulabilmektedir. Türk burjuvazisi son kırk yıldır NATO'nun Güney kanadı bekçisiydi. Kuzey'de Sovyetler Birliği'ne karşı, Güney'de Ortadoğu petrolü için. Sovyetler Birliği emperyalist dünya için bir rakip olmaktan çıkınca, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'ya bekçilik ve "İslam alemine köprü" rolünü ön plana çıkardı. Bu rolü onun için CIA uzmanları formüle ve propaganda ettiler. Körfez krizi esnasında ABD emperyalizmine uşaklık çizgisinde her türlü sınır aşıldı. Sonuç, "bekçi"ye bekçi köpekliği muamelesi oldu; "masa"da taraf olmayı umuyordu, Ortadoğu Barış Görüşmeleri'nden hiç değilse birine bir ev sahipliği bile elde edemedi. Toplumda yaratılmak istenen Ortadoğu'nun en güçlü ve itibarlı devleti imajı, içi boş bir balon olmaktan öteye gidemedi.

Sovyetler Birliği'nin kapitalist sistemle bütünleşmesini birliğin iç çözülmesi ve dağılması izleyince, Türk burjuvazisi bu kez, emperyalist Batı ile Asya'nın Türki cumhuriyetleri arasında "köprü" olmak isteğini gürültülü bir kampanyayla ilan etti. Bu doğrultuda emperyalist dünyadan, tabii öncelikle ABD'den destek ve teşvik gördü. Balkanlar'da Yugoslavya'nın çözülüşü kesinleştiğinden, dışta emperyalist çevrelere "köprü" olmak (taşeronluk!) diye sunulan şey, içte yığınlara Balkanlar'dan Orta Avrupa'ya "200 milyonluk Türk camiasına liderlik" olarak yutturulmak istendi. Körfez krizi sırasında dünya politikasının ve Ortadoğu'nun sözde "en güçlü" ülkelerinden biri olan kapitalist Türkiye, bu kez de, Balkanlar'dan başlayarak Kafkaslar üzerinden Orta Asya'ya açılan geniş bir bölgenin "lider ülkesi", Japonya'sı olmaya adaydı güya. Sermaye basını bu propagandada ölçüyü öylesine kaçırdı ki, eski Sovyet cumhuriyetlerinde yeni pazarlar ve etki alanları kapmak üzerine ABD ile Almanya arasında kızışan rekabetin Türkiye'ye yan etkileri, Almanya bir "rakip" olarak bizi çekemiyor tafasına vardırdı.

Osmanlı'nın yüzyılları bulan emperyalist yayılcı geleneğinin dolaysız tarihsel mirasçısı durumundaki Türk burjuvazisinin yayılcı hevesleri fazlasıyla güçlüdür. Doğu Bloku'nun çöküşü ve Sovyetler Birliği'nin dağılışıyla ortaya çıkan olanaklardan kırıntılar kapmak isteğinin bu hevesleri hiçbir dönemle kıyaslanmayacak ölçüde güçlendirdiği de tartışmasızdır. Bütün sorun, bu güçlü hevesleri gerçekleştirme gücüne sahip olup olmadığıdır. Hayaller ile gerçekler ilişkisidir. Türkiye solunda "emperyalist Türkiye" üzerine teorik "açılımlar"ın hız kazandığı bir evrede, Türk burjuvazisinin emperyalist emelleri katı gerçekler karşısında hız kesti. "Orta Asya

seferi"nden bugüne dek dişe dokunur hiçbir sonuç çıkarabilmiş değil. Sermaye basınının yığınları hedef alan manşetleri hala "liderlik" havası çalıyorken, yorum köşelerinde hayal kırıklıkları gitgide daha çok dile getiriliyor.

Ermenilere karşı çirkin bir şoven kampanya vesilesi haline getirilen Karabağ olayları, bu arada "Türklük alemi"nin sözde liderinin gerçek çapını da açığa çıkardı. Türk burjuvazisinin, ABD emperyalizmine rağmen kılını kıpırdatmayacağını ortaya koyan bu olay, Türki cumhuriyetler üzerine uydurulan efsanelere de büyük bir darbe oldu. 50 milyar dolarlık bir dış borcun kendisine bir dış politika yuları olmaları yettiğini (Demirel) itiraf eden bir burjuvazinin, dişe dişe bir emperyalist rekabet alanında yapabileceklerinin sınırı, ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin çıkar ve politikalarının gerekleriyle çizilidir. Bölgesel çapta bile olsa emperyalist liderliğe soyunmak, iktisadi güç ve siyasal kudret gerektirir. Türk burjuvazisi ise eldeki Kürdistan'ı elde tutmak için bile, emperyalist eşikler aşındırıyor. Kürt halkının karşı konulmaz boyutları kazanan özgürlük mücadelesinin önünü almak için ABD'den İran'a çalınmadık kapı bırakmıyor.

Türkiye solunun belli kesimlerinin gözden kaçırdığı, Türk burjuvazisinin emperyalist dış politika açılımlarına eşlik eden gürültülü ideolojik kampanyanın siyasal anlamıdır. İçte sıkışan, yığınlar üzerindeki etkisi sarsılan, Kürt özgürlük mücadelesi karşısında çaresizleşen burjuvazi, yüksek sesle kendine güven aşılamanın ötesinde, bu kampanyayla asıl olarak yığınların bilincini hedef alıyor. Açığa mahkum edilen işçiler ve emekçiler, "güçlü Türkiye", "lider Türkiye" palavralarıyla doyurulmaya çalışılıyor. Bu, özellikle Özal'la birlikte sürekli kullanılan bir propaganda motiftir. Dikkatler iç sorunlardan dış sorunlara, Türkiye'nin katı gerçeklerinden Orta Asya'ya ilişkin hayallere kaydırılıyor. İç sorunları geniş uluslararası olanaklarla çözmek fırsatı doğduğu havası yaratılmak isteniyor. Türki cumhuriyetler efsanesi, ırkçılık, turancılık, islamcılık gibi gerici ve faşist ideolojik temalara meşruluk kazandırmak, böylece yığınları şoven ve yayılcı hayallerle sersemletmek için kullanılıyor.

Bu durumda devrimcilerin görevi, "Emperyalist Türkiye" üzerine sözde teorik açılımlarla burjuvazinin tüm propaganda olanaklarıyla özel bir çaba göstererek şişirdiği balona hava üfleme değil, onun gerçek çapını, tarihsel güçsüzlüğünü, güncel açmazlarını, çaresizliğini yığınlar nezdinde açığa çıkarmak olmalıdır. Dikkatleri dış sorunlardan iç sorunlara, Orta Asya'ya dair hayallerden ön Asya'nın katı gerçeklerine çekmek olmalıdır.

Burjuvazi dış açılımlarına eşlik eden propagandayla nefes almak istiyor. Zira iç olaylar onu nefessiz bırakıyor. Güçsüzlük ve güvensizlik duygusu, Türk burjuvazisinin bugünkü gerçek ruhhalidir. Karabağ olayları sırasında ABD'den arabuluculuk dilenmeyi büyük bir diplomatik başarı ve "güçlü Türkiye"ye bir kanıt olarak sunmak gülmeye bile, bu gerçek ruhhalini ele vermeye yetiyor. Bunu yığınlar nezdinde açığa çıkarmak, aldatici hayalleri dağıtacak, yayılcılığa dayalı şoven propagandanın etkisini kırarak, tarihsel ömrünü çoktan doldurmuş Türk burjuvazisini tarihe gömme mücadelesini kolaylaştıracaktır.

(...)

(Ekim, Görüntü ve Gerçek, Başyazı, Mart '92)

Hacıbektaş Şenliği'ne devrimci müdahale...

Yoğun kuşatmaya rağmen etkin çalışma

Geleneksel Hacıbektaş Şenlikleri'nin 38'cisi yapıldı. Belediyenin rant, devletince Alevi emekçilerini denetim altına alma aracı olarak değerlendirmek istediği şenlikler, geçen senelere nazaran sönük geçti. Bu hem katılım açısından, hem de genel atmosfer açısından böyleydi. Bunun başlıca nedeni, krizin katmerli faturasıyla derinleşen yoksulluk, yanı sıra devletin şenlikler boyunca özellikle birkaç senedir estirdiği terördür. Öyle ki belediye rant elde etmek, devletse devrimci etkiyi boşa çıkartmak için şenlikleri bir panayıra ya da dinsel ayine dönüştürme çabasıydılar. Böyle olduğu içindir ki, Alevi emekçilerinin şenliğe dönük ilgisi de giderek zayıflamaktadır. Ya da bu ilgi bugün için daha çok dinsel yönü ağır basan bir muhtevaya sahiptir.

Belediye ve devletin gerici önlemleri

Geçen yıl devletin ve belediyenin gerici oyunları ve hesapları komünistlerin devrimci müdahalesiyle boşa çıkarılmıştı. İlk günkü resmi törenlere yapılan müdahale karşısında estirilen faşist terör devrimci kararlılıkla göğüslenmiş, böylelikle güçlü bir politik etki yaratılmış, önemli moral mevziler kazanılmıştı. Devletin ve belediyenin şenliğe dönük hazırlıkları da temelde devrimci politik etkimizi sınırlamaya, moral mevzilerimizi kırmaya dönük olarak planlanmıştı.

Şenliklerden elde ettiği büyük rantı kaybetmek istemeyen belediye, devrimci müdahalemizin önünü almak için şehir merkezinin mimarisini değiştirmiştir. Daha önce standlarımızı kurduğumuz alan tümüyle giriş çıkışlara kapatılırken, resmi törenler için özel bir alan hazırlanmıştır. Üç tarafı kapalı olan bu alana girmek kadar çıkmak da zorlaştırılmıştır. Belediye yönetimi ayrıca, şenlik ön hazırlıklarında ve şenlikler sırasında devletin kolluk güçleriyle tam bir koordinasyon halinde hareket etmiştir.

Devletin aldığı önlemler bunlarla da sınırlı değildi. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da ilçe tam anlamıyla abluka altına alındı. Şehrin tüm giriş ve çıkışları polis ve jandarma birliklerince tutuldu. Kente giren herkes aramadan geçirildi. Belediye görevlilerinden sızan bilgilere göre kent merkezinde 3 bine yakın sivil polis bulunuyordu.

Devletin devrimci faaliyetimizi engellemek, etkimizi sınırlamak için kullandığı araçlardan biri de, jandarma ve polis imzalı bildirimlerdi. Kent girişlerindeki arama noktalarında ve kent merkezinde dağıtılan bu bildiriyle halk, devrimcilerin etkinliklerine prim vermemeleri, kolluk güçlerinin müdahalelerine yardımcı olmaları ve özellikle müdahale sırasında çevreden uzaklaşmaları konusunda

uyarılıyordu.

Tüm bunlar yetmemiş olacak ki, henüz etkinlikler başlamadan önce emniyete "davet" edilen bazı arkadaşlarımız, özellikle resmi törene müdahale edilmemesi yönlü kibarca (!) tehdit edildiler. Bu bile tek başına devletin Hacıbektaş'taki devrimci çalışmamızı etkisizleştirme yönlü hazırlıklarının kapsamını anlatmaktadır. Hacıbektaş üzerindeki abluka şenlik bitimine kadar sürdü. Tam anlamıyla bir terör atmosferi yaratıldı. 20'ye yakın gözaltı yaşandı.

Sonuçta faşist abluka ile devlet, bir ölçüde amacına ulaştı. Ama halkın faşist abluka karşısında tedirginliğiyle beraber öfkesi de artmış oldu. Devrimci faaliyetimiz bir ölçüde sınırlanmakla birlikte engellenemedi. Politik gündemimizi emekçi halka taşımakla kalmadık, somut bağlar kurma şansını da elde ettik.

Şenliklere devrimci müdahalemiz

Hacıbektaş Şenlikleri'ne katılımımız esasta; devrimci politik çizgimizi emekçi halka taşımak, şenlikler aracılığıyla genel politik gündeme müdahale etmek, devletin oyunlarını bozmak, ayrıca içe dönük yanıyla güçlerimizi politik-örgütsel planda geliştirmek ve yetkinleştirmek üzerinden anlamını bulmaktadır. Şenliklere hazırlığımızı ve faaliyetimizi bu hedefler ışığında şekillendirdik.

Politik faaliyetimizin temel gündemini hücre saldırısı ve ÖO Direnişi olarak belirledik. Bu gündemi devletin Alevi emekçilerine dönük katliam geleneği ile birleştirerek işledik. Bu çerçevede şenliklerde kullanmak üzere bildiri ve bültenimizi hazırladık. Ayrıca elimizde bulunan afişleri de kullanmak üzere hazır hale getirdik. Gazetemiz de kullanacağımız temel araçlardan biriydi.

Şenlik sürecinde bu materyallerimizi yaygın ve

yoğun biçimde kullandık. Binlerce bildiri, binlerce bülten üç gün boyunca emekçi halka ulaştırıldı. Dağıtım şenlik alanından etkinliklerin yapıldığı salonlara ve çadır bölgesine kadar ulaşan bir yaygınlığa sahipti. Yine üç gün boyunca gazetemizin satışı yapıldı. Çadır bölgesini ve çıkış güzergahını afişlerimizle donattık.

Materyallerimizin kullanımı sırasında emekçi halktan olumlu tepkiler aldık. Sıcak bir ilgiyle karşılaştık, yer yer sohbetler ettik. Bazı emekçiler aileleriyle birlikte çadırlarımızı ziyaret ettiler. Politik çalışmamızın diğer bir biçimi ise resmi devlet törenine müdahaleydi. Bu müdahale hem devletin Alevi emekçileri üzerinde yaptığı hesap ve oyunları bozmak, hem de genel planda özel bir ilgi konusu olan şenlikleri genel bir politik etki yaratmanın

fırsatına dönüştürmek açısından önemliydi.

Devlet de bu gerçeğin bilincindeydi ve geçmişin deneyimlerinden hareketle davranıyordu. Bunun için yukarıda belirttiğimiz önlemlerle beraber resmi törenin yapıldığı alan çevresindeki hiçbir etkinliğe tahammül göstermiyordu. Öyle ki, bir gün önce standlarımızın kurulu olduğu yerde diğer devrimci yapılarla ortak düzenlediğimiz etkinliğe müdahale edildi. Etkinlik ÖO gündemliydi ve son ÖO şehidi Osman Osmanağaoğlu'nun anması biçiminde yapılıyordu. Yapılan konuşmalar ve atılan sloganlardan sonra Kutup Yıldızı tarafından verilmekte olan müzik dinletisi sırasında müdahale geldi. Birkaç resmi polisin öne çıktığı müdahaleyi yönlendirenler sivil giyimli polislerdi. Bu müdahale karşısında ortak devrimci inisiyatifin zayıflığı, öncelikle de böyle bir müdahaleyi öngörmeyişinden dolayı geri adım atıldı. Etkinlik slogan atılmaksızın müzik dinletisi ve halaylarla bitirildi.

Bu etkinlikle beraber paniğe kapılan devlet güçleri, hemen arkasından her standdan birer kişi olmak üzere görüşme çağrısında bulundu. Görüşme devrimci yapı temsilcilerinden oluşan bir heyetle, kaymakam, emniyet müdürü ve belediye başkanından oluşan ilçenin üst düzey devlet temsilcileri arasında yapıldı. Görüşmede devlet temsilcileri, ertesi gün yapılacak resmi törene müdahale yapılmamasını, bunun ötesinde her türlü siyasal çalışmaya izin verdiklerini belirten konuşmalar yaptılar. Devlet güçleri faşist terörle birlikte bu yöntemleri de devrimci direnci kırma yönünde kullanıyordu. Tüm planları Sezer'in katılacağı resmi açılış törenine devrimci müdahaleyi engellemeye dönüktü.

Bu görüşmeden sonra resmi törene müdahale hazırlıklarımızı yoğunlaştırdık. Müdahale ortak devrimci inisiyatif tarafından gerçekleştirilecekti.

Ortak bir pankart açılarak devletin katliamcı politikaları protesto edilecekti. Ancak ortak inisiyatif daha en başında zayıflatıldı. Yapılan ilk toplantıda müdahale yönünde ortak bir eğilim varken, ilk günün sabahı önce *Vatan*, daha sonra ise *Devrimci Demokrasi* çekildiklerini bildirdiler. Atılım ise müdahalenin planlanacağı toplantılara gelmeyecek tutumunu belli etmiş oldu. Geriye bizimle beraber sadece *Alınteri* ve *İşçi Köylü* kaldı.

Resmi törenin birkaç saat öncesinden tüm yollar ve tören alanına giriş-çıkışlar tutulmuştu. Birkaç sıra çevik kordonu oluşturulmuş, ayrıca çevrede büyük bir sivil polis yığınağı yapılmıştı. Tüm yüksek bina başlarına silahlı özel hareket timleri yerleştirilmişti. Bu durumda tören alanına girmenin olanakları da daraltılmış oluyordu.

Ayrıca resmi törenin yapılacağı günün sabahı devrimci basın standları polis tarafından basılarak alandaki müdahalenin aracı olabilecek materyallere el kondu. Resmi törenlere müdahale etmek için katılımı engelleyen önemli bir etken de, resmi tören saatine kadar ortak görüşmelerden henüz net bir sonucun çıkamamış olmasıydı.

Resmi törene müdahalenin yapılamayışı devlet cephesinden büyük bir rahatlama yaratırken, bu müdahaleye kilitlenmiş olduğumuz için saflarımızda moral bozucu bir etki yarattı. Ancak bu olumsuz havayı yapılan bir iç toplantı ve arkasından politik çalışmamızı yoğunlaştırarak aştık.

Şenliklerdeki politik etkinliklerimizden bir diğeri ise, çadır bölgesinde bulunan amfi tiyatrodaki düzenlenen programlardı. Şenliklerin 1. ve 2. günü

akşam saatlerinde yapılan etkinliklerin ana gündemi hücre saldırısı ve ÖO Direnişi idi. Etkinliklere yüzlerce kişi katıldı.

Bu etkinliklerin programı, müzik dinletileri, tahliye edilen direnişçilerin konuşmaları ve skeçlerden oluşuyordu. Şenliklere katılarak seslerini duyuran Aymasan işçileri de yine bu etkinliklerde konuşmalar yaptılar, direnişleri için kalem satışında bulundular.

Günlük yaşamın örgütlenmesi ve iç etkinlikler

Şenlikler boyunca günlük yaşamın devrimci bir tarzda örgütlenmesi ve programlanması büyük bir önem taşıyordu. Bu, öncelikle hem dışa

dönük

politik çalışmamızın sağlıklı bir biçimde örgütlenmesi, hem de güçlerimizin devrimci bir kolektif yaşam kültürü ve ruhuyla donatılmaları için zorunluydu.

Bu anlayışla kolektif yaşamın doğal ihtiyaçlarından, politik çalışmanın ihtiyaçlarına kadar sorumlu komiteler oluşturuldu. Günlük yaşam ve

faaliyetimiz bu komitelerin inisiyatifinde -elbette merkezi inisiyatife bağlı olarak- örgütlendi. Diğer yandan günlük yaşamı disipline etmek için belli kurallara belirlendi. (Yatma, kalkma, yemek, nöbet saatleri vs.). Beraberinde günlük çalışma programı oluşturuldu.

Tüm bunlar yapılırken güçlerimizin inisiyatif kullanımlarına ve katılımlarına özen gösterildi. Günlük yaşama ilişkin sorunlar toplu tartışmalarla çözüme yoluna gidildi.

Şenliklerde içe dönük etkinliklerimizin ağırlığını *Ekim Gençliği*'nin merkezi olarak planladığı seminerler oluşturdu. Güncel politik çalışmamızın temel gündemleri ve ihtiyaçlarından hareketle belirlenmiş konu başlıklarının her biri farklı gençlik güçlerince sunuldu. Seminerler güçlerimizin teorik-politik eğitimleri planında oldukça işlevli oldu. Birçok konu güncel ve tarihsel boyutlarıyla tartışılıp belli sonuçlara, dönemsel görevlere bağlandı.

Şenliklere davetimiz üzerine katılan Aymasan işçileriyle de şenlik boyunca anlamlı ilişkiler kurduk. Aymasan direnişçilerinin sesini duyurmak için çaba gösterdik. Maddi dayanışma amaçlı basılan kalemlerin satışına yardımcı olduk. Ayrıca Aymasan direnişçileriyle sohbet etkinliği düzenledik. Aymasan direnişçileri, katılımcıların sorularını yanıtladılar, deneyimlerini aktardılar. Direnişin bugünü ve geleceği üzerine tartışmalar yürütüldü. Sloganlar atılıp, halaylar çekildi. Etkinlik verimli ve olgun bir atmosferde geçti. Güçlerimizin ilgisi ve tartışmalarda gösterdikleri düzey ve olgunluk ayrıca dikkat çekiciydi.

Sonuç olarak

Hacıbektaş Şenlikleri'nde öngördüğümüz hedeflere ulaşamadık, bazı alanlarda yetersiz kaldık diyebiliriz. Bununla beraber anlamlı bir politik faaliyet düzeyi ortaya konulmuş, devrimci bir kolektif iç yaşam örgütlenmiştir. Katılımımızdaki kitlesellikle beraber, duruşumuz ve disiplinimizle genel olarak dikkat çekiyorduk. Örneğin bir Aymasan direnişçisi, çalışma düzeyimiz ve örgütsel disiplinimiz konusunda diğer yapılar içerisinde farklı bir yerde durduğumuzu belirtme gereği hissediyordu. Ayrıca yukarıda bir biçimde belirttiğimiz gibi devlet açısından da diğer siyasal yapılar arasında özel bir yere konuluyorduk. Heyet görüşmelerinde ifade edilenlerden gözaltılarda açığa vurdukları kaygılara kadar, bu durum kendisini yalın bir tarzda ifade ediyordu.

Şenliklerin en önemli kazanımlarından biri, güçlerimizin büyük bir moral, motivasyon ve örgütlü yaşam ruhuyla donatılmasıdır. Şenlik sonunda güçlerimiz üzerindeki coşku ve heyecan belirgindi.

Şenliklerde devletin hesap ve oyunlarına doğrudan bir müdahalede bulunamamakla birlikte, diyebiliriz ki tüm şenlikler boyunca ağırlığımız hissediliyordu. Öyle ki şenlikler devletin ve onun üst düzey görevlilerinin bir şovundan ziyade, bir oldu bitti oyununa tanıklık etti. Yaptıkları her etkinlikte devrimci politik etkimizin ağırlığı vardı. Örneğin resmi tören ancak polis ablukasını altında ve oldukça sınırlı bir katılımı gerçekleştirilebildi. Tören kısa tutuldu. Sezer ve diğer devlet temsilcileri polis ablukasında gerçekleştirilen birkaç türbe ziyaretiyle alelacele şenlikleri terk ettiler. Şenlikler geleceğe önemli dersler ve deneyimleri bırakarak sonuçlanmıştı. Bunlardan öğrenecek, önümüzdeki yıl çok daha güçlü ve sarsıcı bir politik faaliyet örgütleyeceğiz.

Hacı Bektaş etkinlikleri ve kolektif yaşam

16-18 Ağustos tarihleri arasında birçok yoldaşımız Hacıbektaş-ı Veli etkinliklerinde biraraya geldi.

Bu üç günlük sürecin birbirini tamamlayan iki yönünü ele almak gerekiyor. İlki, gerek günlük işlerin organizasyonu gerekse pratik çalışmaların örgütlenmesi noktasında kolektif bir yaşam ve bilincin geliştirilmesidir. İkincisi ise, bunlara bağlı olarak kitleler üzerinde yaratılacak olan etkidir. Bu türden etkinlikleri geleceğin toplumunu fideleyeceğimiz bir alan olarak görüp, ülkenin dört bir yanından gelen binlerce insana seslenebileceğimiz bir kürsü olarak değerlendirmek durumundayız.

Bu bakış açısı etrafında ilk elden şunu belirtmek gerekiyor. İçe dönük çalışmalar (seminer, söyleşi ve günlük yaşam içerisindeki işlerin örgütlenmesi) belli bir disiplin içerisinde yaşam buldu. Tüm yoldaşlar görevlerini uyum içerisinde yerine getirdi. "Devrimci Gençlik Hareketi", "Ölüm Orucu Direnişimiz" ve "Küreselleşme" başlıkları altında üç farklı seminer düzenlendi. Etkinliklerin son gecesi çadırımızı ziyarete gelen direnişteki Aymasan işçileri ile direnişin seyri ve deneyimleri üzerine sohbet ettik.

Fakat bu çalışmalardan arta kalan zamanlar kolektif

dışı yaşamın boy vermesine izin verebiliyor, zaman zaman disiplini zaafiyete uğratabiliyordu. Bu boşlukları daha üretken bir şekilde değerlendirmek gerekiyordu. Belli etkinlikler örgütleyebilmek, bu noktada yoldaşlarımızın yeteneklerini ve üretkenliğini bir kolektif emeğe dönüştürebilmek, bu türden boşlukları gidermemiz için de olanak tanıyacaktı.

Bunların yanısıra dışa dönük çalışmalarda afiş, bildiri ve bültenlerimizle üç gün boyunca politik faaliyetimizi sürdürdük. Devletin önceki yıllardan edindiği deneyimler sonucu yoğun bir polis ablukasını ile karşılaştık. Buna rağmen etkinliklerde gerek duruşumuz gerekse pratik çalışmalarımızla olumlu bir etki yarattığımıza inanıyorum. Nitekim devletin aldığı tutum da geçmiş yıllarda yaratılan etkinin bir sonucudur.

Bir bütün olarak ele alındığında, Hacıbektaş-ı Veli etkinliklerinde yaşam bulan kolektif çalışma ruhunu kendi yaşam alanlarımıza taşımak her yoldaşın görevi olmalıdır. Geleceğin toplumu adına bu günden mücadele veren komünistler buldukları her alanı bu bakış açısıyla değerlendirmelidirler.

Ankara'dan genç bir komünist

Orta Anadolu'dan komünistler

Hacıbektaş Şenlikleri'nde Ekim Gençliği seminerleri...

Ekim Gençliği'nin yaz çalışması sürecinde başlattığı "Düzenin karanlığına, hücre duvarlarına teslim olmayacağız!" kampanyası devam ediyor. Hacıbektaş Şenlikleri kampanyamızın önemli bir ayağını oluşturan iç eğitim çalışması çerçevesinde değerlendirildi. Şenlik öncesi yapılan planlamayla 4 seminer için hazırlıklar başlatıldı. Seminerlerin konuları şunlardı:

- 1- Devrimci gençlik hareketinde durum ve görevlerimiz
- 2- Hücre tipi cezaevleri ve Ölüm Oruçları
- 3- Şehit yoldaşlarımız şahsında parti ve partili kimlik
- 4- Küreselleşme ve küreselleşme karşıtı gösteriler.

Farklı illerden yoldaşlar bu başlıklar altında verilecek olan seminerlere hazırlandılar. Bu aynı zamanda sunuşu gerçekleştirecek yoldaşlar için de ciddi bir eğitim çalışması olacaktı.

Hacıbektaş Şenlikleri, katılımcı yoldaşlar ve dostlar şahsında yoğunlaşmış bir politik çalışma, disiplinli, paylaşımcı, devrimci bir iç yaşam ve gerçekleştirdiğimiz seminerlerle bir iç eğitim demek oldu.

Şenliklerde yaşadığımız yoğunluk ve ilk gün yaşanan bir takım sorunlar nedeniyle, "Şehit yoldaşlar şahsında parti ve partili kimlik" başlıklı semineri, hazırlanmamıza rağmen, gerçekleştiremedik. Diğer seminerleri ise asgari bir başarıyla gerçekleştirebildik.

"Devrimci gençlik hareketinde durum ve görevlerimiz" başlıklı ilk seminerimizde; '80 öncesi gençlik hareketi, '80'den günümüze gençlik hareketinde durum ve görevlerimiz alt başlıkları altında bir sunuş gerçekleştirildi. Ankaralı yoldaşların hazırladığı sunuş canlı tartışmalara konu edildi. '70'li yıllardaki gençlik hareketinin arayışları, sınıf hareketleriyle birleşme çabaları, gençlik içinden devrimci parti çıkarma denemeleri "'80 öncesi gençlik hareketi" başlığı altında tartışıldı. '80 sonrası dönemdeyse, '84-88 çıkışının anlamı ve sınırları '80 öncesiyle karşılaştırılarak tartışıldı. Öğrenci hareketinin uzun dönemdir yaşadığı durgunluğun nedenlerini, ara ara yaşadığı çıkış arayışlarını ve ve bu çıkışın yolunu değerlendiren tartışmalar gerçekleştirdik. Reformist ve devrimci kanatlarıyla öğrenci gençlik grupları eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutuldu. Bu durum değerlendirmelerinin ardından "görevlerimiz" bölümü merkezi bir gençlik örgütü ihtiyacına yapılan vurguyla sonlandırıldı.

3,5 saat süren seminer canlı tartışmalar, çıkarılan anlamlı sonuçlarla bitirildi. Havanın sıcak olması ve sınırlı zaman nedeniyle ara veremememiz, katılımcı yoldaşların yoğunlaşmasını sınırlayan etkenlerdi. Kuşkusuz daha canlı, örneklerle zenginleştirilmiş bir sunuş daha olumlu sonuçlar yaratabilirdi.

İkinci seminerimiz "Hücre tipi cezaevleri ve Ölüm Oruçları" üzerineydi. Sunuşu Adanalı yoldaşlarımız hazırlamışlardı. Seminere ÖO direnişindeyken tahliye edilen yoldaşlarımız Haydar Baran ve Ertuğrul Kaya da katıldılar. Oldukça uzun sürmesine rağmen ilgiyle izlenen seminer, hücre tipi cezaevlerinin neden inşa edildiği üzerine yapılan tartışmalarla başladı. Bu tartışmalarda hedeflenen hücre tipi yaşam saldırısı vurgulandı. Ardından, 20 Ekim tarihinde başlatılan SAG direnişinin anlamı ve nedenleri bizzat direnişçi yoldaşlar tarafından anlatıldı. ÖO süreci, ardından 19 Aralık katliamı, yaşanan suskunluk süreci ve buradan çıkarılması gereken görevlerimiz ayrıntılı tartışmalara konu edildi. Birçok yoldaş bu tartışmalara katıldı, anlamlı katkılar sundu. Canlı ve yapıcı tartışmalarla geçen 5 saatin ardından seminer sonlandırıldı.

Üçüncü ve son seminerimiz ise İstanbullu yoldaşlar tarafından hazırlanan "Küreselleşme ve küreselleşme karşıtı gösteriler" başlığını taşıyordu. Son güne kalması nedeniyle kısa kesmek zorunda kaldığımız seminer oldukça verimli geçti. Küreselleşme adı altında lanse edilen emperyalizmin temel özellikleri, küreselleşme olgusu ve sonuçları ile Seattle'dan Cenova'ya küreselleşme karşıtı gösteriler, sunuşun ana başlıklarıydı. Küreselleşme karşıtı gösterilerin sınıfsal karakteri, işçi sınıfının bu gösterilerdeki rolü vurgulandı. "Kapitalizm öldürür!"den "Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!"e doğru gelişen eğilim, bu gelişmenin anlamı ve sınıflar mücadelesindeki yeri tartışıldı.

Katılımcı yoldaşların seminerler hakkındaki düşünceleri, oldukça olumlu bir adım olduğu ve sürekliliğinin sağlanması gereği üzerineydi. Birçok yoldaş için eğitici ve zihin açıcı bir tartışma ortamı sağlanmış oldu.

Bazı eksiklikler ve yetersizlikler taşısa da, ilk defa böyle bir sunuşu gerçekleştiren yoldaşlarımız da oldukça olumlu bir performans sergilediler.

Kampanyamız çerçevesinde belirlenen bu seminer programı hedeflenen şekilde gerçekleştirildi diyebiliriz.

Ekim Gençliği

Sümerbank işçilerinin buruk "dayanışma gecesi"

İzmir Basma Sanayii İşletmesinin İTO'ya devredilme kararı üzerine direnişe geçen Sümerbank işçilerinin dayanışma gecesi, direnişin kırılmasında son aşama olan 96. günde yapıldı. Üç ay boyunca çeşitli eylemliliklerle devam eden direnişi kırmak için yaklaşık 350 işçinin çeşitli illerdeki Sümerbank'a ait fabrikalara sevklerinin çıkarılması, bu işletmenin tasfiye edilmesi sürecinde son darbe oldu. 19 Ağustos günü Fuar Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenlenen dayanışma gecesine sadece 50-60 Sümerbank işçisinin katılması, gecenin "dayanışma" içeriğini boşa

çıkardı.

Üç aydır direnişi sürdüren Sümerbank işçileri kazanım umutlarını mahkemeden çıkacak karara bağlamış durumdaydılar. İşçilerin adım adım örülen tasfiye saldırısının püskürtülmesini saldırının uygulayıcısı olan sermaye devletin mahkemelerinden beklemesi, eylemlerin niteliğini de etkilemekteydi. Yanısıra, '86'dan bu yana yeni işçi alınmaması, işçilerin çoğunun emeklilik hayalleri kurması, direnişe fazla ilgi göstermemelerine neden oldu. Bu işletmede örgütlü

olan Teksif sendikasının ise en geri işçide bile hiçbir inandırıcılığı yok. Yaklaşık 100 gün devam eden eylem işçiler tarafından oluşturulan eylem komitesi tarafından yönlendirildi.

Sümerbank işçisinin ilgi göstermediği "dayanışma" gecesi ise EMEP gecesine dönüştürüldü. Saygı duruşuyla başlayan gecede ilk konuşmayı Teksif 2. Şube Başkanı ve Sümerbank işyeri temsilcisi Fethi Avcı yaptı. Geceye çeşitli DKÖ, sendika ve parti temsilcileri katıldılar. Oldukça sönük ve coşkusuz geçen gecenin konuşmacıları EMEP kontenjanından seçilmişti. Geceyi düzenleyen anlayış tarafından birçok mesaj okunurken, SY Kızıl Bayrak gazetesi ve okurlarının, Aymanan ailelerinin ve Çiğli Tekstil işçilerinin mesajı Sümerbank işçilerinin ısrarına rağmen okunmadı.

"Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sümerbank işçisi yalnız değildir!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" vb. sloganların atıldığı gece "dayanışma" eksikliği ile bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İşgalci NATO birlikleri bu kez Makedonya'da...

Emperyalistlerin Balkanlar'daki kirlî oyunları sürüyor...

NATO, Bosna ve Kosova'dan sonra, şimdi de işgal güçlerini Makedonya'ya gönderiyor.

Emperyalistler '90'lı yıllardan beri stratejik öneme sahip Balkanlar üzerine planlar yapıyorlar. Planlarını hayata geçirebilmek için, yarım yüzyıl kardeşçe bir arada yaşamış Sırp, Arnavut, Makedon, Türk, Roman halkları arasına düşmanlık tohumları eiliyor, "insani yardım" diyerek bölge halklarının üzerine bombalar yağdırıyor, barış götürme demagogileriyle askerlerini yığıyor ve bölgeyi fiilen işgal ediyor. Emperyalist oyunlar Bosna'da ve Kosova'da böyle yaşandı. Şimdiki hedef ise, 2 milyon nüfuslu Makedonya.

Amerika ve Avrupalı emperyalistler önce Makedonya'daki savaşı tırmandırdılar. Ardından "barış anlaşması"nı dayattılar. Şimdi de büyük bir utanmazlıkla, bölgedeki işbirlikçileri olan para, eğitim ve silah vererek destekledikleri UÇK'yı silahsızlandırmak istediklerini söylüyorlar. Bu gerekçeyle de Makedonya'ya bir aylığına (şimdilik!) 3500 NATO askeri gönderiyorlar. İşgalin adı da "Önemli Hasat" operasyonu.

Emperyalist işgalci güçler iki yıl önce de barış sağlama adına Kosova'ya girmişlerdi. Kosova o günden beri 44 bin NATO askerinin fiili işgali altında bulunuyor.

İddia edilenin tersine, NATO'nun UÇK'yı silahsızlandırma gibi bir derdi yok. Kaldı ki, Makedonya'da UÇK elindeki silahları vermeyi zaten kabul etmişti.

İki bin aktif üyesinin bulunduğu söylenen UÇK'nın elindeki 2000-2500 adet silahı almak için özel eğitilmiş 3500 NATO askerinin bölgeye gönderilmesi, emperyalistlerin Makedonya ile ilgili gerçek niyetlerini ortaya koyuyor. Emperyalistlerin asıl amacı; bölgeye yeniden çeki düzen vermek, bölge üzerinde denetimlerini artırmak ve askeri olarak yerleşmek.

Silahsızlandırılması düşünülen UÇK'nın arkasındaki gücün Washington olduğunu tüm dünya biliyor. Amerika Dışişleri Bakanı "terörizmle mücadele" demagogileri yaparken, Pentagon'un paralı özel asker grubu (MPRI) askeri danışmanının UÇK ile kolkola olduğu, UÇK gerillalarının 17 eski Amerikan subayı tarafından eğitildiği, ellerindeki silahların %70'inin Amerikan yapımı olduğu, saldırılarda Pentagon'un Mart ayında Kosova ve Makedonya sınırını gözetlemek için gönderdiği casus uçağı Apaci helikopterlerinin kullanıldığı, 2001 yılı Temmuz ayında gazetelere manşet oldu. Hem UÇK ve hem de Makedonya'yı destekleyerek, bölgedeki savaşı tırmandıran gerçek tetikçilerin Amerika ve NATO olduğu üstü örtülemeyecek biçimde ortaya çıktı.

UÇK Amerikan ordusu tarafından eğitiliyor

Haziran sonunda Makedonya ordusu Skopja yakınlarında Aracinova'da bulunan UÇK mevzilerini bombalamaya başladı. 27 Haziran tarihli Amerikan gazeteleri; Makedonya ordusunun gerillaların elinde bulunan yerleri yeniden ele geçirmek için gerçekleştirdiği operasyonun NATO tarafından yönetildiğini ve bölgeyi teröristlerden temizlemek için Amerikan birliklerinin de kullanıldığını yazdı.

3 Temmuz'da Makedonyalı bir yetkili: "Teröristler yenilgiye uğratılıp beyaz bayrak çekildiğinde OSZE ve NATO paniğe kapıldı ve Makedonya makamlarına askeri saldırıyı hemen durdurma emrini verdiler. İsveç Dışişleri Bakanı ve AB yöneticileri de ekonomik ambargo uygulamakla tehdit ettiler" açıklamasını yaptı.

Daha sonra OSZE ve KFOR Aracinovo'ya giriyor, 500 gerillayı silahlarıyla birlikte başka bir köye götürmek üzere yola çıkıyor. Yolda askerler kayboluyor. Bunun üzerine Skopje'deki Amerikan üssü "özür dileriz bir şeyler yanlış gitti." diyerek, otobüs konvoyunun UÇK panzeri tarafından durdurulduğunu ve gerillaların otobüsten inerek gözden kaybolduklarını anlatıyor.

Burada operasyonları yöneten ve transferi üstlenen

Amerika'nın asıl kaygısı UÇK ile birlikte olan 17 Amerikalı eğitimciydi. Yüksek rütbeli Amerikan ordu mensuplarının UÇK gerillaları ile birarada yakalanması Amerika'nın başını ağrıtabilirdi. Bu yüzden güvenceye alınmalıydı.

Amerikan yetkililerince UÇK gerillaları ve beraberindeki Amerikalı danışmanlar ve yabancı paralı askerler Skopje'nin 40 km. kuzeybatısına getirildiler. Burada yeni bir cephe açtıkları haberi 4 Temmuz'da gazetelere yansdı. UÇK saldırıları daha sonra buradan sürdü.

UÇK komutanlarını BM finanse ediyor

Birleşmiş Milletler himayesinde Eylül '99'da Sivil Kosova Koruma Birliği (KPC) oluşturuldu. İki ay sonra gazeteciler, Arnavut sınırına yakın bir yerde eğitim gördükleri ve batılı özel timlerin de beraberinde olduğunu yazdılar. 10 Temmuz '01 tarihinde Londra'da yayınlanan *Sunday Times* gazetesinde ise, Mart 2001'de yüzlerce KPC yedek gücünün Arnavut komutan Agim Ceku tarafından çağrıldığı ve bunların

Arnavutluk'ta UÇK kampında eğitim görmekte iken ortadan kayboldukları yereldi. Bunların Makedonya'da olduklarına kesin gözüyle bakılıyor.

Makedonya UÇK komutanı Ostremi de kısa bir süre önce Birleşmiş Milletler'deki görevinden (BM'in ifade ettiği gibi) izin almıştı. Geçtiğimiz haftalarda BM'nin Ostemi ve diğer UÇK komutanlarının aylıklarını Temmuz ayına değin ödemeye devam ettiği ortaya çıktı. Birleşmiş Milletler bu durumu, "Washington'dan detaylı bir bilgi gelmediği sürece bir işlem yapamayız" diyerek açıkladı. Bu örnek UÇK komutanlarının Birleşmiş Milletler tarafından finanse edildiğini gösteriyor.

BM kasasından bu insanların aylıklarının ödenmesi yeni bir durum değil. Birleşmiş Milletler, savaş suçlusunu olduğu iddia edilen UÇK Başkomutanı Agim Ceku'nun Birleşmiş Milletler KPC'si Başkomutanlığı'na atanmasında bir sakınca görmemişti. Ne de olsa Hırvatistan'da işlediği savaş suçlarından aranıyordu, Kosova'da değil. Bağımsız raporlar 2000 yılında Birleşmiş Milletler'in KPC'sinin onlarca eyleme katıldığını belgeledi. Tabii bunların da Birleşmiş Milletler'deki aylıkları işliyordu.

**UÇK'ya danışmanlık,
Makedonya ordusuna yardım**

Skopja televizyonları Nisan ayında Makedonya ordusu generali Andrejevski'yi, askeri bilgileri Amerikan Askeri Birliği (MPRI) generali aracılığı ile UÇK'ya vermekle suçlandı. Artan basınç sonucu General Andrejevski görevinden istifa etti. Kısa bir süre sonra başbakanın özel askeri danışmanı oldu ve Amerikan generali ile ilişkileri sürdü. Amerikalı general Makedonya ile imzalanan Amerikan Askeri Yardım Programı çerçevesinde ABD'nin Makedonya'daki ordu birliklerini silahlandırma ve eğitim programı başkanı olarak görev yapıyor ve Makedonya'yı silahlı bir saldırıya karşı savunmak için yardım ediyordu. 16 Amerikan subayı da resmi olarak danışmanlık yapıyordu. Ama aynı Amerikan birliği UÇK'yı da silahlandırıyor ve bilgilendiriyordu. Böylece taraflardan hiçbiri galip hale geleliyordu.

ABD Balkanlar'daki etnik soykırımın sorumlularından biri. Amerikan Askeri Birliği (MPRI), 1995 yılında Hırvatistan ordusuyla anlaşma yaparak, Sırlara karşı gerçekleştirilen etnik soykırımında ipi çekenlerdi... MPRI burada komutan Agim Ceku ile beraber çalışıyordu. Ceku o dönemde Hırvatistan ordusunun alay komutanıydı ve sadece saldırıları planlayan değil, Sırp sivil halkına saldıran ordu birliğinin de komutanıydı. O zamanki Amerikan Birliği'nin subayları, bugün de Makedonya'da Amerikan ve İngiliz askerlerinin bulunduğu bölgelerde UÇK saldırılarına katılıyorlar.

Amerika ve Avrupalı emperyalistlerin dayattıkları sözde barış anlaşması ile amaçladıkları, sorunu çözmek değil zaman kazanmaktı. Bu arada UÇK gerillaları silahlandırılırken, Makedonya yönetimi Amerikan kuklası haline getirildi.

Emperyalistler Bosna ve Kosova modelini şimdi de Makedonya'ya uygulayarak, Balkanlar'a yerleşme planlarını hayata geçiriyorlar.

İsviçre’de çalışanların kazanılmış haklarına büyük saldırı...

Demiryolları ve Telecom’un ardından postane ile özelleştirmede tam hız

Bütün dünyada emekçiler üzerinde tam bir saldırıya dönüşen özelleştirme dalgasından İsviçre de payına düşeni alıyor. Bundan birkaç yıl önce “kendi kendisini finanse etmelidirler” demagojileriyle birçok kamu işyeri özzerleştirildi ve ardından özelleştirildi. Bunun en çarpıcı örneklerini Telecom ve demiryolları oluşturuyor.

En kârlılar en öncelikle özelleştiriliyor

Telecom önce özzerleştirildi, ardından adı Swisscom olarak değiştirildi ve çok geçmeden de önemli bir bölümü özelleştirildi. Hala hissesinin çoğunluğu devletin elinde olmasına rağmen, özel bir tekel gibi çalışmakta ve kârı devlet kasası yerine rekabet etme gücünü elde tutma bahanesiyle tekelin kasasına akmaktadır. Daha şimdiden Swisscom Hollanda, İtalya, İspanya gibi ülkelerde milyarlık yatırımlar yapmakta, birçok şirkete ortak olmakta ya da onları satın almaktadır.

Demiryolları da önce özzerleştirildi. Ardından yüzlerce işyeri yok edildi. Birçok senaryonun yanısıra, kâr getiren büyük şehirlerarası hatların özelleştirilmesi, tali hatların da en aza indirilerek devletin elinde kalması tartışılıyor.

Anayasasının temel maddelerinden birinde şöyle deniliyor: “*Haber alma özgürlüğü herkes için güvence altına alınmıştır.*” Bu anayasal güvence iddiası postaneyi özellikle hassas kılmaktadır deniliyor ve bu nedenle bugüne kadar posta hizmetlerinin özelleştirilmediği iddia ediliyor. Bir an öyle olduğunu kabul edelim. Peki telefon iletişimi de temel bir haber alma kanalı değil mi? Bu da bize esas meselenin hiç de bu olmadığını gösteriyor. Dünyanın her yerinde olduğu gibi, İsviçre’de de ilk elden en fazla kâr getiren sektörler kapitalistlere peşkeş çekiliyor. Nitekim Telecom böyle bir sektör ve bu nedenle özelleştirmede ilk nasibini alan işletme oluyor.

Kazanılmış hakların sistematik gaspı

Bu kısa ön bilgidan sonra, bu yazının esas konusu olan postaneye ve şu anda gündemde olan toplu iş sözleşmesine geçmek istiyoruz. Kamu sektörü olması

vesilesi ile bugüne kadar çalışanların ücretleri parlamento, dolayısıyla hükümet tarafından belirleniyordu. Bu sektörde çalışanlar memur statüsündeydi ve grev hakları yoktu. Memur olmaları nedeniyle bir iş güvenceleri vardı ve keyfi biçimde işten çıkarılmıyorlardı. Kadın ile erkek işçiler aynı ücreti alıyorlardı. Aynı işi yapanlar arasında bir ücret farkı yoktu.

Oysa yeni sözleşme tüm bunları rafa kaldırdığı gibi, yürürlüğe girmesi durumunda çalışanların büyük bir bölümünün ücretlerinin yüzde on oranında azalmasına neden olacak. İşte elli binin üzerinde çalışmanı kapsayan böylesine tartışmalı bir sözleşme, sendikalar tarafından kabul edilerek çalışanlara havale edildi.

Biz çalışanlara neden havale edildiğine girmeden önce, sözleşmeyi bazı maddeleriyle somut olarak açmak istiyoruz.

Daha önceki sözleşmelerde ücretlerin hayat pahalılığına oranlanması garanti altına alınmıştı. Yeni sözleşmede bu madde çıkarılmış bulunuyor. Aynı işi yapanlar arasında ücret farkının olacağı maddeleştirilmekle kalınmamış, bunun yüzde on oranına kadar olabileceği de belirtilmiş. Böylelikle, bütün çalışanlar için olmakla birlikte, özellikle kadınların daha fazla ücret saldırısına uğramalarının yolu açılmış oluyor.

Daha önceki sözleşme gereğince, yüz kızartıcı suç işleme durumu dışında işverenin çıkış verebilmesi mümkün değildi. Şimdi ise işveren “haklı gerekçe” gösterdiği durumda sizi tazminatsız işten atabiliyor. İşverenin; “Size göre işimiz olmadığı için, sizi işten çıkarmak zorundayız” demesi de sözü edilen “haklı gerekçeler” kategorisine giriyor.

Daha önce verilen aile yardımı, düzensiz iş saatleri primi gibi ödenekler rafa kaldırılıyor. Sadece bu ödeneklerin kaldırılması, yılda yüzde onlara varan bir ücret kaybı demek oluyor. Yeni işe alınanlar daha önce herkes için geçerli bir ücret alıyordu. Yeni sözleşmede bu da bir kenara itiliyor ve yeni alınacakların düşük bir ücrete boyun eğdirilmesinin yolu düzleniyor. “Beğenmezsen sırada bekleyen çok” tehdidi burada kapitalistin elinde bir balyoza dönüşüyor.

2005 yılının sonuna kadar İsviçre çapında sayıları bin civarında olan şubelerin 750’si kendi kendilerine yetmiyorlar gerekçesiyle kapatılıyor. Bu, nereden bakarsanız bakın binlerce işyerinin yok edilmesi demektir. Her ne kadar zorunlu olmadıkça kimseye çıkış vermeyeceğiz deniliyorsa da, sonuçta bu iş yerlerinin yok edileceği gerçeğini değiştirmiyor. Yıllardır postaneye yeni işçi alınmıyor. Emekli olan veya kendiliğinden işten çıkanların yeri doldurulmuyor. Belki buradan elde edilecek artı ile zaten ihtiyaç olan boşluklar giderilecek, ama bu saldırının kapsamını değiştirmiyor. Şubelerin kendi kendilerine

yetmediğini söyleyen postane yönetim kurulu başkanı Ulrich Gygi, yılda 700 bin Frank (yaklaşık bir milyon mark) aylık alıyor. Ve bu zat, yıllık gelirleri kendisinin aldığı yıllık maaşın onda birini bile bulmayan çalışanların ücretlerini “fazla” buluyor.

Sarı sendikaların sıkıntısı

İşte tüm bu gerçekler sarı sendikaların (bu sektörde yetkili olan iki sendika var, Kominikation ve Christliche Soziale) işini zorlaştırıyor. Hazırlanan sözleşmeden yana olmalarına rağmen üyeleri adına kabul etmeyi göze alamadılar. Sendikalarla işverenin onayını alan bu sözleşme önümüzdeki günlerde çalışanların onayına sunulacak. Denilecektir ki, “demokratik bir işleyiş, beğenmiyorlarsa, kabul etmesinler”.

Taraflar (sendika ve işveren) anlaşmaya vardıklarından bu yana hummalı bir çalışma yürütmektedirler. İşveren ve sendikalar elele bu sözleşmenin ne kadar da sosyal olduğuna dair her birimde ayrı ayrı toplantılar yaptılar. İşte bakın 50 yaşın üstünde olanlara çalıştıkları süre boyunca (İsviçre’de çalışma yaşı 65’dir) aylıklarının düşürülmeyeceğini garanti ediyoruz. Bu bir sözleşme maddesi olmakla birlikte iş garantisi sözleşme maddesi değil. Yarın “size göre işimiz yok” diye sokağa atmanın önü hem de tazminatsız açılmış olacak. Kendimizi Avrupa Birliği standartlarına uydurmak zorundayız diye dayatılan bu sözleşme, hala Avrupa’da en uzun çalışma saatlerini (haftalık 42 saat!) içeriyor.

İşverenle sendika zaten anlaşmış bulunuyorlar ve bunu kamuoyu önünde de ilan ettiler. Pekala çalışanlara havale etmeden de her iki taraf sözleşmeyi imzalayıp yürürlüğe koyabilirlerdi. Bunu yapmamalarının nedeni hiç de demokratik olmalarından kaynaklanmıyor. Bu sektörde sayıca fazla olan yaşlı bir nesil çalışıyor. Yaşı elli ve üstünde olanların “çalıştıkları sürece ücret garantisi” espirisi-aldatmacası buradan geliyor.

Vebayla korkutarak sıtmaya razı etme

Diğer taraftan, sendikalar her birimde yaptıkları toplantılarda sürekli olarak, “biz bunu kabul etmek zorundayız, bunu kabul etmezsek daha da geri olan bir sözleşmeyi bize kabul ettirecekler” gibi açıklamalarla oldukça etki yaratmış bulunuyorlar. Aylardır süren görüşmelerin başlangıcında işverenin önerileri oldukça geriydi. İşverenin hazırladığı sözleşme üç defa adeta sendikalar tarafından yırtıldı. Bu ise sendikaya mücadeleci bir görünüm sağladı. Tüm faktörlerin yanısıra “kabul etmezseniz biz yokuz” gibi ince tehditler de işverene ve sendikaya tabanın kabul edeceği garantisini veriyor.

Bu sözleşme kabul edilirse, işte o zaman esas saldırılar başlayacak. Çalışanların gücünü toparlayıp karşı durmaları da epey zaman alacak. Çünkü kendim ettim kendim buldum ruhhalı bu sektörün emekçilerini epey oyalayacak ve onlara zaman kaybettirecek.

Tabana havale etmekle varılmak istenen sonuç ve amaç tam da budur.

Kapitalistler ve sarı sendikalar bugün avantajlı konumda olmalarından dolayı yalan ve aldatmacaları da prim bulmaktadır. Sosyal haklara yapılan saldırılar ve giderek tırmanan yoksulluk, emekçilere bu yalanlara kanmamalarını öğretecektir. İşte tam da o zaman çanlar kapitalistler için daha da tok çalacaktır.

Postane işçisi bir sendikacı/İsviçre

Meksika’daki Volkswagen fabrikasında grev

Meksika’nın en büyük Volkswagen (VW) otomobil fabrikasında geçtiğimiz Cumartesi 12 bin sendikalı işçi ve 4 bin çalışanın başlattığı grev büyük ilgi görüyor. Şu ana kadar yapılan görüşmelerde bir sonuç elde edilemedi.

Sendika yönetiminin talep ettiği %19’luk zamma karşın VW yönetimi sadece %7’lik zam öngörüyor. Nissan ve Ford işçilerinin aldıkları %13 ve %16’lık zamma işaret eden sendikacılar, VW’nin de üretim ve tüketimdeki yerine işaret ederek, %19’luk zammın hiç de yüksek olmadığını vurguluyorlar.

Buna karşılık olarak VW yöneticileri ise önerdikleri %7’lik zammın gelecek bir yıl içerisinde yükselebilecek olan enflasyon oranının %1,5 üzerinde olduğunu söylüyorlar. VW temsilcisi Bada, sendikaların bu önerilerinden vazgeçmemeleri durumunda, milyarlarca varacak yatırımların tehlikeye gireceği tehditinde bulunuyor. Üretimin durmasının günlük 30 milyon dolara varan zarar açacağı bildiriliyor.

Ortalama günde 1550 adet arabanın, yanısıra diğer VW işletmeleri için motor ve aksların üretildiği Meksika’daki fabrikada, 2 hafta boyunca sürececek grevin fabrika depolarının boşalmasına yolaçacağı ve böylece yeni taleplerin karşılanamayacağı belirtiliyor. Bu da Almanya dışında sadece Meksika’da (Puebla) üretilen Beetle-arabası için sıkıntı yaratacak. Bu açmazlara dayanarak sendikalar VW yönetimini dize getirmeye çalışıyorlar.

Almanya'da militarist dış politika yeni boyutlar kazanıyor

Bugün Balkanlar'ın birçok bölgesi "barışı sağlama" adı altında emperyalizmin işgali altında bulunuyor. Bölgedeki işgalci güçlerden biri de Almanya.

Makedonya Almanya için salt askeri değil ticari açıdan da önemli bir bölge. Makedonya'nın para birimi olarak Alman Markı'nı kullanması bunun bir ifadesi.

Son haftalarda Makedonya'ya asker gönderilmesi tartışmaları Almanya'yı sardı, sorun parlamentoda ufak çapta bir krize yol açtı. Başbakan Schröder muhalefete çağrı yaparak, ulusal çıkarlar adına yardım talebinde bulundu. CDU, CSU ise Alman ordusunun bütçesinin artırılması talebini dile getirdiler. Maliye Bakanı hemen ordu bütçesi için 120 milyon mark ayırdığını belirtti ve böylece haftasonu yapılacak oylamada muhalefetin oyları garantilenmiş oldu. Ama kendi sıralarından çatlak sesler duyuluyor. 30'un üzerindeki SPD ve Yeşiller milletvekili

Makedonya ile yapılan barış anlaşması nedeniyle askeri bir müdahalenin gereksiz olduğunu savunarak, red oyu kullanacaklarını söylüyorlar.

Almanya'da yurtdışına asker gönderilmesi her defasında parlamentonun oylaması ile mümkün. İkinci emperyalist paylaşım savaşından sonra Almanya'nın yurtdışına asker göndermesi anayasa ile yasaklanmıştı. 1994 yılında yapılan anayasa değişikliği ile, yurtdışına asker gönderme parlamentoda onaylanma koşulu ile olanaklı hale getirildi.

Makedonya'ya asker gönderilmesi tartışmaları da bu konuda daha hızlı karar verilebilmesi için bütün yetkinin hükümete verilmesi tartışmalarını yeniden başlattı.

Balkanlar'da emperyalistler arası rekabet ve çatışmaların kızışacağı kesin. Emperyalist Almanya da giderek sertleşecek olan emperyalistler arası yeni paylaşım çatışmalarına tüm gücüyle hazırlanıyor.

Berlin'de Cenova protestosu

20 Ağustos 2001 tarihinde Almanya'nın çeşitli kentlerinde düzenlenen yürüyüş ve gösterilerle Cenova'da katledilen Carlo Guiani anıldı, Göteborg ve Cenova'da tutuklanan göstericiler için özgürlük haykırıldı.

Almanya'nın başkenti Berlin'de de düzenlenen yürüyüşe bin aşkın katılım vardı.

Anti-faşist grupların yanısıra sendikalar ve çeşitli partilerin de içerisinde yer aldığı protestocu kitle, devlet terörünü kınadı. Halen tutuklu bulunan göstericilerin serbest bırakılmasını içeren yazılar okuyup sloganlar attı. Türkiye'ye

dönük olarak ise 300. gününü doldurmuş Ölüm Orucu anlatıldı ve enternasyonal destek vurgusu yapıldı. SPD (Alman Sosyal Demokrat Partisi) merkez binası önünde bitirilecek olan yürüyüş, bina önüne gelindiğinde yaklaşık 30 kişilik bir grubun SPD ve Yeşiller bürosunu işgal etmesiyle neticelendi. Yapılan bu işgal eylemiyle, Göteborg ve Cenova'da eylemci kitleye uygulanan devlet terörü protesto edildi ve tutuklananlarla dayanışma vurgulandı.

BİR-KAR /Berlin

İsviçre/Basel'de Cenova'daki terörü ve cinayeti protesto için izinsiz yürüyüş...

Carlo Giuliani yaşıyor!

"Bir ay önce Carlo Giuliani bizimle birlikte Cenova'da kapitalistlerin G-8 Zirvesi'ne, kapitalist sömürüye ve onların küresel sonuçlarına karşı mücadele ederken alçakça katledildi." Carlo Giuliani'nin katledilmesinin 30. günü nedeniyle bütün Avrupa'da düzenlenen yürüyüşlerin birinde, İsviçre Basel'de yapılan yürüyüşte dağıtılan bildiride böyle söyleniyor.

TKİP taraftarları olarak katıldığımız yürüyüş 20 Ağustos Pazartesi günü saat 19.00'da Clara Platz'da başladı. Taşınan döviz ve pankartlarla bir taraftan kapitalist sömürü ve baskılar teşhir edilirken, diğer taraftan başka bir dünyanın mümkün olduğu haykırılıyordu. Bütün yürüyüş boyunca Ocak 2002'de Davos'da yapılacak zenginler zirvesini engellemek için çağrılar yapıldı.

İzinsiz gerçekleştirilen yürüyüşe bin civarında kitle katıldı. Kitlenin yarısından fazlasını gençliğin oluşturması yürüyüşün militan ve coşkulu geçmesinde önemli bir etkendi. Yürüyüş şehrin en kalabalık yerlerinde konuşma ve sloganlar eşliğinde gerçekleşti. Bankalar Meydanı'na geldiğinde heyecan doruğa ulaştı. Burada Bush ve Berlusconi'nin maketleri yakıldı. Daha sonra dünyanın önde gelen ve İsviçre'nin de en büyük finans kuruluşu olan UBS Bankası'nın

camları öfkeli kitle tarafından indirildi.

İtalya konsolosluğu önüne geldiğimizde yine heyecan doruğa ulaştı. "Katiller! Katiller!" diye haykırıldı ve İtalya konsolosluğu da öfkeden nasibini aldı. Yürüyüş boyunca "Carlo Presente!", yani "Carlo yaşıyor!" sloganının yanısıra, biz bu kadar değiliz, daha şehitlerimiz de var gibi sloganlarla şehitlere sahip çıkıldı. Yürüyüş kolu İtalyan konsolosluğunun önünden ayrıldıktan sonra bitiş alanına doğru harekete geçildi.

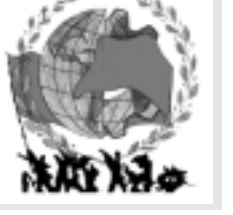
Yürüyüş boyunca geniş güvenlik önlemi almış olan kolluk kuvvetleri geri planda durmayı tercih ettiler. Yürüyüş bittikten sonra gruplar halinde dağılan kitleye duvarlara slogan yazıyorlar, afiş asıyorlar bahanesiyle saldıran polis, göz yaşartıcı bomba ve plastik mermi kullandı. 40 civarında gösterici azgın terör eşliğinde gözaltına alındı.

Ocak 2002'de Davos'da yapılacak zirvenin provasını yapıyorlardı herhalde! Yapsınlar. Korkunun ecele faydası yok. Yürüyüşün en önünde pankart olarak taşınan ve bütün yürüyüş boyunca da haykırılan, "Kapitalizm öldürür, Kapitalizmi öldürün!" sloganının verdiği korku bir gün elbette sadece korku olmaktan çıkacak.

Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın sosyalizm!

TKİP taraftarları/ İsviçre

Dünyadan kısa kısa...

Cezayir'de polise öfke

Berberiler 2001'in Nisan ayında Berberi bir gencin gözaltında öldürülmesi sonucu isyan etmişlerdi. Çıkan çatışmalarda onlarca kişi devletin kolluk güçleri tarafından öldürüldü.

Son olay ise, görevde olmamasına rağmen bir polisin tartıştığı genci silahla öldürmesi üzerine çıktı. Katledilen genç için yapılan cenaze töreninin ardından yürüyüş yapan yüzlerce kişi, hükümet konağının önünde "Katil devlet!" sloganını attı. Eylemde araba lastikleri yakıldı, elektrik direkleri yıkıldı ve hükümet konağının camları kırıldı.

Arjantin emekçileri sokaklarda

Arjantin'de ekonomik krizin değerlendirildiği Rio Zirvesi protestolarla karşılandı. Santiago'da Güney Amerikalı 19 ülkenin katıldığı zirveyi binlerce işçi protesto ederek, "işsizliğin önüne geçilmesini" istedi.

Merkez İşçileri Birliği (CUT) tarafından organize edilen ve 7 bin işçinin protestosuna sahne olan Rio Zirvesi'nin yapıldığı alana doğru yürüyen protestoculara polis göz yaşartıcı bombalarla saldırdı.

Filistinliler BM binası önünde eylem yaptı

Suriye'deki Filistinliler, Şam'daki Birleşmiş Milletler binası önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde Arap ülkelerini İsrail'le ilişkilerini kesmeye çağırıldılar. Protestocular "Kudüs bizimdir, Kudüs bağımsız Filistin devletinin başkentidir" yazılı pankart ve dövizler taşıdılar.

Endonezya'da ABD protestosu

Endonezya'nın başkenti Cakarta'da, 16 Ağustos 2001 tarihinde, ABD'yi hedef alan bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Göstericiler gün geçtikçe artan dış borç yükünün halkı daha çok yoksulluğa ve sefaletle götürdüğünü belirttiler. Endonezya'nın '97 Asya krizinden sonra yüklü miktarda aldığı dış borç sonucu ülke ekonomisi tam bir çıkmaza girmiş bulunuyor.

Greenpeace üyelerine ağır ceza

14 Temmuz'da Kaliforniya'daki askeri üste yapılacak denemeler sırasında şişme botlarla deneme sahasına giren 17 Greenpeace üyesi gözaltına alınmıştı. Haklarında "Güvenlik kuşağını ihlal etmek"ten açılan davada, 6 yıl hapis ve 250 bin dolar para cezası isteniyor.

Yargılanan eylemcilerden Willian Peden, "Bu dava politik olarak yönlendirildi. Bu davada 'Yıldız Savaşları Projesi' yargılanmalıydı, Greenpeace değil" dedi.

İMF'yi yüzbin kişi protesto edecek

İMF ve Dünya Bankası'nın 29-30 Eylül tarihlerinde Washington'da yapacağı yıllık toplantıları protesto için, yaklaşık yüzbin küreselleşme karşıtı eylemcinin Washington'a gelmesi bekleniyor. Washington Emniyet Müdürü; "Edindiğimiz istihbarata göre, protestocular burada tarihin en büyük küreselleşme karşıtı gösterisini düzenlemeye hazırlanıyor. Ancak biz hazır olacağız. Gelecekleri varsa görecekları de var", diyor.

29-30 Eylül'deki toplantılar sırasında Washington'da görevli 6 bin polise takviye amacıyla diğer eyaletlerden 4 bine yakın kolluk gücünün de kentte aktarılacağı açıklandı. Temmuz ayında yapılan G-8 Zirvesi sırasında gerçekleşen militan protesto eylemleri nedeniyle, İMF ve Dünya Bankası altı gün sürmesi gereken yıllık toplantıları iki güne indirdi.

Büyük zindan direnişinin Avrupa'daki sesi olmaya devam ediyoruz

Faşist rejimin tüm manevralarına karşın şanlı Ölüm Orucu Direnişi bitirilemiyor. 300'lü günleri geride bırak direniş, dışarıdan aktif bir kitle desteği alamadığı ölçüde, uzun soluklu bir direnme savaşına dönüştü.

Devrimci iradeyi defalarca sınamaya kalkan burjuvazi önkemiler gibi bunun da boşuna bir çaba olduğunu çoktan görmüş bulunuyor. Ancak esneme seçeneği olmadığı ölçüde sorunu kilitlemiş durumda. Bu kördüğümü parçalayacak olan bir kez daha direnişin kararlılığı ve dışardaki kitle desteğinin gücü olacaktır.

Bizler Almanya'nın Hessen eyaletindeki Bir-Kar taraftarları olarak son 15 güne bu çerçevede anlamlı etkinlikler sığdırabildik. 11 Ağustos'ta TAYAD'ın düzenlediği Frankfurt yürüyüşüne kitlemizle katıldık. 300'ün

üzerinde kitlenin katıldığı yürüyüş oldukça coşkulu oldu. Aynı etkinlikler çerçevesinde 14 Ağustos'tan bu yana açlık grevi yapıyoruz.

25 Ağustos'ta bu bölgede bitecek olan açlık grevi çadırı çerçevesindeki etkinliklerimiz Köln'de devam edecek. Şu ana kadar yüzlerce insan çadırımızı ziyaret ederek desteklerini sundular. Birçok gazete faaliyetimizi haber yapmak durumunda kaldı.

Ayrıca 19 Ağustos günü eyaletteki diğer devrimci yapılarla birlikte bir piknik etkinliği gerçekleştirdik. Yaşanan kanıksamayı aşmayı hedefleyen pikniğimiz beklenen ilgiyi yarattı. 300'e yakın bir katılım gerçekleşti.

Çalışmalarımıza kesintisiz devam ediyoruz.

Bir-Kar/Frankfurt

Paris'te ÖO'yla dayanışma etkinlikleri sürüyor

Ölüm Orucu Direnişi'ni desteklemek amacıyla Paris'te Vatan dergisi okurları tarafından kısa süreli bir açlık grevi gerçekleştirildi. Paris Anadolu Kültür Merkezi'nde yapılan ve altı gün süren eylem *SY Kızıl Bayrak* okurları olarak üç günlük açlık greviyle destek verdik.

Kültür merkezinde açlık grevi sürerken aynı zamanda başka faaliyetler örgütlendi. Armutlu'daki direniş abluka altındayken Ölüm Orucu'ndaki direnişçilerle telefonla konuştuk, desteğimizi ilettik.

Cumartesi günü saat 16:00 ve 18:00 arası Paris'in ünlü Republique Meydanı'nda TAYAD imzalı pankart asıldı ve bildiri dağıtıldı. Fransızlar her seferinde olduğu gibi büyük ilgi gösterdi.

Aynı gün, açlık grevcilerini ziyarete gelen kitle ile Türkiyeliler'in yoğun olduğu bir semtte buluşarak kısa bir yürüyüş gerçekleştirdik. Şehit düşen direnişçi Osman Osmanağaoğlu'nu andık. Konuşma ve sloganlardan sonra eylem sona erdi.

Berlin'de meşaleli yürüyüş

300. gününü geride bırakan Ölüm Orucu Direnişi'ni desteklemek için Berlin'de düzenlenen meşaleli yürüyüşe yaklaşık 100 kişi katıldı.

Yürüyüşte güzergah boyunca "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atıldı.

Biz de BİR-KAR olarak yürüyüşe, "Türkiye cezaevlerinde katliam ve direniş devam ediyor!" Almanca yazılı pankartımızla katıldık. Miting alanına gelindiğinde yapılan konuşmaların ardından dünyada ve Türkiye'de şehit düşmüş devrimciler anısına yapılan 1 dakikalık saygı duruşuyla etkinlik bitirildi.

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

BİR-KAR/Berlin

Krefeld'de ÖO Direnişi'yle dayanışma çalışması

İnsan mücadele ettiği müddetçe insandır!

Bir yıla yakın bir zaman dilimi içerisinde, insanlık onurunu hiçe sayan vahşice saldırıları püskürtmek, insanı insan yapan değerleri koruyabilmek için verilen mücadele Ölüm Orucu Direnişi'ni bugünlere taşımış ve bugüne kadar yaratılan değerler yeni Ölüm Orucu direnişleriyle sahiplenilmiştir.

Yürütülen mücadelede teslimiyet kelimesi hafızadan kazınırca silinmiş, katil devletin uyguladığı haince saldırılar direnişçilerin ruhunu çökertmemiştir.

Bu süreçte anlamamız gereken, direnişçi tavrın kararlılığı ne kadar önemliyse, bu kararlılığın sürdürülmesi için gerekli olan dayanışma da bir o kadar önemlidir. Bu nedenle, kendini insanım diye tanımlayan hiçbir varlık, insanlık adına verilen bir mücadeleden nerede olursa olsun kendini soyutlamamalıdır. Fakat bulunduğumuz toplumda insanlar kendileriyle o kadar meşguller ki, değil dünyada olup biteni, kendi çevrelerinde yaşanan olayları bile görmek, duymak istemiyorlar. Yaşanılan ne olursa olsun, sergilenen tavır sessiz kalmak veya olayları anlamak istememek. Çünkü bir şekilde "anlamak, kavramak, hissetmek" kelimeleri insanlara korku veriyor.

Geçen hafta içerisinde Ölüm Oruçları'na destek amaçlı yürüttüğümüz imza kampanyasında, birçok insan destek sağlamakla birlikte, birçoğunun da çok duyarsız bir tavır sergilemesine maalesef şahit olduk. İçinde yaşadığımız bu Avrupa toplumunun insanlık değerlerinin bir bölümünü çoktan kaybetmiş olduğunu gözlemliyoruz. İnsan ister istemez düşünüyor, acaba buradaki insanların o bölümü için insan olabilmenin ölçüleri ne ki?

Eğer bu ölçü, hayatta sadece kendini düşünüp egolarını tatmin etmekse;

Gözlerini ve kulaklarını toplumsal olaylara kapamaksa;

Anlaşılması zor kavramların arkasına sığınıp insanlığı ve insanlık adına yapılan atılımları küçümsemekse;

Kendi yalnızlıklarını içerisinde çürüyüp gitmek ve aynı zamanda insanları eleştirmekse;

"Sevgi, dayanışma, umut" kelimelerinin anlamını unutmaksa. Artık insanların kendilerini tanımlarken "insan" kelimesini kullanmak gibi bir hakları olamaz!

Fakat bu demek değildir ki, bu tür insanların çoğunlukta olmaları, özgürlük adına yürütülecek mücadeleyi etkileyecek. Tam tersine, Ölüm Orucu gibi onurlu bir direniş bu toplumda yaşayan o insanlara da insan olduklarını yeniden hatırlatarak belki hatalarını anlamalarını sağlayacak. Bu anlamda Ölüm Orucu direnişleri F tipi cezaevlerine karşı yürütülen bir mücadele olmaktan çıkıp, insanlığa verilen büyük bir ders olarak tarihe damgasını vurmuştur.

Bu dersin anlamı şudur: İnsan nerede olursa olsun mücadele ettiği müddetçe insandır!

Bu çerçevede 11 Ağustos 2001 tarihinde Krefeld'de yürüttüğümüz imza kampanyasında Krefeld halkına ulaşmaya çalıştık. Uzun zamandır yapılan Ölüm Orucu'nun ulaştığı noktaya gelene kadar nasıl bir mücadele verildiğini, buna karşın devletin tavrını anlatan bildirimlerimizi dağıttık. Topladığımız imzalarla küçük de olsa verilen mücadeleye destek olmaya çalıştık.

Ash Yaman/Krefeld

“Ulusal Güvenlik” tartışmaları..

Mesut Yılmaz'ın partisinin kongresinde dile getirdiği “Ulusal Güvenlik” kavramı, günlerdir gündemi işgal ediyor. Bu tartışmaların esas olarak incir çekirdeğini doldurmadığı bir olgudur. “Ulusal Güvenlik” kavramı, “devletin demokratikleşmesi”, “AB’ye katılım kriterlerini yerine getirme” söylemiyle birlikte dile getiriliyor. Hemen hemen bütün çevreler bu konuda görüşlerini ifade ettiler. Ama hemen vurgulamalıyız ki, bu tartışmalar, Türkiye’de demokrasi sorununun özünü dokunmak şöyle dursun, demokrasi sorununun özünü bulandırmakta, dikkatleri daha tali noktalara çekmeye çalışmaktadır.

Anılan bu tartışmalar Türkiye’deki iktidar ilişkilerine dokunmaktan uzaktır. “Ulusal Güvenlik” kavramı neyi içeriyor, hangi iktidar ilişkilerinin “ideolojisidir” soruları ekseninde bir tartışma olsa bu, anlamlı olabilir. Ama tartışmalar, esas iktidar gücü olan ordu iktidarını tartışma konusu yapmıyor. Ordu, M. Yılmaz’a en ağır, “onursuzluk” gibi kavramlarla saldırırken bile tartışma konusu yapılmadı. Özel savaş kurmaylığının bu sert tepkisinin nedenleri üzerinde durulmadı. Gerçekten Türk Genelkurmaylığı neden bu kadar sert tepkide bulundu, bu tutumu en sıradan burjuva demokrasisi geleneğine uymamasına rağmen neden gerektiği gibi yanıtlanmadı? Neden?

Peki, gerçek iktidar gücü olan ordunun ve onun karar ve yönetim organı konumundaki MGK’nın iktidar konumu tartışılmadan “Ulusal Güvenlik” kavramını tartışmak ve bu tartışmadan doğru sonuçlara ulaşmak mümkün mü? Türkiye’de gerçek iktidar ilişkileri ortaya konulduğunda, demokrasi sorununun anlamı ve bu sorunu çözenin yöntemlerinin neler olabileceği de anlaşılabilir. Ama bu yapılmıyor, işin özünü dokunmayan ve esas olarak işçi ve emekçi sınıfların siyasal bilincini bulandıran bir tartışma tarzı tekrarlanıp duruluyor. Dolayısıyla genişleyen ve derinleşen demokratik haklar ve özgürlükler olmuyor, tersine 28 Şubat darbesiyle devleti yeniden yapılandıran, bütün iktidar iplerini elinde tutan MGK’nın planladığı program genişliyor ve derinleşiyor...

“Ulusal Güvenlik” kavramı Türk ordusunun iktidarını gizleyen, meşrulaştıran, tabulaştıran, her türlü tartışmanın üstüne çıkaran ideolojidir. Bu, “Devletin varlığı ve bekası, devletin vatani ve milliyetiyle bölünmez bütünlüğü, Atatürk inkılap ve ilkelerinin korunması, laik devletin temel niteliklerinin korunması” gibi ilkeleri içermektedir. Bu anılan ilkelerin tartışma konusu olması bile en ağır suçtur ve çok yönlü bir cezalandırmayı öngörmektedir... Resmi ideolojinin özü ve anlamı bu...

Türk egemenlik sisteminin, TC’nin kendisini eskisi gibi yürütemediği bir olgudur. Öteden beri kendini yeniden yapılandırma zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, İmralı sürecine kadar sistemi iflasa ve yeniden yapılandırma ihtiyacına zorlayan sadece ciddi bir iç dinamik değil, aynı zamanda bölgesel dengeleri de etkileyen bir etken düzeyine ulaşmıştı. Sadece Kürt halkı ile sistem arasında değil, aynı zamanda Türk toplumu ile mevcut sistem arasındaki birikmiş tarihsel sorunların karşılanmasına ilişkin ara çözümleri TC’ye dayatan Kürdistan Devrimi, İmralı süreci ile birlikte, en azından şimdilik, böylesi bir etkiye ve misyona sahip değildir.

Yine hakim sınıf ya da zümreler katında da sistemin temel yapılanmasına ve iktidar bileşimine

yönelik kendi içinde ciddi bir hesaplama gereği ve ihtiyacı şimdilik bulunmamaktadır. 1990’lı yıllardan itibaren PKK öncülüğündeki UKM, sadece Kürt toplumu içinde değil, aynı zamanda Türk toplumu içinde ve onun egemen sınıfları cephesinde de değişim/dönüşüm konusundaki hesaplaşmanın gereğini ve koşullarını objektif olarak olgunlaştırmıştı. O yıllardaki değişime yönelik hesaplaşma düzeyi ve istemi, bugünkünden kat be kat ileriye.

TC, bugün klasik egemenlik sistemine istediği biçimi verme konusunda tarihinde hiçbir zaman sahip olmadığı kadar avantajlara sahiptir; kendisini zorlayan bütün iç dinamikleri kontrol altına almış ve İmralı sürecinden sonra devlet katındaki çatlak seslerin de devletin ‘Çelik Çekirdeği’ için ciddiye alınacak hiçbir özellikleri kalmamıştır. Sistemin sadece ‘ulusal güvenliği’nin değil, ekonomik, siyasal, askeri ve hatta psikolojik/ahlaki temellerinin dahi ciddi bir şekilde tartışma konusu yapıldığı; ordu da dahil olmak üzere sistemin neredeyse bütün mekanizmalarının aşınıp işlevsizleştiği, pratik olarak aşılma ihtiyacının olgunlaştığı ve sistem için kaba dönüştürme koşulları geride bıraktıktan sonra, bugün birçok çevre tarafından heyecanla yürütülen ve büyük umutlar bağlanan ‘ulusal güvenlik’ tartışmasının güncel siyasal anlamı nedir?

Öncelikle bugün bu tartışma kim tarafından yürütülürse yürütülsün, kim bu tartışmaya hangi anlamı yüklerse yüklesin, sonuçta Genelkurmayın orta ve uzun vadeli hedeflerine hizmet etmekten kurtulamayacaktır. Bugün ‘ulusal güvenlik’ tartışmalarına en ateşli bir şekilde katılıp bu tartışmanın sonuçlarından umutlu görünen kesimleri genel olarak iki grupta toplamak mümkün. Birinci kesim, 1990’lı yıllarla birlikte şekillenen İkinci Cumhuriyetçiler; diğer bir kesim ise İmralı süreci ile birlikte ortaya çıkan ve birinci kesimden çok daha geri, daha şekilsiz ve daha zavallı bir duruş sergileyen “bizim” ‘Cumhuriyetçiler’ dir. Aslında bu her iki kesimin de çıkarlarını temsil ettikleri toplumsal sınıf, grup ve zümreler sonuç olarak Mustafa Kemal Cumhuriyeti ile ciddi hesaplaşma hedef ve niyeti taşımamaktadırlar; tersine farklı kavram, yol ve yöntemlerle de olsa mevcut Cumhuriyet’te buluşmaları fazla zaman almayacaktır. Bu tartışmanın, artık hedeflerine ulaşma olanağına sahip olamayan İkinci Cumhuriyetçiler tarafından dahi utangaçça dillendirilirken, ‘Cumhuriyetçiler’, İmralı Partisi yönetenleri tarafından ateşli bir şekilde savunulması kelimenin tam anlamıyla sefalettir. Aslında kendileri bu tartışmanın tarafı olma yeteneğine ve gücüne bile sahip değildiler. Dolayısıyla söz konusu ‘ulusal güvenlik’ tartışmasının öz olarak hiçbir sosyal, siyasal, ekonomik ve ahlaki zemini bulunmamaktadır. Bu durum sadece Kürt ve Türk emekçileri için değil, aynı zamanda egemen sınıf ve kesimler açısından da böyledir. Tartışmanın arka fonundaki ‘Avrupa Birliği’ projesi ve hedefleri ise nazar boncukları gibi durmaktadır!

Bu noktada tartışmanın bütün boyutlarını daha derinlemesine kavramak ve daha doğru sonuçlara ulaşmak için TC’nin temel niteliklerini ve tarihsel gelişmeleri kısaca özetlememiz gerekiyor. TC, Kürtlerin ve diğer halkların, azınlıkların imhası ve inkarı üzerine kuruldu. Bu, “Devletin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğü” ilkesinde somut ifadesini bulur. TC, sömürgeci, ulusal imhacı ve

inkarcı niteliklerinin yanı sıra başta işçi ve emekçi muhalefeti olmak üzere her türlü muhalefeti yasaklayan, bu bağlamda laikliği neredeyse devlet dini haline getiren, kendisini anti-Kürt, anti-komünist ve anti-İslamcı olarak tanımlayan, bir iç savaş, bir özel savaş örgütüdür. Birçok yapısal özelliğini, iktidar ilişkilerini Osmanlı’dan devralan TC, anılan özelliklerini günümüze kadar sürekli derinleştirerek, değişen koşullara uyarlayarak sürdürülmüştür.

Anılan ilkeleri resmi ideoloji haline getiren TC, kuruluşundan bu yana ordunun mutlak iktidarından başka bir iktidar biçimine tanık olmamıştır. 12 Eylül faşist darbesinden önce ordunun iktidarı biraz daha örtüktü, parlamento ve hükümet biraz daha asma yaprağı işlevini görebiliyordu. Ancak 12 Eylül ve 1982 Anayasası’ndan sonra meclis ve hükümetin bu göstermelik konumları çok daha bir açığa çıktı. Öyle ki bu durum bugün alay konusu olmaktadır. 28 Şubat darbesi, 12 Eylül faşizminin eksiklerini tamamladı. Ama daha da önemlisi, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi ile iflas eden Kemalizm’i ve devleti yeniden onarma ve yeniden yapılandırma hedefini önüne koyan 28 Şubat darbesi, ordunun gerçek iktidar gücü olduğunu bir kez daha gösterdi ve bu konumunu tartışmasız biçimde güçlendirdi. Bu kez, daha öncekilerinde olduğu gibi göstermelik “sivilleşme” gereğini de duymadı. Bu kez meclise “dokunulmamıştı”, RP-DYP hükümetinin kulağı çekilmiş ve istifaya zorlanmıştı, onun yerine ise kendi güdümünde “sivil” bir hükümet kurulmuştu. Bütün bu gelişmeler, öncekilerden biçimsel farklılığı anlatıyordu, bundan dolayı, bu darbe, daha sonra emekli olan generalleri tarafından “Postmodern darbe” olarak tanımlanacaktı.

28 Şubat’tan bu yana faşist özel savaş rejimi, yani MGK’nın mutlak denetim ve yönetimindeki devletin yeniden yapılandırma süreci derinleşiyor. TC’nin iktidar yasası şaşmadan yürüyor. Bu yasayla çelişenlere ise yaşam hakkı tanınmıyor. RP’yi kapattılar, liderine siyaset yasağı koydular. Bununla yetinmediler, onun yerine kurulan Fazilet Partisi’ni teslim aldılar, süreç içinde kişiliksizleştirdiler, parçaladılar. En uysal ve teslim olmuş kesimini “Yenilikçiler” adıyla siyaset piyasasına sürdüler. Fakat bununla da yetinmediler, teslimiyetlerini daha da derinleştirmek, Cumhuriyetin iktidar yasasını iliklerine kadar yedirmek için harekete geçtiler, liderini dıştalamanın, geriye kalanları ise daha da teslimiyet çizgisine çekmenin yoğun çabası içindedirler. RP gibi kapatılmasa da DYP’yi de güçten ve itibardan düşürdüler...

Özel savaş aygıtı, bütün burjuva partileri ve kurumları daha da ehlileştirip kendisine bağladığı gibi İmralı süreciyle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeye, direniş değerlerini temellerine kadar bitirmeye çalışıyor. İmralı tasfiyeciliği ile Kürt direnişini siyasal gündemin dışına iten TC, Türkiye devrimci hareketine yöneldi. 19 Aralık katliamı ve F tipi saldırısıyla devrimci hareketi tümünden silmeye ve ortamı kendisi için dümdüz hale getirmeye çalışıyor. Bunların dışında demokratik çevrelerin güç ve etkilerinin ne düzeyde olduğu tartışma götürmeyecek kadar açıktır...

Son günlerde Türk Genelkurmayı’nın Mesut Yılmaz’ın içi boş da olsa çıkışlarına hemen zaman yitirmeden en ağır üslupla yanıt vermesinin nedeni, kendi mutlak iktidar konumlarının tartışma üstü

olduğunu hatırlatmak ve her siyasal çevrenin buna göre kendilerine çeki düzen vermelerini sağlamaktır. Tutumlarının stratejik özü bu. Ancak bir de "dış etkenler"den kaynaklanan boyutları var, bu noktaya da geleceğiz.

Bu son tartışmaların bir kez daha açığa çıkardığı gerçeklik şudur: Türkiye, demokratikleşmiyor, tersine MGK egemenliği, faşist özel savaş rejimi derinleşiyor, açıklarını kapatmaya çalışıyor. ABD ve AB'nin istemleri de bu çizgiyle bütünleşiyor ve bu bağlamda bir anlam kazanıyor...

Konu başka bir açıdan da irdelenebilir ve anlaşılır kılınabilir. Kısaca şöyle: Bu konuda birbiriyle bütünleşen, orta ve uzun vadede birbiriyle örtüşen olasılıklar şunlardır: Birincisi, tartışmanın bir ucu da ABD ve AB'ye uzanmaktadır. ABD ve AB, TC'nin önüne 21.yüzyıl projesini genel çerçevesi ile çizip koymuşlardır. Bu projenin esas yürütücüsü Türk Genelkurmayı'dır. 1990'lı yıllardan sonra 'Yeni Dünya Düzeni' ve günümüzdeki ifadesi ile 'Globalizm' olan modern sömürgecilik, hem kendisini, hem de bütün dünyayı yeniden şekillendirmektedir. 21 yüzyılın efendileri olarak kendi anavatanlarını daha güvenilir ve istikrarlı hale getirmek; başta Afrika, Asya, Balkanlar ve Ortadoğu olmak üzere milyarlarca insanın yaşadığı alanları ise kendi ihtiyaç ve istemleri doğrultusunda 'kontrollü güvenlik ve istikrara' kavuşturmak istemektedirler. Bu çerçevede TC'ye yeni bir 'güvenlik anlayışı' yedirmek istemektedirler. Bu işin esas muhatabı Türk Genelkurmayı'dır ve perde arkasında Türk ordusuna soğuk savaş yıllarındakinden biçim olarak farklı bir 'güvenlik anlayışı' kazandırma konusunda ciddi çalışmalar yapılmaktadır. Bu konuda Genelkurmay ABD ve AB ile görüşme/pazarlık sürecindedir. Sadece 'ulusal güvenlik' konusunda değil, bir bütün olarak sisteme şekil vermede

Genelkurmay ile ABD ve AB arasında farklı tutum ve düşüncelerin olması birçok tarihsel ve ulusal etkenden dolayı anlaşılırdır. Ancak bu farklılık taktik düzeydedir. Zaman zaman kamuoyuna yansıyan birçok tartışmanın arka planı, birçok yönüyle ABD, AB ve Genelkurmay arasındaki ilişkiler ve çelişkilerden oluşmaktadır.

Bu noktada 'ulusal güvenlik' tartışması bir bakıma Genelkurmay ile ABD ve AB arasında yaşanmaktadır. Mesut Yılmaz tarafından bu tartışmanın kamuoyuna yansıtılması, kesinlikle tartışmanın esas taraflarının iradesi ve isteği dışında değildir. Hatta bu tartışma Genelkurmay'a karşı yürütülüyormuş gibi görünse de, bir bakıma ve sonuç olarak Genelkurmay'ın konuya ilişkin ABD ve AB karşısındaki konumunu güçlendirmeyi hedeflemektedir. Çelişkili gibi görünse de bu böyledir. Özellikle İmralı sürecinden sonra sadece eli kolu değil, kafası da güçlü bir donanım kavuşturulan Türk Genelkurmayı bir yandan Öcalan'ın ağzından, bir yandan da kendi kontrolündeki kurum ve kişilere sık sık 'şike tartışmalar' yaptırılmakta ve kendisi, başlayan bütün tartışmalara son noktayı koyup istediği sonuçlara ulaşmaktadır. Mesut Yılmaz'ın başlattığı 'ulusal güvenlik' tartışması da bu çerçevede bir anlama sahiptir ve sonuçlarıyla birlikte böyle olduğunun anlaşılması için fazla bir zamana gerek olmayacaktır.

Toparlayacak olursak, işin özü şu şekilde karşımıza çıkmaktadır: TC'nin iktidar ilişkilerini deşifre etmeyen, özel savaş kurmaylığının, MGK'nın mutlak iktidarını sorgulamayan, TC'nin sömürgeci, faşist, askeri despotik yapısını açmayan, emperyalizmle ilişkileri ortaya koymayan, daha da önemlisi iktidar perspektifine oturmayan hiçbir demokratikleşme tartışmasının, "Ulusal Güvenlik" tartışmasının politik-pratik değeri ve anlamı olmayacaktır. Aynı biçimde

emperyalizmin, ABD ve AB'nin TC'nin önüne koyduğu program, demokratikleşme programı değil, yeniden biçimlendirilen yeni-sömürgecilik programından başka bir şey değildir.

İktidar perspektifine sahip olmayanların tartışmalarına bakın, örtük bir yalvarma ve dilemeden başka bir şeyle karşılaşmayacaksınız. İmralı Partisi yönetenlerinin bu konudaki yaklaşımları böyledir...

Türkiye'de demokrasi sorunu devrim sorunudur. En sıradan demokratik hak ve özgürlüğü kazanmak bile devrimci iktidar perspektifini ve etkili devrimci bir mücadeleyi gerektirir. Ordunun, MGK'nın iktidar konumunu alaşağı etmeden, başta Kürt sorunu olmak üzere herhangi bir demokrasi sorununu çözmek mümkün değildir.

Kürt sorunu, bir devrim sorunudur.

Demokrasi sorunu, bir devrim sorunudur.

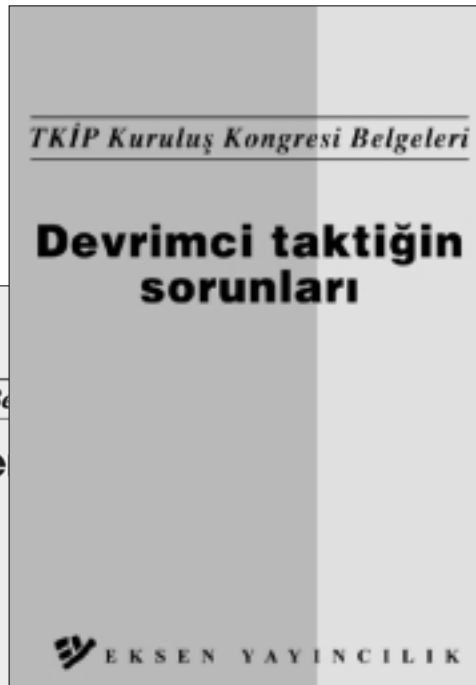
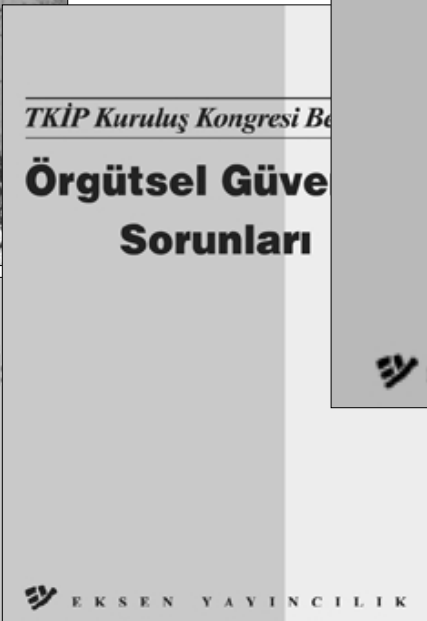
Devrim de lafla değil, ciddi bir iktidar programı ve karşı-devrimci şiddeti alt edebilecek bir mücadele gücünü ve tarzını kaçınılmaz kılmaktadır.

Bu temel gerçekler, teorik birer belirlemeden çok son otuz yıllık mücadele ve savaş pratiğinin kanıtlandığı ve doğruladığı gerçeklerdir... Kürt Ulusu ve emekçileri içinse, '(Türk) Ulusal Güvenlik' tartışmasının anlamı ve sonuçları sanıldandan da daha ağır ve öldürücü olacaktır. Bu tartışmanın tarafı olmak ve bu tartışmadan kendisine ait bir şeyler beklemek ise onur kırıcı ve utandırıcıdır. Görev; kendi topraklarımız üzerinde kendi güvenliğimizi yaratıncaya kadar, kendi kaderimizi ve geleceğimizi belirleyen konumu yakalayana kadar, gücümüzü ve ortaya çıkan olanaklarımızı kendi irademizle belirleyeceğimiz mücadele yöntem ve araçlarına kavuşturacaktır.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

22 Ağustos 2001

Son Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Mücadele

Postası...

Mamak'ta devrimci potansiyel

Mamak Ankara'nın kenarında nüfusu 700 binin üzerinde olan bir ilçe. Ankara'nın en fakir ilçesi. Büyük çoğunluğu gecekonduardan oluşuyor. Nüfusun büyük çoğunluğu ise işçi ve emekçi. Devrimci mücadelenin ülke çapında geliştiği yıllarda Mamak da sınıfsal karakterinden dolayı binlerce devrimci yetiştirdi. Halen cezaevlerinde F tipi hücrelerde yüzlerce Mamaklı devrimci bulunuyor ve onlarca Ölüm Orucu Direnişi'nde.

Tabii ki devlet 1980 sonrası her alanda uygulamaya çalıştığı yoz burjuva kültürünü, düşünüp sorgulamayan, sadece itaat eden insan tipini burada da geliştirmeye çalışıyor. Bunu bir ölçüde başardığını söyleyebiliriz.

İnsanlar eskisi gibi sorunlarına sahip çıkmıyor. Halkın önemli bir kesiminde '80 yenilgisinin etkisi hala sürüyor. Devrimcilere ve devrimci örgütlere bakış açısı; "terörist", "bölücü" şeklinde olmasa da, "herşey boşuna, hep ölüyoruz, katlediliyoruz kimse bir şey yapamıyor" şeklinde oluyor. Bu kadar olumsuzluğun yanında halen mücadeleye katılan insanlar da var. Orta yaş ve üzeri reformist partilere yakın olsa da, Mamak gençliği hala devrimci örgütlere sempati duyuyor. Mamak devrimci örgütlere insan kaynağı olmaya devam ediyor.

Mamak'taki en önemli sorunlardan biri de işçi sınıfına, emekçilere ve gençlere alternatif kültürün verilebileceği yerlerin olmaması. Sınıf kültürünün verilemediği, sınıf sanatının, müziğinin vb. yapılamadığı yerlerde, doğal olarak bu boşluğu burjuvazinin yoz, bireyci kültürü dolduruyor. Her alanda olduğu gibi bu konuda da sınıf devrimcilerine büyük görevler düşüyor.

Bütün bu eksikliklere rağmen Mamak Ankara'nın en politik ilçesi. Mamak'ın eski günlerdeki gibi devrimcilerin kalesi olması mümkün. Tabii ki bunu yıllardır ilçede çalışma yürüten küçük-burjuva devrimcilerinin veya reformist partilerin yapamayacağı açık. Mamaklı işçi ve emekçileri ancak işçi sınıfı devrimcileri etkileyerek mücadeleye katacaklardır.

Mamak'tan bir SY Kızıl Bayrak okuru

Örgütlü gücümüzle krizin faturasını kapitalistlere ödettirelim!

Ben plastik işkolunda çalışan bir işçiyim. Sınıfa yöneltilen saldırıların hepsi çalıştığım fabrikada da geçerli. Sendikası, sigortasız çalışma, iş güvencesinin olmayışı, prim sistemiyle rekabeti artırma, bu saldırıların sadece birkaçı.

İşveren krizi bahane ederek bir yandan maaş, mesai ve primlerin üzerine yatarken, bir yandan da işsizler ordusuna yeni neferler katmaya çalışıyor. Sıfır zam vererek sözde krizde olduğunu ve eğer beğenmiyorsak işten çıkabileceğimizi söylüyor. Oysa işçilerine ödemediği maaşlarla tatil köylerinde villalar yapıyor. İşverenin bu kadar rahatça yalan söylemesinin ardında şüphesiz ki örgütsüz halde çalışan işçiler var. Biz 150-200 işçi tek ses olabileseydik, üretimden gelen gücümüzle patrona elbette geri adım atırdık.

Bütün işçiler krizi kimin yarattığını biliyor. Ancak faturayı ödeyecek gücün kendi güçleri olduğunu şimdilik göremiyorlar. Biz öncü işçilerin en temel görevi, diğer sınıf kardeşlerimize bu bilinci taşımaktır. Benim çalıştığım fabrikada bugün için işçi kıyımını ve sıfır zammı engelleyemedik. Ancak ileriki süreçler için şimdiden kollarımızı sıvadık. Biliyoruz ki bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

**Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

Esenyurt'tan bir plastik işçisi

Sınıfın kültür ve sanat cephesini örmeliyiz

Hacı Bektaş Şenlikleri bir anmadan ziyade kültür ve sanat etkinliği şeklinde gerçekleşmektedir. Bizlerin sanat üretme konusundaki zayıflığı şenlikler nezdinde bir kez daha kendini ortaya koymuştur. Şu çok açıktır ki, sanat gibi bir aracı tam anlamıyla kullanamamakla beraber, alternatif bir sanat cephesini oluşturamamaktayız. Bunun sonucu olarak, kendi yoldaşlarımız da dahil olmak üzere birçok insan o eleştirdiğimiz sanat anlayışına yöneliyorlar.

Elbette ki böyle bir alanı doldurmak bazı vasıflar istiyor. Kuşkusuz herkesin müzisyen, tiyatrocü veya şair olması beklenemez. Ama bu alanda bazı vasıflara sahip yoldaşların bu konuda gerekli çabayı sarf etmediklerini görüyoruz. Bunu şenliklerde de açık olarak gördük.

Farklı illerden birçok yoldaş şenliklere geliyor. Gelen illerden bazı vasıflara sahip yoldaşlar, bu alanda yapabileceklerini bir müzik dinletisi, tiyatro veya şiir dinletisi gibi katkılara dönüştürüyorlar. Bu tür etkinliklere müdahale, Hacı Bektaş Şenlikleri'nde görüldüğü üzere, sanki bir ildeki yoldaşların görevi gibi görülüyor. Böyle olunca, şenliklere sanat gibi bir araçla müdahale gerçekleştirilemiyor.

Sanat yalnızca şenliklere müdahalede değil, birçok etkinliklere müdahalede de araç olabilmek durumunda. Mesela bir grev çadırını müzik etkinliği ziyaret etmek veya kendi politikalarımızı bir tiyatro oyununa konu etmek farklı etkiler bırakacak müdahale biçimleridir. Bunun için bu alanda yetenekli yoldaşlara büyük görev düşüyor. Şenliklerden çıkaracağımız sonuçlardan biri de, sınıfın kültür ve sanat cephesini örmektir.

Kayseri'den bir SY Kızıl Bayrak okuru

Gülsuyu'nda deprem eylemi

17 Ağustos depreminde ölenleri anmak ve ölümlerin sorumlusu olan devleti teşhir etmek için bir eylem yapıldı. Saat 21:00'de Gülsuyu Parkı'na doğru meşaleli yürüyüşle başlayan eylem saygı duruşundan sonra bir arkadaşın günün önemine ilişkin bir açıklama yapmasıyla sona erdi.

Eylemde "Felaket deprem değil, kapitalizmdir" yazılı imzasız bir pankart açıldı ve sıkça "Hücrelere değil depreme bütçe!", "Deprem, kriz, ordu bu abluka dağıtılacak!", "Felaket deprem değil kapitalizmdir!", "Yaşasın ÖO Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak, *Alnteri, Partizan*'ın ortak düzenlediği, *Atılım* ve *Vatan* dergisi okurlarının da destek verdiği eyleme 50'ye yakın katılım oldu.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Tuzluca'yır'da deprem protestosu

Onbinlerce canın beton bloklar altında ölüme terkedildiği 17 Ağustos depreminin sorumlusunun devlet olduğunu haykırmak için, Tuzluca'yır'da 17 Ağustos akşamı bir eylem düzenlendi. Eyleme katılan kitle, Feyzullah Çınar Parkı'ndan meşalelerle ve "17 Ağustos-2 Temmuz- 19 Aralık'ı unutmamak, unutmayacağız!/Mamak Halkı" imzalı pankartla yürüyerek Çiçek İş Merkezi önünde geldi.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde *Vatan* ve *Kaldıraç* okurları imzalı metinler okundu. SY Kızıl Bayrak okurları olarak eyleme destek verdik.

Eylemde, "Deprem sarsar, öldüren devlettir!", "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Tuzluca'yır'dan bir SY Kızıl Bayrak okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

1 Eylül Dünya Barış Günü...

***Barış için mücadele savaşların
kaynağı olan kapitalizme karşı
mücadeleden ayrılamaz...***

**Kapitalizm
savaş demektir!**

Barış

sosyalizmle

gelecek!

